

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2013 / 04 • 25 Ocak 2013 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Faşist baskı ve devlet terörü
sökmeyi
sökmeyecek!**

İÇİNDEKİLER

Polis devletinde devlet terörü haftası.....	3
AKP destekli silahlı çetelerden	
Serêkaniyê'ye saldırı.....	4
Kürt halkı tepkili,	
Devletin “demokrasi” makyajının son	
kalıntıları da dökülürken	5
Devlet terörüne karşı eylem güncesi.	6
ÇHD İstanbul Şube Yöneticisi	
Ş. Ceren Uysal ile saldırılar üzerine	7
ÇHD İstanbul Şube yöneticisi Av. Gülvin	
Aydın ile devlet terörünü konuştuk.	8
Hrant Dink eylem ve etkinliklerle	
anıldı.	9
Türk Metalciler Kızıl Bayrak'a	
dava açtı	10
Sermaye hükümeti Ulusal İstihdam	
Stratejisi'ne start veriyor	11
UİS operasyonunda son perde	12
Karayolları'nda özelleştirme saldırısını	
durdurmak için ileri!	13
Daiyang-SK Metal işçileri açlık grevine	
başladı	14
İTO/Teknopark işçileri	
ücretlerini almakta kararlılar	15
TKİP IV. Kongresi sunumları.../3. .16-18	
“Geleceğin kıtasında” yeni bir savaş,	
eski bir sömürge.	19
Doğanın metalaştırılması ve	
finansallaştırılması / Volkan Yaraşır..	20-21
Güney Afrika deneyiminin	
gösterdikleri / S. Eren..	22-24
İsrail seçimleri	25
ODTÜ'nün coşkusıyla gençliğin devrimci	
kavgasını büyütelim!	26
“Devrimci Kadın Kurultayı”na	
yürürken	27
Kadınların sağlıklı koşullarda kürtaj hakları	
kısıtlanamaz?	28
Devrimci kadınlar kurultaya	
hazırlanıyor	29
Devlet terörüne karşı direniş ateşini	
her yere yayalım!	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2013/04 * 25 Ocak 2013
Fiyatı: 1 TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

“Terör operasyonu” adı altında bir dizi devrimci kurumun basılıp talan edildiği, ÇHD'li ve HBB'li devrimci avukatların gözaltına alınıp tutuklandığı, grevdeki Daiyang-SK işçilerine ve ücret alacakları için direnen İTO-Teknopark işçilerine dizginsiz bir polis terörünün uygulandığı, başta sınıf devrimcileri olmak üzere bir dizi yerde emperyalist savaş ve NATO'ya karşı sokağa çıkan güçlere yönelik saldırıların ardı arkasının kesilmediği bir haftayı geride bıraktık.

İçinde bulunduğumuz tarihsel dönemin olguları ve bu son gelişmeler, toplumun direnen, mücadele eden kesimlerini hedef alan faşist devlet terörünün her geçen gün tırmanacağını gösteriyor.

Bununla birlikte, başta devrimci ve ilerici sol güçler olmak üzere, işçilerin ve emekçilerin bu saldırılar karşısında ortaya koyduğu direnme çizgisi, gelişmelerin bir başka kritik halkasını oluşturuyor. Polis komplosuyla gözaltına alınan ve tutuklanan devrimci avukatların militan direnişi ve bu direnişin politik muhtevası, sermaye devletinin saldırılarını ve hesaplarını şimdiden bozmuş görünüyor. Zira binlerce insanın devrimci avukatları sahiplenmesinin gerisinde bu direngen tutum ve dik duruş yer alıyor.

Benzer bir süreç sınıf cephesinde yaşanıyor. Başta Daiyang ve Teknopark olmak üzere bir dizi direniş şahsında hakları için mücadele eden işçiler, uygulanan polis terörüne ve zorbalığa karşı büyük bir kararlılık gösteriyorlar. Sermaye devletinin azgın saldırılarına karşı militan bir tutumla yanıt veren işçiler, sonuç almaya, haklarını kazanmaya her geçen gün daha da yaklaşıyor. Önümüzdeki dönemde başta UİS olmak üzere, sermayenin işçi sınıfına tam kölelik dayatan saldırılarına karşı genel bir direniş hattı örmek, deyim yerindeyse bütün bir işçi sınıfı sathına bu direngen tutumu yaymak büyük bir önem taşıyor.

Bununla birlikte, sermaye devletinin giderek yoğunlaşan faşist terörünü geri püskürtmenin yolu da sınıfın direnme iradesini güçlendirmek ve yaygınlaştırmaktan, işçileri, emekçileri ve gençleri bu tutum etrafında direnme çizgisine kazanmaktan geçiyor. Başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm

devrimci ve ilerici sol güçler, dönemin görev sorumluluklarını bu çerçevede ele almalı ve faşist devlet terörüne karşı mücadeleyi büyütmelidir.

Devrimci Kadın Kurultayı'na artık sayılı günler kaldı. Devrimci baharın öngünlerinde toplanacak olan kurultayın başarısı, başta 8 Mart olmak üzere tüm bahar sürecine güçlü girebilmek bakımından bir ilk adımı oluşturuyor. Dolayısıyla kurultayın başarısı sonraki çalışmaları doğrudan etkileyecektir.

Geride kalan sınırlı zaman diliminde sınıf devrimcileri, giderek yoğunlaşan kurultay hazırlıklarını bu bakışla ele almalı ve bahar sürecinin bütünlüğü içerisinde bir faaliyete konu edebilmelidirler.

Ekim Gençliği dergisinin Ocak 2013 tarihli 142. sayısı çıktı. Okurlarımız Ekim Gençliği dergisini kitapçılardan ve Eksen Yayıncılık bürolarından temin edebilirler.

Ekim Gençliği
www.ekimgencligi.net
günlük yayında!

Aylık Sosyalist Gençlik Dergisi
Ocak 2013 * Sayı: 142 * Fiyatı: 2 TL

Üniversiteler şirket,
öğrenciler müşteri,
emekçiler köle,
eğitim meta olmayacak...

**YÖK'e ve yasasına
geçit yok!**

ODTÜ'nün coşkusıyla
gençliğin devrimci kavgasını
büyütelim!

ODTÜ direnişinin ruhuyla
2013'ü kavga yılı yapalım!

Kapsamlı saldırı
"türbanla örtülmek"
isteniyor!

Türkiye'nin NATO'ya
uşaklık macerası
sürüyor...

142.
sayı

Kitapçılarda...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

Özgürlük, eşitlik ve sosyalizm mücadelesinde

**Devrimci Kadın
Kurultayı'nda buluşalım!**

Özgürlük, eşitlik
ve sosyalizm
mücadelesinde

**Devrimci Kadın
Kurultayı**

10 Şubat 2013

10 Şubat 2013 - Saat: 13.00

Yer: Petrol-İş Sendikası Konferans Salonu
Adres: Altunizade Mah. Kuşbakışı Cad. No: 23 Üsküdar/İstanbul
İrtibat: 0 531 430 05 53 / devrimcikadinkurultayi@yahoo.com

Ekim Gençliği

Polis devletinde devlet terörü haftası...

Sermayenin polis-yargı-medya terörüne karşı birleşik-militan direniş!

Türkiye geçtiğimiz hafta sonundan bu yana hızı giderek artan bir polis terörü sağanağı yaşadı. Son bir hafta, düzen mahkemelerinin, burjuva medyanın ve AKP sözcülerinin de katılımıyla tam bir devlet terörü haftasına dönüştü. AKP'nin karşı cepheden saydıkları içinde polis-yargı-medya teröründen nasibini almayan kalmadı. Çorlu'da Daiyang-SK metal, İstanbul'da Teknopark inşaat ve HEY Tekstil işçileri, Ankara'da Dev Sağlık-İş üyeleri keyfi polis şiddetine maruz kaldılar. Bu yılki Hrant Dink anma eylemi polis saldırısının bir diğer adresiydi. NATO ve Patriot füzelerini protesto eylemleri de yine polisin kudurgan saldırılarına hedef oldu.

Faşist baskı ve terörde sınırlar aşıyor

Devlet terörü ve faşist baskının daha kapsamlı bir icrası ise Çağdaş Hukukçular Derneği, İdil Kültür Merkezi, Grup Yorum ve Yürüyüş Dergisi gibi kurumlar hedeflenerek gerçekleştirildi. En temel burjuva hukuk kuralları dahi çiğnenerek 97 insan gözaltına alındı. Gözaltı baskınlarında tam bir faşist zorbalık örneği sergilenerek kurumlar talan edildi, temel gözaltı prosedürleri bile ayaklar altına alındı. Gözaltına alınanlardan ÇHD yönetici ve üyesi avukatların 9'u da dahil 55 kişi tutuklanıp zindanlara atıldı. Kürt halkına yönelik terör ise zaten hızından bir şey kaybetmeden sürüyor. “İmralı görüşmeleri” süreciyle kısıpca alınan Kürt hareketi, bombalamalarla, katliamlarla, KCK operasyonlarıyla sindirilmeye çalışılıyor.

Son haftanın saldırı ve operasyonlarındaki en belirgin özellik polis şiddetinde ve hukuksuzlukta tüm ölçülerin aşılmasıydı. Gözaltılar 90'lı yılları aratmayacak biçimde işkence ve şiddetle gerçekleştirildi. Konuyla ilgili tüm yasalar aşırı düzeyde bir keyfilikle bir yana bırakıldı. AKP'nin çanak yalayıcısı durumundaki burjuva medya kuvvetleri saldırı ve operasyonlar başlar başlamaz manipölasyon seferberliği başlattılar. Hakkını arayan işçilere yönelik saldırılarda genelde görmezden gelme tutumu tercih edilirken, operasyonlara hedef olan ilericiler, devrimci kurum ve kişiler peşinen “suçlu” payesiyle onurlandırıldılar. Tayyip Erdoğan'ın emirleri gibi hareket eden cemaat mahkemeleri ise yıllardır işledikleri hukuk suçlarına yenilerini eklediler.

Demokratikleşme aldatmacalarından polis devletine...

AKP'nin saldırganlığı yeni bir olgu değil elbette. 2002'de “Avrupa Birliği'ne uyum, demokratikleşme, açılım” gibi söylemlerle yola koyulduğundan bu yana İş Yasası'ndan Ceza Kanunu'na, PVSK'dan Sendika ve TİS yasalarına kadar hemen her mevzuatta kapsamlı değişiklikler yapageldi. Bunları polis devletini tahkim etmeyle, MERNİS, MOBESE, elektronik kimlik gibi teknolojik kontrol ve denetleme adımlarıyla birleştirdi. Her biri sermaye düzeni ve devletin bekası adına siyasal hak ve özgürlüklere tecavüz anlamına geldiği halde, ilerlemenin,

demokratikleşmenin, refaha ulaşmanın göstergeleri olarak propaganda edildi. Burjuva liberallerinin, küçük-burjuva demokratlarının, hatta devrimcilik iddiasını sürdürenlerden bazılarının dahi bu propagandaya yedeklendiği bir durumda, sıradan kitlelerin aldatılması çok da zor olmadı. Aynı dönemde devrimci çevrelere yönelik kapsamlı operasyonlar da hız kesmedi. AB demokratikleşmesi aldatmacasıyla düzen sularına yelken açanların işini kolaylaştıracak saldırılar yapıldı. Düzene kapaklanma karşısındaki direnç noktalarına, devrimci erozyonu hızlandıran irade kırıcı darbeler vuruldu.

AKP aldatmacalarının şu ya da bu şekilde etkisinde kalanların umutlarını hala da kaybetmediği bir dönemden, 2007'den başlayarak polis devleti uygulamaları hız kazandı. PVSK'da yapılan değişikliklerle polis zorbalığının önündeki her türlü göstermelik engel kaldırıldı. AB uyum aldatmacaları gereği birkaç yıllığına tasmaları biraz sıkılmış polis sürüleri dizginsizce ortalığa salındılar. İstanbul başta olmak üzere belli başlı kentler adeta polis sıkıyönetimiyle yaşamaya başladı.

Aynı dönem dinci gericiliğin iktidarlaşma sürecinde yeni bir evrenin de başlangıcıydı. E-Muhtıra'nın göğüslenmesi ve seçim galibiyeti ile birlikte dinci gerici akım devletin geleneksel sahiplerini etkisizleştirme, devlet aygıtının kalanını da (ordu, yüksek yargı kurumları, YÖK ve üniversiteler, belli başlı medya tekelleri vb.) AKP'ileştirme operasyonlarına girişti. Bunu da yine solun büyük bir kesimi de içinde olmak üzere topluma yeni bir demokratikleşme süreci olarak yutturtmayı başardı. ABD ve AB emperyalizminin desteğini arkasına almış olarak iktidar mevzilerini sürekli genişleten AKP, “Ermeni açılımı”, “Kıbrıs sorunun çözümü”, “Kürt açılım(ları)” vs. derken rejim krizinin sürekli kazananı olmayı sürdürdü.

Gelinen yerde düzen cephesinde onunla boy ölçüşecek herhangi bir rakibi kalmış değil. 5-6 yıldır burjuvazinin iç dalaşmasında dahi her türlü burjuva hukuk kuralını ayaklar altına aldığı halde, dinci gerici akımı zorlayan bir muhalefetten söz edilemez. Bu durum dinci gericiliğin Tayyip Erdoğan'da cisimleşmiş zorbalığının özgüven kaynaklarından biri olmayı sürdürüyor.

AKP zorbalığının dayanakları

Fakat AKP'nin yeni yılla birlikte yeni bir sıçrama yapan faşist zorbalığının asli dayanağı, bunca yıl boyunca sınıf ve emekçi kitlelerin hareketsizliği oldu. Çalışma yaşamının kuralıslazlaştırılmasına, esnek çalışma ve taşeronluğun yaygınlaştırılmasına, özelleştirme yağmasına, servet-sefalet kutuplaşmasının derinleşmesine, siyasal hak ve özgürlüklerin pervasızca gasp edilmesine, kapitalist dünya krizinin bütün bunları ayrıca kamçılmasına rağmen, AKP 10 yıl boyunca sınıf ve emekçi kitle hareketinin zorlayıcı bir basıncıyla karşılaşmadı. 10 yıl içinde yaşanan mevzi direniş ve eylemler ise yayılıp genelleşmedikleri ölçüde böyle bir tehlike

yaratmadılar. Rejim krizini saymazsak bu dönem boyunca yaşadığı en büyük sarsıntının kaynağı, Suriye macerası üzerinden dış politikasının iflası ve Kürt hareketinin 2012 yazındaki çıkışı oldu.

Artık daha kritik bir evreye girmiş bulunuyoruz. 2014 baharına kadar gücünü korumayı, seçimlerle birlikte mevzilerini güvenceye almayı hedefleyen dinci-gerici akım, ne yapıp edip bu süreci kazasız belasız atlatmaya kilitlenmiş durumdadır. Anayasa değişikliği ve yeni yargı düzenlemesi gibi yollarla bugünden bunun adımlarını atmaya çalışıyor. Fakat bir yandan Kürt sorunundaki açmazlar, bir yandan Suriye politikası üzerinden bölgede yaşadığı sıkışma ve bunun emperyalizme tetikçilik ve taşeronlukta tüm sınırları aşmayı zorlaması, diğer yandan da 10 yıllık saldırı sürecinin sınıf ve emekçi kitlelerde yarattığı gerilimler orta yerde duruyor.

Öte yandan çok yönlü bir bunalım içinde debelenen emperyalist-kapitalizmin sarsıntı içindeki efendilerine ekonomik, siyasi ve askeri olarak göbekten bağlı bir ülkeden ve siyasi iktidardan söz ediyoruz. Bir başka deyişle AKP, ayakta kalmayı içerde ve dışarda saldırganlığa endekslemiştir. İşin özünde bundan başka bir seçeneği de olmayan bir zorbadır. Toplumdaki adalet ve onur duygusunu ayaklar altına alıp çiğneyen zorba bir iktidarın bu koşullarda kazaya uğrama potansiyeli ister istemez sürekli artıyor. İşçi ve emekçi kitleler ile toplumsal muhalefete sus payı verme olanakları sıfır olan bir iktidar için, faşist baskı ve devlet terörü başlıca çıkar yoldur. Polis devleti uygulamalarındaki tırmanış, faşist baskı ve devlet terörünün dizginlerinden boşalması ihtiyacı buradan gelmektedir.

Mücadelenin belirleyici halkası işçi sınıfını ve emekçi kitleleri kazanmaktır!

Önümüzdeki sürecin öncelikli sorumluluklarından biri bu saldırılara militanca göğüs germektir. Siyasal faaliyet ve eylem mevzilerine yönelik her saldırıya tereddütsüz bir sahiplenmeyle yanıt verilmelidir. Bu çerçevedeki sorumluluk en başta devrimci, ilerici, demokrat öznelere, toplumsal mücadelenin ön plandaki dinamiklerine düşmektedir. Birleşik-militan bir direniş hattı oluşturulmadan, polisin her türlü terörü ve keyfi uygulaması anında tepkiye konu edilmeden AKP polisinin kudurganlığı artarak sürecektir. Keza “terör” demagojisi karşısında takınılacak her türlü zaaflı tutum da faşist baskı ve devlet terörünü besleyecektir.

Son olarak önemle belirtelim ki mücadelenin belirleyici halkası, sermaye düzeninin, onun adına da dinci gerici akımın sınıf ve emekçi kitleler üzerindeki belirgin hegemonyasını kırmaktır. Geline yerde bu onun aşıl topuğu durumundadır. Halihazırda tüm gücüyle sınıf kitlelerini aydınlatma, örgütlenme ve eyleme çekmeye yönelmeyen herhangi bir politik özenin, içerde ve dışarda giderek saldırganlaşan sermaye iktidarına karşı uzun vadede direnmesi, onun azgın polis terörünü püskürtmesi mümkün değildir.

AKP destekli silahlı çetelerden Serêkaniyê'ye saldırı

Kökten dinci gruplarla Özgür Suriye Ordusu (ÖSO), 16 Ocak'ta Rasulayn'a (Serêkaniyê) tanklar eşliğinde saldırı. AKP iktidarının desteği ve yönlendirmesiyle saldırıya geçen silahlı çeteler, ummadıkları bir direnişle karşılaştılar.

7 tank eşliğinde Türkiye sınırını aşarak saldırıya geçen silahlı çeteler sivilleri, evleri ve altyapıyı da hedef aldılar. Kürt kaynakları, çatışmalarda büyük maddi hasar oluştuğunu ve 45 sivilin silahlı çeteler tarafından kaçırıldığını duyurdu. Kürt basınında yer alan haberlerde, çatışmalarda ağır kayıp veren tarafın, Türk devleti desteğindeki çeteler olduğu belirtildi.

YPG güçlerinden sert direniş

Aleni bir şekilde Türkiye topraklarından saldırıya geçen çetelere, YPG güçleri anında ve sert bir şekilde karşılık verildi. Bu arada birçok Arap gencinin de YPG güçlerinin yanında çatışmaya katıldığı bildirildi.

YPG'ye yakın kaynaklar, çatışmaların beşinci gününe kadar, en az 84 silahlı çete mensubunun öldürüldüğünü bildirdi. 18-19 Ocak günleri yaşanan çatışmalarda ise, iki YPG savaşçısının hayatını kaybettiği, dördünün de yaralandığı belirtildi.

YPG'ye bağlı Serêkaniyê kenti Halk Savunma Birlikleri'nin (HSB) sert direnişine çarpan silahlı çetelerin, ateşkes talebinde bulunduğu gelen haberler arasında. HSB güçlerinin üç tankı imha ettiğini belirten Kürt kaynakları, YPG'nin ateşkes talebini reddettiğini ve silahlı çetelerin kayıtsız şartsız bir şekilde geri çekilmesini istediğini de duyurdu.

Geçen yılın Kasım ve Aralık aylarında iki defa Rasulayn'a saldıran silahlı çetelerin, her iki girişimi de fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Ağır kayıplar vererek geri çekilmek zorunda kalan silahlı çeteler, bu saldırıya daha hazırlıklı bir şekilde giriştiler. Saldırıya 150'yi aşkın çete mensubunun yanısıra tankların da

katılması, YPG'ye büyük bir darbe indirme hedefinin güdüldüğüne işaret ediyor.

Silahlı çetelerin saldırıyı MİT'le birlikte planlandığını belirten bazı Kürt ve Arap kaynakları, Türk sermaye devletinin bizzat işin içinde olduğuna dikkat çektiler. Nitekim saldırının tanklar eşliğinde yapılması, dinci-gerici AKP iktidarının, saldırganlıkta iyice pervasızlaştığını ispatlamaya yetiyor.

Bu arada saldırıyla ilgili açıklama yapan Batı Kürdistan Demokratik Toplum Hareketi (TEV-DEM), saldırıları kınayarak, bunların başta Türkiye olmak üzere dış güçler tarafından planlandığını kaydetti. Halkı "yekvücut" olmaya çağırarak hareket, "bu savaş varlık ve yokluk savaşıdır" vurgusunu yaptı.

Yaralı çete mensuplarına hastane tahsis edildi

Çatışmalarda ağır kayıplar veren silahlı çeteler, Türk devletinin yardımıyla yaralılarını -Rasulayn'ın "ikizi" kabul edilen- Ceylanpınar'a taşıyor. Nitekim AKP borazanı medyada yer alan haberlerde de, silahlı çetelere mensup 68 yaralının Türkiye'de tedavi altına alındığı ve bunlardan dördünün hayatını kaybettiği bildirildi.

Ceylanpınar Devlet Hastanesi'nin yaralı çete mensuplarına tahsis edildiği ve bu sürede hastaneye gelenlerin geri çevrildiği, halkın ise buna tepki gösterdiği de basına yansıyan haberler arasında.

Antakya'da bir hastanenin silahlı çetelere tahsis edildiğine dair haberler, daha önce hem ulusal hem uluslararası basında yer almıştı; zira Antakya kökten dinci çetelerin üssü haline getirilmiş ve buradan sınırı geçerek saldırı düzenleyen silahlı çetelerin yararlılarını taşımak için sınırda ambulanslar bekletilmişti. Kendi vatandaşı için sağlığı paralı hale

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

getiren dinci-Amerikancı AKP iktidarı, silahlı çete mensuplarının sağlığına "özel ihtimam" göstermekte beis görmüyor.

Bir kez daha halklara düşmanlık

Serêkaniyê bir Kürt kenti olarak kabul edilmesine rağmen, kentte Kürtler'in yanısıra Araplar, Çeçenler, Ermeniler, Asuriler, Çerkezler ve Türkmenler de yaşıyor. Sınırın ortadan ikiye böldüğü kentin Suriye tarafındaki Resulayn sakinlerinin bir kısmı, çatışmalardan kaçarak Türkiye tarafındaki Ceylanpınar'a geçmek istedi. Ancak Türk devleti, kadın ve çocuklardan oluşan bu insanların kentlerinin "diğer yarısı" olan Ceylanpınar'a girişlerine izin vermedi.

Kadın ve çocukları gerisin geri şiddetleri çatışmaların içine gönderen AKP iktidarı, halklara düşmanlığını bir kez daha ispatlamış oldu. "Mülteci kamplarında yer yok" gerekçesiyle kadın ve çocukları ölüme gönderen dinci-gerici zihniyet, aynı anda silahlı çetelere hastane tahsis edecek derecede pişkinleşmiş durumda.

Serêkaniyê'ye saldırı AKP iktidarının yayılmacı politikasının göstergesidir

"Binlerce, on binlerce kilometre öteden gelip Irak'a girenler bu dünyada haklı oluyorsa biz 910 kilometre sınırımız olan Suriye'de eli bağlı, tribünde seyirci olamayız. Gereği neyse bunu yapmamız lazım ve yaparız."

Bu sözler, yakın zaman önce Antep'te açıklama yapan AKP şefi Tayyip Erdoğan'a ait...

Silahlı çetelerin Serêkaniyê'ye tanklar eşliğinde düzenlediği saldırı, AKP şefinin "gereğini yaparız" derken neyi kastettiğini gösteren örneklerden biridir. Kürt halkının kazanımlarına düşmanca saldıran, bu kazanımlara seyirci kalmayacağını ilan eden dinci-Amerikancılar, doğrudan askeri bir saldırı gerçekleştiremedikleri için, silahlı çeteleri tetikçi olarak kullanıyorlar. AKP iktidarının silahlandırıp eğittiği, özel hastaneler tahsis ettiği bu çetelerin, durduk yerde Batı Kürdistan'a saldırmaları akla uygun bir hareket değil. Dolayısıyla bu saldırının Türk sermaye devletinin doğrudan desteği, yönlendirmesi ve teşvikiyle yapıldığından şüphe etmek için hiçbir neden yoktur.

Hal böyleyken, Kürt basınının, AKP iktidarının saldırıdaki suç ortaklığını "önemsemez" tutumu dikkat çekicidir. Öyle ki, bu uğursuz rol ya yok sayılıyor ya da eleştirel bir vurgu ile geçiştiriliyor. Görünen o ki, bu tutum, MİT ile Abdullah Öcalan arasındaki görüşmelerin yarattığı "hassasiyetten" kaynaklanıyor. Oysa gerçekçi olmak, şu soruyu gündeme getirmeyi zorunlu kılar: Suriye'deki Kürtler'in kazanımlarına tahammül edemeyen bir iktidardan Türkiye'deki Kürtler'in sorununu çözmesi beklenebilir mi?

Devletin “demokrasi” makyajının son kalıntıları da dökülürken...

Devlet emretti, polis-savcı-hakim ittifakı avukatları cezaevine yolladı!

Başta ÇHD olmak üzere birçok ilerici ve devrimci kuruma yönelik polis-gözetim terörü, hukuk-tutuklama terörü ile sürdü. Önce tutuklanan 12 Halk Cepheci'nin ardından 9 avukatın da tutuklanmasına karar verildi. Ardından ise İstanbul'da 17, İzmir'de 17 devrimci tutuklandı.

Asılsız suçlama, sahte deliller...

18 Ocak'ta önce sabah saatlerinde aralarında ÇHD ve Halkın Hukuk Bürosu'nun da yer aldığı birçok kuruma baskın düzenlenmiş ve avukatların da bulunduğu onlarca kişi gözaltına alınmıştı.

İlk andan itibaren usulsüz şekilde gerçekleşen operasyon burjuva hukukunun dahi hiçe sayıldığının da göstergesi oldu. Hukuk bürosu aramalarında savcı bulundurulmasının engellenmesinden sahte delil yaratmaya, avukatlık faaliyetlerinin dahi “suç” olarak sunulmasına dayanan operasyona emniyetin açıklamaları da damga vurdu.

Emniyet, kamuoyunun avukatlara sahip çıkmasını hazmedemeyerek mesnetsiz yalanlara başvurdu. Ancak “düşman ajanlığı”, “kozmik oda”, “kriptolu bilgiler” gibi Soğuk Savaş döneminden kalma kelimeler kullanarak inandırıcı olmaya çalışan polis, tam aksine kendini hayli komik bir duruma düşürdü.

Vatan Caddesi'nde Kerkük Zindanı!

Hukuksuzluk avukatlara yönelik saldırı ile de sınırlı kalmadı. Aynı derecede ciddi olmak üzere Grup Yorum üyeleri ve Halk Cepheci'ler de polis komplosunun hedefi olurken, gerek gözaltı, gerekse ev aramalarında polisin saldırısına hedef oldular.

Gözaltıların karakolda maruz kaldığı muamele de sermaye devletinin pervasızlığının kanıtı oldu. Polis, ters kelepçeleterek günlerce beklettiği devrimcileri tuvalete dahi götürmeyererek insanlık dışı muamelede toplama kamplarını aratmayacak bir uygulamaya imza attı.

Gözaltı sürecinde yine tutsaklara ne su ve şeker, ne isteyenlere yemek, ne de sağlık sorunları olanlara ilaç verildi. Ters kelepçe ve darp nedeniyle yaralı olan tutsaklar, aç-susuz, tuvalet için hücrelerini kullanarak insanlık dışı koşullarda nezarete tutuldular. Böylece “lüks otel” diye sunulan nezarethanelerin makyajından son kalanlar da dökülmüş oldu.

İçerde saldırı, dışarda saldırı!

İçerde avukatlara ve gözaltındaki diğer devrimcilere yönelik baskı ve işkence sürerken dışarda onlara sahip çıkmak isteyenler de aynı saldırılardan nasibini aldı.

Vatan Caddesi'nde bulunan İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde toplanan gözaltındaki devrimcilerin yakınlarına polis saldırdı.

Av. Taylan Tanay'ın gözaltına alınması sırasında polis, ÇHD önündeki avukatlara biber gazı sıktı.

Adliyede müvekkilleri ile görüşmek isteyen avukatlara polis önce barikat kurarak engel oldu, sonra darp ederek 4 avukatın yaralanmasına sebep oldu.

Adliye dışında toplanan kitle ise sürekli olarak polisin taciz ve tehditleriyle karşı karşıyaydı.

Çürümüş düzenin çürümüş hukuku...

Burjuva hukukun ideallerini çoktan rafa kaldırmış olan çürümüş sermaye iktidarı, bu operasyon vesilesiyle hukuk sisteminin gerçek yüzünü de gösterdi. Adeta polis-savcı-hakim ittifakıyla yürütülen yargılama daha baştan belli olan bir kararın alınmasından ibaretti.

Yapılan ilk sorguların ardından iki avukat ve 11 kişi serbest bırakıldı. Grup Yorum üyelerinin de serbest bırakılması bir sevinç yaratsa da kalanlar için verilen tutuklama kararı, mahkeme heyetinin polisin hazırladığı düzmece fezlekelerle dayanarak hareket ettiğini açıkça gözler önüne serdi.

Sorguda sorulan sorular da davanın ciddiyetsizliğinin göstergesiydi. Zira avukatlara ne “kozmik oda”, ne “düşman ajanlığı”, ne de “kriptolu bilgiler” soruldu. Yalnızca neden avukatlık yaptıkları ve işçileri, öğrencileri neden savundukları sorusu yöneltildi.

Sorguların tamamlanmasının ardından alınan karar da uygulamaya konuldu ve 12 devrimci ile birlikte 9 devrimci avukat hakkında tutuklama kararı verildi. Ardından İstanbul'da ve İzmir'de 17'şer olmak üzere 34 kişi daha tutuklandı ve toplam tutuklu sayısı 55'e ulaştı.

Özellikle ÇHD Genel Başkanı Selçuk Kozağaçlı'nın da tutuklular arasında yer alması, hukukun anlamını ya da anlamsızlığını da kanıtlamış oldu. Zira tutuklu yargılanmanın “kaçma ve delilleri karatma” şüphesi üzerine verilen bir tedbir olduğu bilinmekte. Ancak baskınlar sırasında Suriye'de olan Kozağaçlı, arandığını hatta muhtemelen tutuklanacağını da bilmesine rağmen Türkiye'ye dönerek tüm bu “şüpheleri” ortadan kaldırmıştır.

Böylece alınan kararın siyasi olduğu, bir kez daha ortaya çıkmıştır. Düzen yargısı, kendi kanunlarını dahi hiçe sayarak bir kez daha devrimci faaliyeti ve devrimci avukatları hedef alan bir kararın altına imza atmıştır. Kırpbir düzene karşı mücadele eden herkesi

hedefe koyan faşist devlet terörü, düzen mahkemelerinin işlevini de bir kez daha gözler önüne sermiştir.

Üstelik mahkemenin verdiği kararın altında yer alan 20 Ocak tarihi, kararın çoktan hazır olduğunun, gerisinin ise polis-savcı-hakim üçgenindeki bir ortaoyunundan ibaret olduğunun kanıtıdır.

Azgın devlet terörü...

Kuşkusuz ki tutuklanan ve saldırıya hedef olan yalnızca avukatlar değildir. Ancak saldırının ana ekseninde ÇHD'nin olduğunu da gözden kaçırmamak gerekir. Burada sözkonusu olan avukatlar, burjuva hukukunun son kırıntılarını dahi zorlayarak devlet terörüne, işçi ve emekçilerin maruz kaldığı hak gasplarına, faili meçhullere, katliamlara, infazlara karşı mücadele eden isimlerdir.

Bu haliyle saldırıya uğrayan yalnızca kof bir “savunma hakkı” değil bütün olarak burjuva hukukunun son kırıntıları ve çoktan beridir çiğnenen “adalet duygusu”dur. Bu operasyonla bu defter kapanmış ve azgın devlet terörünün kapısı ardına kadar açılmıştır.

Avukatlara yönelik operasyonla aynı tarihlerde yaşanan Teknopark ve Daiyang-SK işçilerine yönelik saldırılar, Hrant eylemine yönelik biber gazlı müdahale, Gebze'de BDSP'lilerin keyfi biçimde gözaltına alınması ve devletin Batı Kürdistan'a yönelik “seferleri” hiç de birbirinden bağımsız ve “münferit” değildir.

Bu nedenle tutuklanan devrimci avukatlara sahip çıkmak ve devlet terörüne karşı safları sıklaştırmak günün acil görevlerindendir. Zaten yaşanan bu pervasız saldırı, bir çok kesimin tepkisini şimdiden açığa çıkarmıştır. Bunun dolaysız kanıtı yüzlerce avukatın adliyeyi doldurarak “Devrimci avukatlar onurumuzdur!” sloganlarını haykırması ve tereddütsüzce polis barikatına yüklenmesidir. Yine Taksim Meydanı kitlesel ve öfkeli eylemlere sahne olmuş, yapılan açıklamalarla tüm ilerici ve demokrat güçler tepkilerini güçlü bir biçimde dile getirmiştir.

Devlet terörüne karşı eylem güncesi...

“Devrimci avukatlar onurumuzdur!”

Yaşanan devlet terörü, ilk günden itibaren yaygın bir tepki ile karşılandı. Operasyon sabahından son tutukluların da cezaevine yollanmasına kadar geçen süre zarfında hemen her gün birkaç farklı yerde eylemler yapıldı, kitlesel yürüyüşler ve basın açıklamalarıyla devrimcilere sahip çıktı.

Özellikle Taksim’de yapılan kitlesel yürüyüşler ve avukatların adliyede polisle göğüs göğüse gelmek pahasına gösterdiği sahiplenme, saldırının daha baştan büyük bir öfkeyi ve direniş ruhunu canlandırıldığını göstermekteydi.

Hemen tüm ilerici kurumlar eylemlere katılarak ya da yazılı açıklamalarla tepkilerini dile getirdiler. Burjuva basın dahi yaşananlara bir yerden sonra duyarsız kalamadı ve her zamanki devlet ağzını bir kenara bırakmak durumunda kaldı.

18 Ocak Cuma

Operasyon ile birlikte duyarlı güçler baskınların olduğu HHB, ÇHD, İdil Kültür Merkezi gibi kurumlara destek ziyaretleri düzenlediler. Polisin bu kurumların önüne gelenlere karşı tavrı da hayli pervasızdı.

Öğlen saatlerinde avukatlar Çağlayan’da İstanbul Adliyesi’nde toplanarak kitlesel bir basın açıklaması gerçekleştirdi. “Gözaltılar serbest bırakılsın!” çağrısının yükseltildiği eylemin ardından kortej oluşturularak HHB’ye yüründü. Arama sürerken halen içerde bulunan avukatlar da camdan desteğe gelen avukatları selamladılar.

Öğleden sonra ise İstanbul Barosu’nun önünde, İstanbul Barosu Başkanı Ümit Kocasakal tarafından bir konuşma yapıldı ve Kocasakal aramaların kanuna göre yapılmadığına dikkat çekti.

Taksim’de günün en kitlesel eylemi ise akşam saatlerinde yaşandı. Meşaleli yürüyüş için toplanan ve ÇHD önünde bekleyen kitle, Taylan Tanay’ın binadan sloganlar eşliğinde çıkarılmasını “Devrimci avukatlar onurumuzdur!” sloganıyla polis barikatına yüklenerek yanıtladı. Tanay’ın militan tutumu ve kitlenin kararlılığı üzerine polis avukatlara biber gazı ile saldırdı ve Tanay’ı bu şekilde araca bindirdi.

Ardından yapılan eylemde yüzlerce avukat, öfkeli sloganlarla tepkilerini gösterdiler. Yürüyüşün ardından yapılan basın açıklamasında konuşan Av. Ş. Ceren Uysal şu çağrıyı yaptı: “*Şimdiye kadar biz hep sizinle birlikteydik. Şimdi de biz size çağrı yapıyoruz. Avukatlarınız olarak desteklerinizi bekliyoruz, yanımızda olmanız için çağrı yapıyoruz.*” Eylemde Hey Tekstil ve Abdi İbrahim işçileri de konuşma yaparak destek sundu.

Akşam saatlerinde ise İdil Kültür Merkezi önünde toplanan kitle polis saldırısına maruz kaldı ve mahallede uzun süre çatışmalar yaşandı.

İstanbul’un yanı sıra Bursa, Ankara ve Adana’da da bir dizi eylem gerçekleştirildi.

19 Ocak Cumartesi

Emniyet Müdürlüğü önünde toplanarak basın açıklaması yapmak isteyen aileler polisin pervasız saldırısının hedefi oldu.

İHD ve TİHV de öğlen saatlerinde ÇHD’nin önünde saldırıyı kınayan bir açıklama yaptı.

Akşam ise ÇHD’li avukatların eylemine, direnişçi işçilerin kortejinin ve Hrانت anmasına katılan kitlenin de eklenmesiyle oldukça kitlesel bir yürüyüş yapıldı.

Çok sayıda siyasal kurum, milletvekilleri, direnişçi işçiler, sendikacılar hem yürüyüşte yer aldı, hem de konuşma yaparak direniş kararlılığını haykırdı. Av. Zeycan Balcı Şimşek, ÇHD’ye bedel ödettilirmeye çalışıldığını ve buna hazır olduklarını vurguladı. İşçiler ise “Avukatlarımızla aynı saftayız!” dediler.

İzmir’de Halk Cephesi öğle saatlerinde, ÇHD ve İHD İzmir şubeleri ile KESK İŞP ise akşam saatinde basın açıklaması yaptı.

20 Ocak Pazar - 21 Ocak Pazartesi

Tutukluların adliyeye getirildiği Pazar ve Pazartesi günleri Çağlayan sürekli açıklamalara sahne oldu. Müdafilerin müvekkilleri ile görüşmesine engel olunması ve ardından polisin avukatlara saldırmamasının ardından polis dışarıda bekleyenleri de taciz etti.

Gün boyu yapılan açıklamalarda ÇHD, Ankara ve İstanbul Baroları, aydın ve sanatçılar, milletvekilleri, Grup Yorum üyeleri ve Halk Cepheliler, sendika ve konfederasyon yöneticileri, direnişçi işçiler adliye önünde söz alarak kitleye seslendiler. Bekleyiş halayları ve sloganlar eşliğinde polis tacizlerine rağmen sürdü.

Serbest bırakılanlar coşkuyla karşılanırken tutuklama haberleri öfkeli sloganlarla yanıtladı.

Pazartesi günü İzmir ÇHD de kitlesel bir protesto gerçekleştirdi.

22 Ocak Salı

Adliye süreçlerinin 55 tutuklama ile sonuçlanması üzerine Salı günü kitlesel eylemler gerçekleştirildi.

21 Ocak Pazartesi | Çağlayan

Sürecin en kitlesel eylemi akşam İstiklal Caddesi’nde düzenlenen binlerce kişinin katıldığı yürüyüş oldu.

“1974’ten beri susmadık susmayacağız!/ Çağdaş Hukukçular Derneği” pankartı ardında toplanan ve meşalelerle yürüyen kitlenin sayısı yürüyüş süresince arttı. Tramvay Durağı’na gelindiğinde tutuksuz yargılanmak üzere bırakılan Av. Güray Dağ basın açıklamasını okudu, devrimci avukatlık pratiği ve ÇHD’nin yargılandığını vurguladı.

Dernek ve bürolarda uygulanan baskı ve zor üzerinden, bütün bir topluma gözdağı verilmek istendiğini vurgulayan Dağ, açıklamada, derneklerin kesintisiz sürdürdüğü mücadelesini daha da güçlendirerek sürdürüleceğini belirtti. Direnişi ve dayanışmayı büyütme çağrılarını yapılan eylem halay ve marşlarla son buldu.

Aynı gün İzmir ve Ankara’da da protesto eylemleri düzenlendi.

İlerici kurumlar avukatlara sahip çıktı

Süreç boyunca aralarında ÇHD, HHB, KESK, DİSK, İHD, Hey Tekstil İşçileri, Avrupa Avukatlar Birliği, Baran Tursun’un babası Mehmet Tursun, Fransız Barolar Birliği, İTO, Toplumcu MMSP’nin olduğu birçok kurum yaptıkları yazılı açıklamalarla saldırıyı kınadı. Açıklamalarda özellikle kararlılık ve dayanışma mesajları öne çıktı.

Suriyeli bir dizi kurum da açıklama yaparak AKP’nin gerçekleştirdiği saldırıyı kınadı. Suriye Barolar Birliği, Değişim ve Kurtuluş Halk Cephesi, Ulusal Demokrasi Topluluğu ve Adalet ve Kalkınma için Ulusal Gençlik Partisi de saldırıyı kınarken ÇHD Genel Başkanı Av. Selçuk Kozagaçlı’nın Suriye halkını korumak için dava açmaya hazırlandığı ve operasyonun bununla ilişkili olabileceği ifade edildi.

Başta İstanbul ve Ankara olmak üzere birçok baro adına da destek açıklamaları yapıldı. Özellikle İstanbul Barosu tutuklamanın ardından yaptığı basın toplantısıyla “ÇHD baskını ileri faşizmdir” dedi ve şunları ekledi: “*Bu yaşananların adı ileri faşizmdir, hukuka darbedir. Ancak bilinmelidir ki, hep belirttiğimiz üzere avukatlar, boyun eğmeyen, biat etmeyen, hak ve hukuk uğruna direnen, mücadele eden, teslim olmayan bir tarihsel mirasın temsilcileridir. Bu tür saldırılar bizleri yıldırılmaz, hukuk ve demokrasi mücadelemizden alıkoyamaz.*”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ÇHD İstanbul Şube Yöneticisi Ş. Ceren Uysal ile saldırılar üzerine...

“Operasyon amacına ulaşamamıştır!”

- Son günlerde gerçekleşen polis saldırısında özellikle derneğiniz ve ÇHD üyesi avukatlar hedef alındı. Yaşanan bu saldırıyı nasıl değerlendiriyor ve derneğinizin neden hedef alındığını düşünüyorsunuz?

18 Ocak sabahı arkadaşlarımızın ev ve bürolarının basılması ile başlayan operasyon tam anlamıyla derneğimizi ve beraberinde devrimci avukatlık pratiğini hedef almaktadır. Bunun nedenleri ise gerek ÇHD’nin yılları bulan geleneğinden, gerekse son yıllarda ivme kazanan faaliyetlerinden okunabilir. Gerçekten son yıllarda ÇHD, elindeki bütün olanakları seferber ederek toplumsal muhalefet alanları ile bütünleşme çabası göstermektedir. Bugün gözaltı süreci ve tutuklamalardan sonra ortaya çıkan tablo, bu bütünleşme hedefinde gözle görülür bir başarı elde edildiğini göstermektedir. İşçi direnişlerinden, yıkımlara karşı çalışmalara, toplumsal davaların takibinden, cezaevlerinin izlenmesine kadar bir dizi başlık ÇHD’nin rutin çalışma alanlarını ifade etmektedir. Bu haliyle toplumsal muhalefetin diri kesimleri ile bütünleşmeyi hedefleyen bir dernek faaliyeti yürütüldüğü ifade edilebilir.

Derneğimizin temelde ilgilendiği konulardan birisi, en genel ifadesi ile hak ihlalleridir. “Alo İmdat Polis Hattı” da bu başlık altında ele alınabilecek faaliyetlerimizden biridir. “Alo İmdat Polis Hattı”, polis korkusu ile yaşayan insanlara en azından bir başvuru alanı açabilmiştir. Bu anlamda “Alo İmdat Polis Hattı” insanlar için bir can simidini ifade ederken, aynı zamanda polisler için de kendi alanlarına yapılmış bir müdahale, net bir denetimi tariflemektedir. Yine özellikle son dönemde işçi direnişleri ile ÇHD arasında bulunan güçlü manevi bağ da ÇHD’ye dikkat çekilmesini koşullamıştır. Zira ÇHD’nin işçilerin hak mücadelesi konusundaki yaklaşımı oldukça nettir. İşçi avukatlığının salt dava takibi ile yapılmayacağını bilen derneğimiz, işçilerin fiili meşru mücadelesini bizzat yanlarında bulunarak desteklemektedir.

Yukarıda sıralamaya çalıştığım başlıklara daha onlarcası eklenebilir, sonuçta derneğimize yönelen bu operasyonu değerlendirirken öncelikle faaliyetlerimizden duyulan, duyulması doğal olan rahatsızlığa işaret etmek bana yanlış gelmemektedir. Bu nedenle ilk olarak söylenebilecek olan ÇHD’nin etkisizleştirilmek ve sindirilmek istendiğidir. Ancak bir kurumun etkisizleştirilmek istenmesi hiçbir zaman salt o kurumla ilişkili bir tercih değildir. Aksine ÇHD operasyonunda da hedeflendiği üzere, bir yandan da kurumun atıllaştırılması sağlanarak toplumsal muhalefetin yıldırılması, korkutulması esastır.

Burada hatırlamak gereken bir diğer nokta ise belki de Burhan Kuzu’nun açıklamalarıdır. Burhan Kuzu’nun Ezgi Başaran’a verdiği röportajda kurduğu, “sokağı bitiremedik” cümlesi aslında bugün yaşananların arka planını da oluşturuyor. Çünkü ÇHD hep sokağın parçası olagelmiş, sokağın parçası olacak şekilde kendini yapılandırmıştır. ÇHD’ye yönelen bir operasyon, hükümet tarafından “bitireceğiz” diye deklare edilen “sokakla” doğrudan ilgilidir. Zira sokak avukatsız bırakılmak istenmektedir.

- Söz konusu operasyon özellikle hukuksuz uygulamalarla dikkat çekti. Siz de ÇHD’nin aranması sırasında dernek yöneticisi sıfatıyla

bulundunuz. Bu süreçte dikkatinizi çeken noktalar var mı?

Derneğimizin aranması en başından itibaren yasadışıdır. Çünkü derneğimiz bağımsız bir tüzel kişiliktir ve hakkında açılmış bir soruşturma bulunmamaktadır. Bu tabloya rağmen Şube Başkanımız Av. Taylan Tanay şahsında aramaya gelindiği söylenmiştir. Oysa söz konusu dernek, Taylan Tanay’ın ikamet adresi değildir. Arama kararında isim dahi belirtilmeye gerek duyulmamıştır. Bu veriler ışığında arama işleminin baştan sona hukuksuz olduğu açıkça ortadadır. Bu konudaki hiçbir itirazımız dikkate alınmamıştır. Arama kararının kendisi de usulen yanlış alınmıştır. Teknik detaylara girmeyeceğim ama avukatlara ilişkin mekanların aranması ile ilgili kararlarda bulunması gereken zorunlu şartlardan yoksun bir kararla derneğimizin mahremine girilmiştir. Bu anlamda ortada hukuki bir arama değil, bir haneye tecavüz olduğu da düşünülebilir.

Bunun dışında Savcı-Kolluk ilişkisi arama boyunca tersten kurulmuştur. Aramada el konulacak belgelerin bir kısmını kolluk seçmiştir. Belgelerin büyük kısmı avukat-müvekkil ilişkisi kapsamında olmasına rağmen bu belgelere de el konulmuştur. Arşivimiz didik didik edilmiştir. Bütün belgelerimiz elden geçirilmiştir. Yine arama sırasında ilginç bir şekilde Hey Tekstil işçileri, Akçay işçileri vb.’ne ait belge, bilgi, pankartlara büyük bir keyifle el konulmuştur.

Arama sırasında İstanbul Barosu Başkanı Ümit Kocasakal’ın arama mahaline gelme isteği önce Savcı tarafından kabul edilmemiştir. Sayın Kocasakal ancak süreli bir tartışmanın sonucunda içeri girmiştir.

Yaklaşık 8 saat süren aramada en büyük sorun ise delil toplanırken yanlış davranılmasıdır. Soruşturmayı güçlendirmek istercesine, derneğimizden sadece *Yürüyüş* dergileri ile *Kızıl Bayrak* gazeteleri toplanmıştır. Oysa ki, derneğimize her hafta yayın çıkaran tüm muhalif kurumlar protokol bırakmaktadır. Diğer protokol yayınların da el konma işlemine tabi tutulması ancak ısrarlı çabalarımızla mümkün olabilmiştir.

Arama işlemine birlikte katıldığımız diğer dernek yöneticisi arkadaşımız Av. Aycan Çiçek’in gözleri ile gördüğü üzere, mutfaktaki kahve kavanozunun içine dahi bakılmıştır. Tam anlamıyla hukuksuz ve ciddiyetsiz, soruşturma makamının el değiştirdiği, savcının polis, polisin savcıya dönüştüğü bir arama işlemi gerçekleştirilmiş, kahve kutularından delil yaratılmaya çalışılmıştır. (...)

- ÇHD olarak önümüzdeki sürece dair ne gibi planlarınız, hedefleriniz var?

Daha operasyonun yapıldığı ilk gün dile getirdiğimiz üzere, ÇHD, yıllardır ayrımsız bir biçimde kendisine yapılan bütün başvuruları değerlendirmiştir. Ezilen ve sömürülenlerle hep dayanışma içinde olmuştur. Bu anlamda öncelikli hedefimiz, dostlarımız ve arkadaşlarımızın süreç dahil olarak bizimle beraber bu saldırıyı püskürtmelerinin mücadelesini vermeleridir. Önümüzde bir eylem takvimi var. 24 Ocak’ta Tehlikedeki Avukatlar Günü vesilesi ile hem İstanbul Adliyesi’nde, hem de bizim yaşadığımız hukuksuzlukların neredeyse aynı düzlemde yaşandığı İspanya’nın konsolosluğu önünde basın açıklamaları düzenleyeceğiz. Kuşaksızın, yoldaşlarımızın gerçekleri

teşhir eden bir basın toplantımız olacak, Cumartesi günü ise Halkın Hukuk Bürosu’ndaki arkadaşlarımız bir basın toplantısı düzenleyecektir. Halkın Hukuk Bürosu’ndaki arkadaşlarımız bürolarında “kozmik oda” aramasının basın kanalıyla yapılmasını istemekteyiz. 28 Ocak günü hep beraber tutukluluğa itiraz dilekçelerimizi sunacağız. Bunların yanı sıra kitlesel hapisane ziyaretlerimiz olacak. Aynı zamanda bütün şubelerimizle bir arada ortak bir kampanya da geliştirilecek. Ancak bu kampanyanın ayrıntılarını netleştirmede aktarabileceğiz. Tabii arkadaşlarımızın duruşmalarının takibi de söz konusu. Ancak en nihayetinde yapacağımız şey açık; arkadaşlarımızın bürolarını da, derneğimizi de açık tutacağız. Dahası ÇHD’nin rutin faaliyetlerinde hiçbir aksaklığa izin vermeyecek ve arkadaşlarımızın karşı karşıya kaldığı polis ve yargı terörü ile ilgili kesintisiz ve duraksız bir çalışma yürüteceğiz.

- Son olarak ekleyeceğiniz bir şey var mı?

9 arkadaşımızın tutuklanması ile yaratılmak istenen karanlık atmosfer kanımca yaratılamamıştır. Kamuoyu manipülasyona gelmemiştir. Gerek arkadaşlarımızın gözaltı sürecinde, gerekse tutuklanmalarının ardından gerçekleştirdiğimiz basın açıklamaları her geçen gün daha da kalabalıklaşmıştır. Her gün konu ile ilgili yeni bir destek basın açıklaması yapılmaktadır. Derneğimize adeta bir ziyaretçi akını vardır. Telefonlarımız hiç susmamaktadır. Bütün meslektaşlarımız desteklerini sunmaktadır. Kastettikleri manevi destekler de değildir tek başına, herkes için ucundan tutmak istemekte, süreci beraberce yürütmek istemektedir. Bu haliyle operasyonun hedeflediği amaca ulaşamadığı düşüncesini taşıdığımı ifade edebilirim.

Gelinen yerde artık tutuklu kategorileri olan bir ülkeye dönüştük. Tutuklu çocuklarımız, tutuklu gazetecilerimiz, tutuklu öğrencilerimiz olduğu gibi, 2011’in Kasım ayında tutuklanan Kürt avukat arkadaşlarımızla başlayıp bugün ÇHD’li arkadaşlarımızın da eklenmesi ile tutuklu avukatlarımız da vardır. Kısacası hem tutuklu sayımız sistemli bir biçimde artıyor, hem de tutuklu kategorilerimiz... Bu haliyle toplumun her ferdinin bir kez cezaevi koşulları ile tanıştırıldığı bu atmosfere karşı mücadele etmenin ne kadar gerekli olduğunu söylemek bile yersiz.

(Röportajın tamamına www.kizilbayrak.net/ten-ulasabilirsiniz...)

ÇHD İstanbul Şube yöneticisi Av. Gülvin Aydın ile devlet terörünü konuştuk...

“ÇHD bildiği yolda ilerlemeye devam edecektir!”

- Son günlerde gerçekleşen polis saldırısında özellikle derneğiniz ve ÇHD üyesi avukatlar hedef alındı. Yaşanan bu saldırıyı nasıl değerlendiriyorsunuz? Derneğinizin neden hedef alındığını düşünüyorsunuz?

- Derneğimize yönelik saldırıyı esasen işçilere, emekçilere, öğrencilere, devrimcilere ve diğer toplumsal muhalefete yönelik herhangi bir saldırıdan ayırmak mümkün değil. Çünkü ÇHD, çokça söylendiği gibi hem bu kesimlerin gerektiği zaman savunmanı olmuş hem de bu kesimlerle çeşitli platformlarda ortak çalışmalar yapmış bir dernektir.

Gerçekten de takip edilen Bayrampaşa davası, Engin Ceber davası, yargısız infaz dosyaları, işkence davaları gibi toplu dava dosyaları, işçi direnişleri, işçi davaları, öğrenci davalarında çok açıkça tutum almıştır. ÇHD'nin bu tutumu tüzüğünden kaynaklanmaktadır. Biz, ÇHD'nin bu tutumunun operasyona neden olduğunu, egemenleri rahatsız ettiğini düşünüyoruz.

- Siz de bu operasyon sürecinde önce gözaltına alındınız ancak sonra tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldınız. Öncelikle gözaltı sürecinde yaşadıklarınızı anlatır mısınız?

- Öncelikle operasyonun tamamen hukuka aykırı kararlarla yürütüldüğünü belirtmek gerekir. Arama, yakalama ve gözaltına alma kararları ile tükürük, kan ve kıl örneği alınması, parmak izi alınması kararları tamamen hukuka aykırı olarak verilmiştir. Bizlerin avukat olduğu, hemen her gün adliyelerde duruşmalara girdiğimiz gözetildiğinde emniyet müdürlüğünde tutulmamız, üstelik de avukatların yasa gereği emniyette ifade vermiyor oluşları birlikte değerlendirildiğinde, kesin olarak eziyet etme amaçlıdır.

Emniyette tutulduğumuz süreçte soruşturmayla hiçbir ilgisi olmadığı halde zorla tükürük örneği alınması, parmak izimiz olduğu halde zorla parmak izi alınması bize göre işkencedir. Yine gözaltında iken en insani taleplerimizin karşılanmamış olması, su ve şeker

gibi yaşamsal ihtiyaçlarımızın karşılanmamış olması yine yasak sorgu yöntemleri arasında değerlendirilebilir.

- Polis sizin için “düşman ajanı” gibi ilginç bir iddiada bulundu. Bu konuda savcılıkta/mahkemede sorulan bir soru var mı, genel olarak ne gibi suçlamalarla karşılaştınız?

- Savcılıkta bana bununla ilgili herhangi bir soru yöneltilmedi. Yine bildiğim kadarıyla diğer avukat arkadaşlarıma da bununla ilgili hiçbir soru yöneltilmedi. Ancak buna rağmen basına bu şekilde bilgiler verilmesi her zamanki karalama ve yıpratma, böylece bizi kitlelerin gözünde küçültme kampanyasının bir aşamasıdır. Bana göre bunun gibi karalama girişimlerinin devamı gelebilir. Bu durumda da şaşırılmamak gerektiğini düşünüyorum.

- Son olarak ekleyeceğiniz bir şey var mı?

- Baskı ve yıldırma politikalarının, hiçbir zaman işe yaramadığı tarihe bakan herkes tarafından açıkça görülebilir. ÇHD daha da büyümüş ve genişlemiş olarak bildiği yolda ilerlemeye devam edecektir.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gebze’de BDSP’lilere polis terörü

20 Ocak günü Gebze’de, Suriye’ye yönelik saldırganlığa karşı gerçekleştirilen eylem öncesi polis BDSP’lilere saldırdı. Kimlik kontrolü bahanesiyle BDSP’lileri taciz eden polis, ardından coplarla darp ederek 1’i çocuk olmak üzere 12 kişiyi gözaltına aldı. 2 BDSP’li yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. Bir kişi ise karakolun önündeki eyleme katıldığı sırada gözaltına alındı ve böylece gözaltı sayısı 13 oldu. Sınıf devrimcileri akşam saatlerinde Cumhuriyet Karakolu’na götürüldü. Ayakkabı bağcıklarını, kemerleri alma ve üst arama esnasında da polis saldırısı devam etti. Ardından Gebze Emniyet Müdürlüğü’ne sevk edilen sınıf devrimcileri bir kez daha saldırıya uğradı.

Ertesi sabah hastaneye götürülen BDSP’lilerin karakoldan çıkarıldıkları sırada slogan atmaya başlamaları üzerine polis bir kez daha saldırdı. Hastaneden sonra sınıf devrimcileri savcılığa götürüldü.

Savcılıktaki ifadelerinin ardından 4 devrimci tutuklama talebiyle mahkemeye sevk etti. BDSP’liler, çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldılar.

23 Ocak günü de BDSPliler Gebze Adliyesi önünde basın açıklaması yaptıktan sonra suç duyurusunda bulundular.

Kızıl Bayrak / Gebze

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Avukatların “suç” dosyası kabarık!

İsmail Saymaz’ın *Radikal* için hazırladığı ve gözaltındaki avukatların davalarından oluşan derleme avukatların neden hedef seçildiğinin de yanıtını veriyor. Saymaz’ın hazırladığı (*Radikal*, 18 Ocak 2013) derlemeye göre avukatların “suç” dosyası hayli kabarık:

- Hayata Dönüş Operasyonu çerçevesinde Bayrampaşa Cezaevi’nde 12, Ümraniye Cezaevi’nde 5 tutuklunun ölümü

- Engin Çeber’in Metris Cezaevi’nde, Festus Okey’in Beyoğlu Polis Merkezi’nde öldürülmesi

- Ferhat Gerçek’in Bahçelievler’de vurularak felç bırakılması

- Ayhan ve Ali Efeoğlu kardeşlerin 1994’te polis tarafından kaybedilmesi

- Asker tarafından çatışmada öldürülen Ali Yıldız’ın toplu mezardan çıkarılması,

- Trabzon’da ve Edirne’de TAYAD üyelerine yönelik linç girişimi

- Roman Kurultayı’nda parasız eğitim için pankart açıp tutuklanan Berna Yılmaz ve Ferhat Tüzer’in yargılaması

- Cezaevinde kansere yakalanan Güler Zere’nin serbest bırakılması

- İşten atılan tekstil işçilerinin hak davaları...

Bunun yanı sıra Naciye Demir, 2008 yılında polis kurşunuyla felç kalan Yasin Kırbaş’ın da uzun süre avukatlığını yürüttü.

Selçuk Kozağaçlı, Ankara’da görülen 12 Eylül Davası ve polis kurşunuyla öldürülen Soner Çankal davası ile askerde işkence sonucu hayatını kaybeden Uğur Kantar davalarını üstlendi. Avukat Efkan Bolaç, Beyoğlu’nda polis tarafından dövülen Sezai Yakar’ın, Avcılar’da Güney Tuna adlı gencin dövülerek ağır yaralanması ve Ahmet Koca’nın Fatih’te dövülmesine ilişkin davalara baktı.

Cezaevi davalarını yakından inceleyen Avukat Güçlü Sevimli’nin Hayata Dönüş Operasyonu’nu konu alan ve aynı adı taşıyan bir kitabı bulunuyordu.

Avukat Güray Dağ da Festus Okey Davası’nda hakime hakaret ettiği iddiasıyla yargılanıyordu. (...)

RedHack avukatlar için hackledi

Yakın zaman önce üniversitelerdeki yolsuzluk belgelerini yayınlarak sermaye devletini bir kez daha teşhir eden, hemen ardından da kamuoyunda “NÇ davası” olarak bilinen davanın tecavüzcüleri korumasına tepki olarak eylem yapan RedHack, bu kez ÇHD’li avukatların tutuklanmasına karşı eylemdeydi.

RedHack, bu kez Türkiye Adalet Akademisi’nin web sitesini hackledi. Eylemi Twitter’den duyuran RedHack, “ÇHD’ye yapılan saldırıları kınıyoruz. Türkiye Adalet Akademisi ÇÖKERTİLDİ” mesajını paylaştı.

Hrant Dink eylem ve etkinliklerle anıldı

Katlinin 6. yıldönümünde Hrant Dink ülke genelinde gerçekleştirilen etkinlik ve eylemlerle anıldı. Eylemlerde katliamcı devlete yönelik öfke ve hesap sorma çağrısı öne çıktı.

İstanbul'da binlerce kişi Şişli'de toplandı. Şişli Cami'ne geldiğinde Cevahir'den gelen kitle ile diğer kol birleşerek yürüyüşe devam edildi. Kitle Osmanbey'e yaklaşırken katılım da onbini aşmıştı.

Hrant'ın katledildiği yer erken saatlerden itibaren çiçeklerle ve Hrant'ın resimleriyle kaplandı. Agos'tan aşağıya da "Buradayız ahpargi!" yazılı siyah bir pankart sarkıtıldı. Hrant'ın öldürüldüğü saatte saygı duruşuna geçildi. Bu sırada Hrant Dink'in 301 davasından yargılanmasına dair bir konuşmasının ses kaydı kitleye dinletildi. Konuşmaların ardından anma programı sona erdi. Ardından Taksim Meydanı'na yürüyen kitle polis terörünün hedefi oldu. Polis kitleye tazyikli su ve biber gazıyla saldırdı. Kitle oturma eylemi yaparak saldırıyı protesto etti. Öfkeli kitle saldırının ardından "Katil devlet" sloganıyla bir süre Şişli'ye yürüdü. Polisin trafiği açmasına rağmen kitle yolu açmadı. Gösterilen tepkinin ardından eylem sona erdi.

İzmir'de Konak'ta biraraya gelen yüzlerce kişi "Katilleri koruyan cinayete ortaktır!" pankartının arkasında Eski Sümerbank önüne yürüdü. Burada, önce Sarı Gelin türküsünün Ermenice çalınması eşliğinde saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Günseli Kaya kitle adına açıklama yaptı.

Ankara'da ilk etkinlik sabah saatlerinde Ankara Meydan Sahnesi'nde gerçekleştirilen panel-forum oldu. Ardından salondan topluca çıkılarak Zafer Çarşısı'nın önüne geçildi ve vurulduğu saatte sloganlar atılarak Hrant anıldı. Ayrıca BirGün gazetesi önünde buluşan ilerici kurumlar İnsan Hakları Anıtı önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Akşam saatlerinde de ilerici ve devrimci kurumlar Yüksel Caddesi'nde basın açıklaması düzenledi.

Bursa'da Setbaşı'ndan Kent Müzesi'ne yürünerek basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında, Hrant'ın katledilmesinin üzerinden 6 yıl geçtiği söylenerek, katillerin eline silah veren, cinayeti örgütleyen, soruşturmayı karartanların yargı önüne çıkarılmadığı hatırlatıldı. Açıklamanın

devamında Hrant'ın gerçek katillerinin yargı önüne çıkarılması gerektiğine vurgu yapılarak "İstedikleri kadar karartsınlar, korusunlar, kollasınlar. Biz bitti demeden bu dava bitmez" denildi.

Adana'da ilerici ve devrimci kurumlar tarafından İnönü Parkı'nda bir basın açıklaması yapıldı. Kitle adına açıklama yapan HDK Adana İl Yürütme Kurulu üyesi Güven Boğa, cinayetin halen daha aydınlatılmadığını ve arkasındaki güçlerin açığa çıkarılmadığını ifade etti.

Dink için memleketi **Malatya**'da İHD tarafından düzenlenen eylem bir çok sendika ve siyasal güç de destek verdi. Taşhoron Kilisesi'ne yürünmesinin ardından Dink'in fotoğrafı asılarak mumlar yakıldı ve karanfiller bırakıldı.

Mersin'de ÖDP ve Halkevleri Taş Bina önünde bir basın açıklaması yaparak Dink'i andı.

Diyarbakır'da ağırlığını Kürt hareketinin oluşturduğu bir grup Parkorman'da bulunan Güvercin Anıtı önünde buluşarak bir anma etkinliği gerçekleştirdi. Etkinlikte Dink'in katledildiği saat olan 15.05'te 15 dakikalık oturma eylemi yapıldı.

Savaş taşeronluğuna yaygın ve kitlese tepki!

KESK, DİSK, TMMOB ve TTB'nin haftalar öncesinden duyurarak çalışmalarına başladığı "Suriye'de emperyalist müdahaleye hayır!" mitingleri, başta Antep olmak üzere bir dizi ildi gerçekleştirildi.

Antep Valiliği'nin yasağına rağmen binlerce kişi **Antep**'te emperyalist saldırganlığına ve savaş taşeronluğuna karşı yürüdü. "ABD emperyalizminin taşeronu olmayacağız, Suriye'ye emperyalist müdahale hayır, Ortadoğu'nun geleceğine Ortadoğu halkları karar versin!" pankartının arkasında buluşan binlerce kişi, Kırkayak Parkı'ndan Demokrasi Meydanı'na yürüdü. Burada mitingi örgütleyen kurumlar adına konuşmalar yapıldı.

Ankara'da Ziya Gökalp Caddesi'nin trafiğe kapatıldığı yürüyüşün ardından Sakarya Caddesi'nde kürsü kuruldu. Basın açıklamasını örgütleyici kurumlar adına KESK Genel Sekreteri İsmail Hakkı Tombul gerçekleştirdi.

İstanbul'da Rihtim Caddesi girişinde toplanmaya başlayan kurumlar burada kortejler oluşturdular. Tüm kurumların, Rihtim Meydanı'na ulaşmasının ardından miting programı DİSK adına yapılan konuşma ile başladı. Örgütleyici kurumlar adına konuşma yapılarak basın açıklamasına geçildi.

Bursa Fomara Meydanı'nda gerçekleşen eylem SES Şube Başkanı Ergin Uygun'un yaptığı kısa bir açıklama ile başladı. Kent Meydanı'na doğru sloganlar eşliğinde gerçekleşen yürüyüşün ardından basın metninin okunmasına geçildi. Basın metninin ardından yapılan konuşmalar ile eylem sona erdi.

İzmir'de Eski Sümerbank önünden Belçika Konsolosluğu'na yüründü. Burada basın açıklamasını okuyan Dr. Veli Atanur, NATO askerlerinin ülkede ağırlanmasını eleştirerek, NATO'ya ve Patriot füzelerine hayır demeye devam edeceklerini söyledi.

Kayseri Eğitim-Sen önünden sloganlar eşliğinde gerçekleştirilen yürüyüşün ardından basın açıklamasını Eğitim-Sen Kayseri Şube Başkanı U. Sedat Ünsal yaptı. Emperyalist saldırganlığın artarak sürdüğünü belirten Ünsal halkların kardeşliğinin önemine değindi, "emperyalist savaşa karşı çıkacağız" dedi.

Manisa'da Manolya Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasını KESK Manisa Şubeler platformu adına KESK dönem sözcüsü Serpil Deniz okudu.

Kızıl Bayrak / Adana-İstanbul-Ankara-Bursa-İzmir-Kayseri-Manisa

BDSP Patriotların gelişini protesto etti

BDSP 21 Ocak günü İzmir'de yaptığı basın açıklamasıyla emperyalist saldırganlığın silahlarından biri olan Patriot füzelerinin Türkiye getirilişini protesto etti.

Çiğli Belediye Binası önünde toplanan BDSP'liler "NATO askerleri ve patriot füzeleri kan dökmeye geliyorlar! Emperyalistler ve işbirlikçiler Ortadoğu'dan defolun! / Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu" yazılı ozaliti açtılar.

Basın metnine ABD emperyalizminin Ortadoğu saldırganlığına vurgu yapılarak başlandı. ABD emperyalizminin demokrasi ve özgürlük anlayışına değinildi. Suriye'ye yönelik saldırının İzmir Şirinyer'deki Kara Kuvvetleri Komutanlığı'ndan yönetileceği vurgulandı.

Açıklamada, Gebze'de savaş karşıtı eylem giden BDSP'lilerin polisin azgın saldırısı ile göz altına alındıklarına dikkat çekildi. Yine üç gün önce avukatlara ve devrimcilere yapılan gözaltı, işkence ve tutuklamalar hatırlatılarak devletin tahamülsüzlüğüne değinildi.

Son olarak, Patriot füzelerinin ve NATO askerlerini defetmek için örgütlü mücadele çağrısı yapılarak talepler okundu.

Kızıl Bayrak / İzmir

Türk Metalciler Kızıl Bayrak’a dava açtı...

Ne yaparsanız yapın saltanatınızın yıkılmasını engelleyemeyeceksiniz!

Türk Metal çetesi *Kızıl Bayrak* gazetesine yönelik “iftira” ve “hakaret” suçlamasıyla dava açtı. Dava dilekçesinde *Kızıl Bayrak*’ın Türk Metal ve başkanı Pevrül Kavlak’ın “şöhret”ine zarar verdiğini iddia eden avukatları, gazetenin yazı işleri müdürünün cezalandırılmasını talep ediyorlar.

İşçi sınıfının hakları, sorunları ve geleceği konusunda sözünü sakınmayan *Kızıl Bayrak*’ın bu tür davalara maruz kalması elbette yeni değil. *Kızıl Bayrak* 19 yıllık yayın hayatında gerek devlet, gerekse de sömürücü asalaklar tarafından sayısız davanın hedefi oldu. Amaçları, işçi sınıfının sömürü ve zincirden kurtulması dışında başka bir davası olmayan *Kızıl Bayrak*’ı susturmaktı, başaramadılar.

Bunun için en baştan söyleyelim ki, binlerce kez denenmiş bir yola başvurmak Türk Metalciler’e bir şey kazandırmaz. *Kızıl Bayrak* işçi sınıfının sırtından semiren bu asalaklara pabuç bırakmaz, dava açtılar diye bildiklerinden de şaşmaz. İşçi sınıfının bilincine kazınmış gerçekleri yazmaktan bir an için dahi vazgeçmez. Sadece bu türden davalar değil, *Kızıl Bayrak* gazetesi ve çalışanları baskı ve zorbalığın her biçimini tanır ve asla boyun eğmez.

Türk Metalciler’in avukatlarının iddiası odur ki, *Kızıl Bayrak*’ın da içerisinde olduğu bazı “marjinal gruplar, yayın organları ve kişilerce” Türk Metal’in “Türk çalışma hayatında edindiği güçlü ve saygın konumu zedelemek istemektedirler.”

Doğrudur, Türk Metal ve onun yöneticileri *Kızıl Bayrak*’ın hedefidir. *Kızıl Bayrak* bıkmadan, usanmadan sendika postuna girmiş bu sınıf düşmanlarının ne mal oduklarını teşhir etmekte, işçi sınıfını bunları sırtından atmak için mücadelele çağırmakta, nasıl mücadele etmeleri gerektiği konusunda da yol göstermektedir. Çünkü sermayenin 12 Eylül darbesinin çocuğu olan Türk Metal’in misyonu işçi sınıfının öncü kolu olan metal işçilerinin elini kolunu bağlamak, böylelikle onu bu sömürü düzenine mahkum etmektir. Öyle ki, eğer işçi sınıfı yıllar boyunca sermaye karşısında güçsüz ve takatsiz kalmışsa, bunun en büyük sorumlularından biri Türk Metal’dir. *Kızıl Bayrak* gazetesi işçi sınıfının bu prangadan kurtulması için elinden ne geliyorsa onu yapmaya çalışmaktadır. Ama *Kızıl Bayrak*’ın tek yapmadığı şey Türk Metalciler’in saygınlığını zedelemektir. Çünkü Türk Metalciler’in işçi sınıfı içerisinde zerrece bir saygınlığı yoktur. Dolayısıyla Türk Metalciler, sahip olmadıkları bir şeyi zedelemekle *Kızıl Bayrak*’ı suçlayamazlar!

Türk Metalciler’in “saygınlıklarını zedelediği” için dava konusu ettikleri *Kızıl Bayrak*’a ait haber, “Türk Metal-MESS A.Ş.” başlığını taşımaktadır. Haber Türk Metal’in MESS ile birlikte kurduğu MEMAS ve SIBEM adlı iki şirketi konu almaktadır. AB fonlarıyla da finanse edilecek olan bu iki şirket teknik ve mesleki eğitim alanında faaliyet göstermektedir. Bu, Türk Metal’e özgü dünyada eşine rastlanmadık bir sendikacılık faaliyetidir. Çünkü sendikaların temel misyonu sermayeye karşı işçilerin ücret ve sosyal haklarını geliştirmek, çalışma koşullarını iyileştirmek, bunun için de mücadele vermektir. İşçilerin mesleki yeteneklerini ne olup olmadığı ya da bu yeteneklerin geliştirilmesi sorunu sermayeye aittir. Dahası, MESS ile ortak şirket kurup işçileri mesleki eğitimden geçirmek, zaten birçoğu meslek lisesi mezunu olan

metal çalışanlarını ağır iş yükü yanında yetersizlik duygusu altında ezilerek bitmek bilmeyen bir eğitim baskısı altına sokmak demektir. Ama işte ilkinde sınıfta kalan, ücret başta olmak üzere üyelerinin hakları için kılını kıpırdatmayan, metal işçilerini sürdüren çalışma ve yaşam koşulları karşısında herhangi bir mücadele vermeyen, dahası da bir gardiyan gibi vermek isteyenlere mani olan Türk Metal’in MESS ile ortak şirket kurup mesleki eğitime soyunması, onun en fazlasından sermayenin “insan kaynakları kolu” olduğunu kanıtlamaktadır. İşçi sınıfı ise bu türden bir işbirliğini sermayeye uşaklık olarak adlandırmaktadır.

Olağan koşullarda bir sendikanın sermaye ile bu türden organik bir bağ kurması, böyle bir parasal ilişki geliştirmesi onun bağımsızlığına son vermekle sonuçlanır. Bunun için sendikacılık tarihinde bu tür bir yakınlaşma işçi sınıfı tarafından reddedilen ve ayıplanan bir işbirliği biçimi olmuştur. İşte Türk Metal bu utanç duyulması durumu bir de pazarlamaya kalkıyor. Çünkü Türk Metal hiçbir zaman bağımsız ve asla gerçek anlamda bir sendika olmadı. Hep MESS tarafından korunup kollandı ve binbir parasal ve rantsal bağla beslendi. Hiç kuşkusuz bu türden bir işbirliği de Türk Metal’e yeni bir rant ve soygun fırsatı yaratacak, böylelikle de onu MESS’in kapısına daha sıkı biçimde bağlayacaktır. Öyle ya böyle olmasa MESS neden mesleki eğitim için Türk Metal ile şirket kursun ki? Neden Pevrül Kavlak’a ihtiyaç duysun ki?

Dava dilekçesinde Türk Metalciler’in avukatları MESS ile ortak şirket kurmayı göklere çıkarıyorlar. Tüm bunları yaptıktan sonra da *Kızıl Bayrak* hedef alıyorlar. Neymiş *Kızıl Bayrak*, böylesine büyük bir hizmeti “Türk Metal’i yeni satış sözleşmelerine hazırlanıyor” ifadeleriyle lekelemeye çalışıyormuş... *Kızıl Bayrak* yüzbinlerce işçinin etinde kemiğinde hissettiği, sofrasından çalınan ekmekten iyi bildiği, onlarca yıllık deneyimiyle sabit olan gerçeği dosdoğru söylüyor. Ayrıca durduk yere Türk Metalciler’e verilen bu türden bir yağlı kemiği satışın habercisi sayıp metal işçisini uyarıyor.

Dava dilekçesinde *Kızıl Bayrak*’ın böylelikle Türk Metal’in bu tür “güzel faaliyetleri”ni “yasadışı göstermek” yoluyla “sendikanın toplumdaki saygınlığını incitme ve küçük düşürme gayesini taşıdığı” ifadeleri kullanılıyor. Türk Metal’in “güzel faaliyetleri”ni metal işçisine sorun... Ayrıca bu “sendika”nın metal işçisinden ne kadar “saygı” gördüğünü de bir tartın bakalım, ne göreceksiniz? Türk Metal’in sicilinde yasalara uygun sayısız satış sözleşmesi, işçilerin işini ve haklarını çalan sayısız icraat vardır. Bunlar yasal olabilir ama işçi sınıfının vicdanında asla meşru değildir. Ama Türk Metal aynı zamanda hakkını arayan, hesap soran, gerçek bir sendika için istifa yolunu tutan işçilere karşı uyguladığı baskı ve zorbalıkla ünlüdür. Çetevari yöntemlerde sınır tanımayan Türk Metalciler, tutum ve pratikleriyle gerçek bir mafya örgütlenmesinden farksızdır. Bunların sadece küçük bir kısmının (dolandırıcılık, yolsuzluk, sahtecilik vb...) gibi mahkemelerde dava konusu olduğunu da bu arada hatırlatalım.

İşte bunun için de metal işçileri Türk Metal’den kurtulup gerçek bir sendikaya geçmenin yollarını arıyor. Binlerce Bosch işçisi Türk Metal’den böylelikle istifa etti. Eğer baskı, zorbalık ve işçi kıyımlarıyla engellenmese yüzbinlerce metal işçisi de Bosch işçilerinin yolundan gidecektir. Zaten metal işçileri geçtiğimiz haftalarda Renault, Arçelik ve daha birçok metal fabrikasında bunun için ayağa da kalktılar. Ama tam da belirttiğimiz yöntemlerle şimdilik bastırıldılar. Şimdilik diyoruz çünkü Türk Metal’in artık vadesi sayılıdır, metal işçileri bu mafya bozuntusu şebekeden mutlaka kurtulacaktır.

Son olarak; *Kızıl Bayrak* Türk Metalciler dava açtı diye susacak değildir. Aksine bugüne kadar olduğu gibi bugünden sonra da doğru bildiği yolda gerçekleri yazmaya devam edecektir. Ancak Türk Metalciler şunu iyi bilsinler ki, kendileri metal işçisinin vicdanında çoktan mahkum olmuşlardır, bedelini ödemekten de asla kurtulamayacaklardır.

Komünist metal işçileri

Bosch işçilerinden palavracı Türk Metal’e:

Aynaya bakın!

Bosch işçisinden yüz bulamayan Türk Metalciler çaresiz yalan atmaya devam ediyorlar. Son günlerde işi o raddeye vardırıdılar ki, Birleşik Metal-İş yönetiminin Bosch yönetimiyle üyeleri karşılığında para almak için pazarlık yaptığı yalanını uydurdular.

Ahlaksızlığın ve yalancılığın bu kadarına da pes doğrusu! Ama sözkonusu Türk Metalciler olunca şaşırmıyoruz. Çünkü yalancılık ve palavracılık onların mayasında var.

Fakat şunu da belirtelim ki Türk Metalciler bu palavraları yoktan uydurmuyorlar. Sadece kendilerine ait olan şeyleri başkalarına yakıştırıyorlar. Zira metal işçileri bu tarz sendikacılığı Türk Metal’den tanıyor. Anlatalım:

Türk Metal bir fabrikada örgütlenirken belli bir sayıya ulaştıktan, ya da kendiliğinden örgütlenen işçiler kapısını çaldıktan sonra patronun karşısına çıkar, ya fabrikada örgütlenmesine izin verilmesini ya da üye yaptığı işçilerin karşılığında yüklüce bir paranın kendisine verilmesini ister. Eğer patron işçilerin Türk Metal olmazsa başka bir sendikaya gideceğine kanaat getirirse o zaman Türk Metalciler’e buyrun örgütlenin der. Aksi halde ise Türk Metalciler’in parasını verir, üye listesini alır ve işçi kıymına girer. Bu tarz “satıcılık” Türk Metalciler’in onlarca yıldır yaptıkları bir iştir. Yatlar, katlar, oteller, kumarhaneler biraz da böyle kurulmuştur.

Kurdukları saltanatın hikmeti olan satış sözleşmelerinin, patronlarla birlikte işlettikleri soygun çarklarının lafını dahi etmiyoruz.

İşte bunun için Bosch işçilerinin Türk Metalciler’e yanıtı sadece şudur: Aynaya bakın!

Bosch’tan işçiler

Sermaye hükümeti Ulusal İstihdam Stratejisi'ne start veriyor;

AKP'den bir “entegre proje” de işçi ve emekçilere!

Çalışma Bakanı Faruk Çelik, İnşaat Sanayi İşverenler Derneği toplantısında Ulusal İstihdam Strateji'nde (UİS) son noktaya gelindiğini duyurdu. UİS belgesinin 3 ay bekletildikten sonra Kalkınma Bakanlığı'ndan Hazine Müsteşarlığı'na gönderildiğini açıklayan Çelik, belgenin de kısa süre içerisinde deveye sokulacağına söyledi.

Sözkonusu belgede 4 temel politika ile büyüme ve istihdam kapasitesi yüksek yedi sektöre ilişkin 40 hedef, 57 politika ve 205 tedbir ortaya konulduğunu açıklayan Çalışma Bakanı, 7 sektörde çalışmalar yapılarak 2023'e kadar her yıl 10 bin bilişim uzmanı yetiştirilmesi, finans sektöründe istihdam artışı, inşaat sektöründe mesleki yeterlilik şartı ve sağlık sektöründeki istihdam sayısının 2023'e kadar iki katına çıkarılmasını amaçladıklarını belirtiyor. Böylelikle UİS'in “işsizlikle mücadelede ve istihdamı artırma” da önemli bir çalışma olduğu iddia ediliyor.

Belgede anılan 4 temel politika ise şu başlıklar altında sunuluyor;

Eğitim-istihdam ilişkisinin güçlendirilmesi, işgücü piyasasında güvence ve esnekliğin sağlanması, özel politika gerektiren grupların istihdamının artırılması, genç işsizlik oranının genel işsizlik oranına yaklaştırılması.

Daha geniş ayrıntılarını yakın zamanda kamuoyuyla paylaşacaklarını belirten Çelik'in “işsizlikle mücadele ve istihdamın artırılması” doğrultusunda hazırlandığını iddia ettiği bu projenin işçi ve emekçilerden ziyade sermaye sınıfına “müjdelenen” bir yeni yıl hediyesi olduğu ise açıktır. Zira UİS'in, sermaye sınıfının yıllardır “katı” iş gücü piyasasının, “esnekleştirilmesine” yönelik taleplerinin karşılanması yönünde hazırlanan, işçi ve emekçilere dönük ağır ve kapsamlı saldırılar içeren bir paket program olduğu herkesçe biliniyor.

İş gücü piyasalarının “esnekleştirilmesinin” özü; sermaye sınıfının işçi ve emekçileri istediği zamanda istediği koşullarda çalıştırıp istemediği zamanda işten çıkartabilmesi demektir. Bunun koşullarının yaratılması için de başta işten çıkartmayı kolaylaştıracak önlemlerin alınmasından esnekliğe ve bu anlamıyla patronlara avantaj sağlayan çalışma sözleşmelerinin yaygınlaştırılmasına, taşeronluk uygulamalarına, ücretleri minimize edip kar oranlarını maksimuma çıkartılmasından, sermayenin istediği anda istediği oranda kalifiye ucuz işgücüne sahip olmasına dönük uygulamalar hayata geçirilmek isteniyor. Kısacası kapitalizmin işçi ve emekçilere sunabildiği en büyük özgürlüğün; “modern köleliğin” bile altında kalan “ortaçağ köleliğine” tekrardan dönüş hedefleniyor.

Sermaye sınıfını bu hedefe taşıyacak UİS'in işçi ve emekçilerden tepki almaması için kamuoyunda öne çıkarılmayan temel başlıkları ise şunlardan oluşuyor;

1) Kıdem tazminatı hakkının fona devir yoluyla gaspı,

2) Özel İstihdam Büroları'na geçici iş ilişkisi kurma yetkisi vererek, işçinin işgücünü satma “özgürlüğünün” ticaret konusu haline getirilmesi, böylelikle bu büroların kölelik bürolarına çevrilmesi,

3) Deneme süresinin uzatılarak, asgari ücret yaş sınırının 18'e yükseltilmesi, böylelikle genç işçilerin

sömürüsünün artırılması,

4) Taşeronlaşmayı kolaylaştıracak düzenlemelerin hayata geçirilmesi,

5) Bölgesel asgari ücret uygulaması ile bölgelerarası rekabetin işçi sınıfının ücretlerini aşağıya çekecek şekilde yeniden ele alınması,

6) Sürekli gelir getiren düzgün iş olanaklarını ortadan kaldırarak yeni çalışma biçimlerinin yasalaştırılması.

Buradan da görüleceği üzere UİS, çalışma koşullarının kuralı, keyfi sömürü ve tamamen “güvencesizlik” temelinde yeniden düzenlenmesine yönelik AKP'nin “entegre” projesinden başka bir şey değildir. Üstelik “Sendikalar ve Topu İş İlişkileri Yasası” gibi bu entegre projenin bir dizi “enstrümanı” da bir yandan peyder pey devreye sokuluyor. Bu sayede işçi sınıfı sermaye sınıfı karşısında örgütsüz, sınıf bilincinden yoksun bırakılmış, kendi içinde atomize ve hiçbir direnme gücü kalmamış bir hale getirilmek isteniyor.

Tüm bu gerçeklikler ortadayken UİS'in “işsizlikle mücadele ve istihdamı artırma” amaçlı bir proje olduğu iddiasını, AKP'nin işçi ve emekçilere, toplumun çeşitli kesimlerine yönelik hazırlamış olduğu her yeni saldırı girişimini “reform” olarak sunma ikiye bölme politikasının bir örneği saymak gerekir. Zira bir yandan işçi ve emekçilerin geriye kalan son kazanılmış hakkı olan kıdem tazminatı kaldırılırken, taşeronlaştırma yaygınlaştırılırken, kiralık işçi uygulaması başlatılırken ve de esnek üretim biçimleri çoğaltılıp temel çalışma biçimi haline dönüştürülürken nasıl olur da işgücü piyasasında “güvenceden” söz edilebilir?

Bu olsa olsa tüm bu saldırıları özetleyen “iş gücü piyasasında esnekliğin sağlanması” hedefini “güvence” sosuna bulayarak işçi sınıfına yutturma kurnazlığının bir ürünü olabilir ancak.

Elbette işçi sınıfı AKP'nin bu ucuz hesaplarına

kanacak değildir. Fakat şu da bir gerçektir ki bugün bu saldırı yarasını artık daha kolayından dillendirebiliyorlarsa ve daha fazlasına cüret edebiliyorlarsa bunun kendisi işçi sınıfının ve emekçilerin bu saldırılar karşısında yeterli bir tepkiyi ortaya koyamamasından ileri geliyor. Öyle ki son yıllarda sınıfa dönük peş peşe saldırı yasaları hayata geçerken buna karşı merkezi bir direnişin örgütlenmesi noktasında yapılanlar son derece sınırlı kalmıştır. Bugün aynı saldırılar dünya çapında gerçekleşen genel grevler, boykotlar, işgal eylemleri vb. ile yanıtlanırken Türkiye işçi ve emekçilerinin verdiği tepki hiç de yeterli olmamaktadır. Dahası AKP hükümeti bu durumu Avrupalı emperyalistlere bir “övünç” kaynağı olarak sunabilmekte, işçi ve emekçilerin onuruna dil uzatabilmektedir.

Şüphesiz bu durumun sorumluluğu her şeyden önce sınıfın örgütlü kesimleri ve toplumda onun sözcülüğüne soyunanlar üzerindedir. Zira işçi ve emekçiler gerek sendikal örgütlülük mücadelesiyle gerekse de ücret ve hak gasplarına karşı sürdürmüş oldukları mevzi mücadeleleriyle direnme gücünü ve isteğini döne döne ortaya koyuyorlar. Fakat sendikalara hâkim olan bürokratik anlayış ve bu anlayışın temsilcileri, sınıfın mücadele potansiyelini sermaye hükümetinin kapsamlı saldırıları karşısında birleşik, dışı dış bir militan mücadele hattına örgütlenme, seferber etme duruşu içerisinde olmuyorlar.

Bu durum da gösteriyor ki sorumluluk bir kez daha başta sınıf devrimcileri olmak üzere sınıfın öncü ilericileri gücüne düşüyor. Bu ölümcül sessizliği bozmak ve sermayenin hesaplarını boşa düşürmek için bulunduğumuz her alanda mücadele ivmesini yükseltelim. UİS'in geri çekilmesi ve kaybedilen hakların yeniden kazanılması talebiyle mücadeleyi üretimden gelen gücümüzü de kullanmak suretiyle büyütelim.

UİS operasyonunda son perde...

Sömürü ve kölelik derinleştiriliyor!

Dinci-gerici AKP hükümeti, işçi sınıfına yönelik kapsamlı bir yıkım programı olan Ulusal İstihdam Stratejisi'nden geri adım atmıyor. 3 yılı aşkın süredir hazırlıkları süren bu saldırıdan geri adım atmak şöyle dursun, bu uğursuz plana her gün yeni halkalar ekliyor.

Hükümet son olarak UİS Taslağı'nın tamamlandığını duyurdu. Taslak üzerinde son rötuşların yapıldığını açıklayan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Faruk Çelik, yeni düzenlemelerle çalışma koşullarının alabildiğine esnekleşeceği ve azgın sömürü koşullarının önünün düzleneceği mesajını verdi.

Sermaye devleti tarafından "eğitim-istihdam ilişkisi", 'işgücünün esnekliği', 'özel politika gerektiren gruplar' ve 'sosyal yardım alan kesimlerin çalışma hayatına sokulması' şeklinde 4 ana başlıkta toplanan UİS, esnek ve güvencesiz çalışma koşullarını yaygınlaştıracak ve yasal bir zemine kavuşturacak.

UİS ile taşeronluk sistemindeki kısıtlamalar da kaldırılıyor. Kısmi çalışma, evden ve uzaktan çalışma vb. esnek çalışma sistemlerinin büyükten küçüğe kadar tüm çalışma alanlarında hakim kılınması amaçlanıyor. Kıdem tazminatı hakkının gaspına yönelik düzenleme de yine UİS'te yerini alıyor. Böylelikle, bir süre önce kıdem tazminatına dokunulmayacağı yönünde mesajlar veren hükümetin bu söyleminin gerçeği yansıtmadığı görülüyor.

Sermayenin ihtiyaçları temelinde gündeme gelen 'sınıfa saldırı stratejisi'ni hayata geçirmek için taşeron işçilerin "mağduriyetlerini" ortaya atarak daha büyük bir mağduriyet yaratma peşine düşen sermaye hükümeti, anlaşılan o ki bu yolla kıdem tazminatını da gündeme getirecek.

Asgari ücrette "Ali Cengiz" oyunu

Sermaye örgütleri ve AKP hükümetinin şeflerinin kafa kafaya verip hazırladığı UİS Taslağı'na, özünde yeni olamayan ancak yeni olarak sunulan birtakım saldırılar da ekleniyor. Öteden beri bölgesel asgari ücret uygulamasını hayata geçirmeyi hedefleyen sermaye-hükümet ittifakı, kırıntı olarak bile nitelenemeyecek bu ücreti de kırpmının hesabını yapıyor.

Hazırlıklarının tamamlandığı ifade edilen UİS belgesinde asgari ücrette daha önce 16 olan yaş sınırının 18'e yükseltildiği ifade ediliyor. 16-18 yaş arası asgari ücretliyi hedefleyen bu düzenleme, halihazırda sefalet ücretiyle çalışan yüzbinlerce genç işçinin, asgari ücretin daha da altında bir kölelik

ücretine mahkum edilmesi anlamına geliyor.

Güvencesiz, esnek, geçici, kuralsız çalışmanın yasal bir metinle maskelenmesi anlamına gelen belgedeki asgari ücret düzenlemesi patronların iştahının ne kadar kabardığının da yeni bir kanıtı niteliğinde.

Amaç: Sömürüyü katmerleştirmek!

Yeni düzenlemeyle birlikte yaş sınırının 18'e çekilmesi durumunda 16-18 yaş arasındaki çalışan nüfus da sermayenin ucuz işgücü arayışları için ilaç olacak. Bu düzenleme hayata geçtiği koşullarda genç işçi nüfusunda büyük bir artış yaşanması bekleniyor.

Sermaye ve hükümet, asgari ücret yaş sınırını 16'dan 18'e çekerek "çalışma yaşamını düzenlediğini" iddia ederken bu hamlenin arkasında yatan gerçek ise sömürüyü arttırabilmek. Nitekim, insanca yaşamaya dahi yetmeyen bir ücretle yaşamak zorunda bırakılan emekçilerin, küçük yaşlardan itibaren sömürü çarklarının altında ezilmeye başladığı göz önüne alındığında yeni düzenleme, köleliğin derinleştirilmesi anlamına geliyor.

TÜİK'in geçtiğimiz yıl açıkladığı istatistiklere göre, Türkiye'de 6-17 yaş arasında çalışan çocuk sayısının 1 milyon olduğu ifade ediliyor. 15 yaşındaki çocukların, bu orandaki yüzde 70'lik payı oluşturduğu düşünüldüğünde tablonun daha da vahim olduğu su götürmez bir gerçek.

Esnek çalışma, bölgesel asgari ücret, kıdem tazminatının fona devredilmesi ve özel istihdam büroları (kiralık işçilik) üzerine kurulu saldırı planını inandırıcı hale getirmek için kırk takla atan sermaye-hükümet ittifakının bu oyunu, bir halk hikayesinden miras kalan 'Ali Cengiz' oyununun günümüzde de sergilenmeye devam ettiğine işaret ediyor. Bir yandan asalak patronlar sınıfının kasaları dolarken diğer yandan da emekçi yığınlar aldatılıyor.

Adım adım yapılan hamlelerle son şekli verilen Ulusal İstihdam Stratejisi, işçi sınıfı ve emekçilerin geleceğini tehdit ediyor. Sermaye-hükümet ittifakı, bu adımları atarken işçi konfederasyonlarına haber verme gereği dahi duymuyor. Bu hain planın yaratacağı sonuçlar bu kadar açık olmasına rağmen işçi ve emekçiler cephesinden ise güçlü bir karşı koyuş henüz yok. Bu tablo üzerinden bakıldığında sorumluluk bir kez daha öncü-ilerici işçilere ve sınıf devrimcilerine düşüyor. Bu sorumluluğun başında ise sınıfa yönelik saldırı stratejisine karşı birleşik-militan mücadeleyi yükseltme görevi veriliyor.

MİB'den, işçi kıyımı protestosu

Metal İşçileri Birliği, 18 Ocak'ta Bursa Fomara Meydanı'nda gerçekleştirdiği eylemle işçi kıyımlarını protesto etti. İşten atılan işçilerin geri alınmasını istedi. Metal işçilerine mücadele çağrısı yaptı.

Sloganlarla başlayan eylemde "İşçi kıyımlarına son! İşten atmalar yasaklansın!" pankartı ve Koç grubunu teşhir eden dövizler açıldı. Açıklamada Tofaş, Arçelik, Beko, Martur ve sayısız fabrikada yüzlerce işçinin işten atıldığı hatırlatılarak kış ortasında yüzlerce işçinin açlığa, yoksulluğa ve sefaletle mahkum edildiği dile getirildi. İşçi kıyımları devam ederken onbinlerce metal işçisini ilgilendiren MESS Grup TİS sürecinin de sürdüğü belirtilerek bu işten atmalarla satış sözleşmesine itiraz edecek işçilerin de ayıklandığı vurgulandı. Türk Metal'in ise patronların sözünden çıkmadığı vurgulanarak işçilere şöyle seslenildi: "İşte metal işçisi, işçi kıyımını durdurmak ve toplu sözleşmeyi kazanmak istiyorsa, sadece MESS'i değil Türk Metal'i de yenmek zorunda." Eylem şu sözlerle sona erdi: "Eğer kazanacaksak örgütlü ve kararlı bir mücadele vermeliyiz. Bulunduğumuz fabrikalarda, ortak hareket etmeyi kolaylaştırmak üzere fabrikalar arasında, eşgüdümü sağlamak üzere kentlerde ve kentler arasında yan yana geleceğimiz komiteler en büyük silahımızdır. Bu silahlarla donanmakta geç kalmayalım."

Eylemde "İşten atmalar yasaklansın!", "Atılan işçiler geri alınsın!", "İşçilerin birliği sermayayı yenecek!", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiç bizim sloganları atıldı!".

Yerel basının yoğun ilgi gösterdiği eylemin ardından bildiri dağıtımı yapıldı. Toplu bildiri dağıtımı ajitasyon konuşmaları eşliğinde kent merkezinde dolaşarak sürdürüldü.

Birlik çalışanları BİSO Cami'sinde de toplu dağıtım yaptılar. Dağıtımda, son dönemde artan işçi kıyımlarına karşı "İşten atmalar yasaklansın!" talebini yükselten ve kıyımlarda rol oynayan Türk Metal çetesini teşhir eden özel bir bülten kullanıldı.

Ajitasyon konuşmaları eşliğinde yapılan dağıtım büyük ilgi gördü. Konuşmalarda, "Tofaş'ta, Arçelik'te, Martur'da patronlar daha fazla kâr elde etmek için işçi kıyımı yapıyor. İşbirlikçi sendikacılar onay veriyor. Sessiz kalma", "İşçi kıyımına son, işten atmalar yasaklansın", "İşçi kıyımının olduğu bir toplu sözleşmeden işçiye hayır gelmez", "Kapalı kapılar ardında yürüyen sözleşmelere sahip çık" gibi vurgular öne çıktı.

Kısa sürede yüzlerce özel bülten ile MİB Bülteni tükendi. Birçok işçinin işten atılmalara ve özellikle de Türk Metal'e tepkili olduğu dikkat çekti.

Dağıtım, buranın Türk Metal beslemelerinin bir süre önce dağıtım yapan EMEP'lilere saldırdığı bir nokta olması bakımından da anlamlıydı. Böylelikle faşist saldırılara pabuç bırakılmayacağı gösterilmiş oldu.

Kızıl Bayrak / Bursa

Karayolları'nda özelleştirme saldırısını durdurmak için ileri!

Sermaye devleti özelleştirme saldırısını hız kesmeden sürdürüyor. Daha önce TÜPRAŞ'ı, PETKİM'i, TEKEL'i, POAŞ'ı ve TELEKOM'u özelleştirerek sermaye baronlarına peşkeş çeken sermaye devleti, bugün de Karayolları'nın özelleştirilmesi sürecine hız kazandırmış bulunuyor.

Karayolları sermayenin yağma ve talanına açıldı!

Sermaye devletinin AKP iktidarı eliyle yürüttüğü özelleştirme saldırılarının Karayolları ayağı esasen 2009 yılında başlamıştı. Bu çerçevede, 60 yıllık Karayolları Genel Müdürlüğü'nün teşkilat yasası özelleştirmeye uygun hale getirildi. Yeni yasa ile Karayolları Genel Müdürlüğü'nü özel bütçeli bir kurum haline getirmenin önündeki yasal engeller kaldırıldı. Karayolları Bölge Müdürlükleri'nin araç parklarıyla birlikte özel kapitalist inşaat tekellerine devrinin yasal altyapısı hazırlandı.

Bunu takiben araç parkları “hizmet alımı” altında taşeron firmalara devredildi. Otoyollar, köprüler ve buralardaki tesisler özelleştirilerek büyük sermayenin talanına açıldı. Böylece köprü, otoyollar ve tesisler 25 yıllığına sermayenin egemenliğine ipotek edildi.

Bugün de Karayolları şube şeflikleri özelleştirilmeye başlandı. Kayseri 6. Bölge'ye bağlı Boğazlayan ve Develi şube şeflikleri özelleştirildi. Bursa'da da 1 Ocak itibarıyla kar mücadelesiyle yol bakımı ve onarımı işleri özelleştirildi. Nisan ayı içinde de geri kalan şube şeflikleri özelleştirilecek.

25 yıllık ihale yapılacak

En büyük özelleştirme işlemlerinden biri olan köprü ve otoyol özelleştirmesi ihalesine 3 konsorsiyum katılacak. Bunlar, “Nurol Holding AŞ - MV Holding AŞ - Alsim Alarko Sanayi Tesisleri ve Ticaret AŞ - Kalyon İnşaat Sanayi ve Ticaret AŞ - Fernas İnşaat AŞ Ortak Girişim Grubu”, “Koç Holding AŞ - UEM Group Berhad - Gözde Girişim Sermayesi Yatırım Ortaklığı AŞ Ortak Girişim Grubu” ve Autostrade Per I'Italia SPA - Doğu Holding AŞ - Makyol İnşaat Sanayi Turizm ve Ticaret AŞ - Akfen Holding AŞ Ortak Girişim Grubu” olacak.

İhale, Karayolları Genel Müdürlüğü'nün sorumluluğunda olan, yapım, bakım, onarım ve işletimini üstlendiği, bağlantı yollarıyla “Edirne-İstanbul-Ankara Otoyolu”, “Pozantı-Tarsus-Mersin Otoyolu”, “Tarsus-Adana-Gaziantep Otoyolu”, “Toprakkale-İskenderun Otoyolu”, “Gaziantep-Şanlıurfa Otoyolu”, “İzmir-Çeşme Otoyolu”, “İzmir-Aydın Otoyolu”, “İzmir ve Ankara Çevre Otoyolu”, “Boğaziçi Köprüsü”, “Fatih Sultan Mehmet Köprüsü ve Çevre Otoyolu”, bunlar üzerindeki hizmet tesisleri, bakım ve işletme tesisleri, ücret toplama merkezleri ve diğer mal ve hizmet üretim birimleri ile varlıklarını (OTOYOL) kapsıyor.

Özelleştirme düşük ücret, güvencesiz ve sendikasız çalışma demektir!

Özelleştirme, kriz içinde debelenen sermayenin yeni kâr alanları açma, bu yolla krizi idare etme ve siyasal-

toplumsal yaşamda güçlenme araçlarından biridir. Özelleştirmeler sonucu mal ve hizmetler daha da pahalı hale gelmektedir.

Özelleştirme saldırısının öteki yüzü de işçi ve emekçilerin çalışma yaşamına ilişkindir. Özelleştirilen iş yerlerinde işten çıkarmalar yaygınlaşır, işçiler düşük ücretlerle ağır çalışma koşullarına mahkum edilir ve sendikal örgütlülüğün önüne set çekilir. Yani taşeronlaştırma genelleştirilir, ücretler budanır, sosyal haklar ve ikramiye kaldırılır vb. Tüm bunlar, şimdiye kadar yapılan özelleştirmelerin sonuçları ile kanıtlanmıştır.

Karayolu işçileri de böylesi bir akıbetle yüzyüzedir. Karayolları'nın özelleştirilmesi, karayolu işçilerinin düşük ücretle, güvencesiz, sendikal hak ve özgürlüklerden mahrum çalıştırılması anlamına gelmektedir. Sürecin ilk adımları da bunu doğrulamaktadır.

Sendika ağaları tepkiyi dizginlemek istiyor

Karayolları'nda örgütlü Yol-İş Sendikası'nın ağaları bugüne kadar özelleştirme saldırısına anlamlı bir yanıt

vermediler. Ulaştırma Bakanlığı bürokratları ile kapalı kapılar ardında görüşen sendika ağaları, bu görüşmelerle hükümeti “ikna etmeye” çabaladılar. Karayolu işçilerinin sürece dair bilgi sahibi olması için herhangi bir çaba sarfetmedikleri gibi, göstermelik eylemlerde de hedefi kişiselleştirerek bilinç bulanlığı yarattılar. Yol-İş'in bağlı olduğu konfederasyon olarak Türk-İş de bu tutumun sorumlusu oldu.

Yol-İş Sendikası'nın bu süreçte Ankara eylemi örgütlemesinin nedeni ortadadır. Bugüne kadar özelleştirme saldırısı karşısında sessiz kalan, işçilere herhangi bir açıklama yapmayan, taşeronlaştırmaya karşı kılını dahi kıpırdatmayan sendika ağaları işçilerin tepkisini frenlemek ve kontrol altına almak için 28 Ocak'ta böyle bir eylem örgütlemek zorunda kalmışlardır.

Karayolu işçileri, özelleştirmelerle kendilerine dayatılan kölece çalışmaya, taşeronlaştırmaya, sendikal hak ve özgürlüklerin tırpanlanmasına karşı, hem sermayenin saldırılarının püskürtülmesi için hem de işçilerin tepkisini dizginlemek isteyen sendika ağalarının setinin yıkılması için mücadeleyi büyütmekten başka bir yol olmadığını bilmelidir.

Karayolları işçilerinden mücadele çağrısı...

(...)

Bugüne kadar özelleştirme saldırısı karşısında sessiz kalan, işçilere gerçekleri açıklamaktan kaçan, taşeronlaşmanın son bulması için kılını kıpırdatmayan Yol-İş yönetiminin neden bu eylem kararını aldığı ortadadır. Yöneticilerin tek amacı var, o da işçi tepkisini frenlemek ve kontrol altına almaktır.

Kayseri 6. Bölge işçileri olarak;

** Özelleştirme saldırısına ve taşeronlaşmaya karşı tepkimizi göstermek için,*

** Haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmak için,*

** Eşit işe eşit ücret talebimizi yükseltmek için,*

** Taşeron işçilerin kadroya alınması için,*

** Karayolları'nda çalışan tüm işçilerin sendika hakkına sahip olması talebini haykırmak için,*

** Sendika yöneticilerine kararlılığımızı göstermek için,*

** Karayolları'nın makinelerinin, araçlarının müteahhitlere teslim edilmemesi için,*

** Karayolu işçilerinin işsizliğe mahkum edilmemesi için,*

** Yapım ihalesi adı altında hizmet alımı yapan, müteahhit firmalarını ihy eden düzene dur demek için,*

** Özelde Karayolları'nda, genelde tüm sektörlerde taşeronlaşmanın yasaklanması için*

** Karayolları'nda çalışan sözleşmeli ve taşeron işçilerin ücretlerinin kadrolu işçilerin ücretlerine göre belirlenmesi için, Ankara eyleminde gücümüzü göstereceğiz.*

28 Ocak Pazartesi günü Ankara'da olacağız.

Taşeronlaşmaya hayır!

Özelleştirme saldırısını durdurmak için ileri!

Birleşen işçiler yenilmezdir!

Karayolları Kayseri 6. Bölge'den işçiler

Daiyang-SK Metal işçileri açlık grevine başladı...**“İşgal, grev, direniş!”**

Daiyang-SK Metal işçilerinin grevi iki ayı geride bırakmış durumda. Defalarca polis saldırısına uğrayan, patronun ayak oyunları ile karşılaşan, tüm bunlara karşı direnişi kararlılıkla sürdüren işçiler 22 Ocak'ta açlık grevine başladılar.

Daiyang-SK'ya yeniden polis saldırısı...

Çorlu Avrupa Serbest Bölge'de (ASB) kurulu bulunan Daiyang-SK işçileri patronun grev kırıcı olarak Güney Koreli işçi getirmesine ve yasa dışı olarak çalıştırılmalarına karşı yaptığı eylem nedeniyle 15 Ocak'ta polis terörünün hedefi olmuştu, saldırı 17 Ocak'ta yine yaşandı.

Daiyang SK fabrikası grevde olmasına rağmen patronun mal alıp çıkarması üzerine işçiler 11.00 sıralarında ASB önünde toplandılar. 5 saatlik bekleyişin ardından TIR'lar polis nezaretinde ASB'nin çıkışına geldi. Araçların çıkışına engel olmak isteyen işçiler TIR'ların önüne yatarak geçişe izin vermediler. Bunun üzerine polis, yolu açmadıkları takdirde saldıracağını söyleyerek işçileri tehdit etti. İşçilerin kararlı tutumu üzerine polis işçilere azgınca saldırdı. Biber gazı ve cop kullanarak gerçekleşen saldırı sırasında polis havaya ateş de açtı.

Ayrıca polis yerdeki işçilerin üzerine araba sürerek işçilerin arabanın altında sürüklenmesine sebep oldu. Bir işçi ciddi ezilme tehlikesi atlattı. Bir kaç kez tekrarlanan saldırı boyunca kimi işçiler gözaltına alınmak istendi ancak kararlı bir tutumla bu saldırı boşa düşürüldü. Eylem sırasında işçiler direnme kararlılıklarını bir kez daha ortaya koyarak hep birlikte “Direne direne kazanacağız!”, “Patron uşağı polis hesap verecek!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganlarını haykırdılar.

Polisin vahşi saldırısı sırasında 80 işçinin neredeyse tamamı yaralanırken durumu ağır olan 6 işçi hastaneye kaldırıldı. Saldırı esnasında Birleşik Metal Şube Başkanı Hazır Fedai Duvan'ın da kaşı açıldı. Polisin saldırısı ve bir işçiyi aracın altında sürüklemesi sırasında TIR'lar da ASB'den ayrıldı.

Akşam saatleriyle beraber işçiler de kent merkezine doğru yürüyüşe geçerek ASB önünden ayrıldılar.

Daiyang işçileri saldırıyı protesto etti

Grevci işçiler ve saldırıya uğrayanlar 18 Ocak 2013 tarihinde Birleşik Metal-İş Sendikası önünde başlayan ıslık ve alkışlarla yürüyüşle Çorlu Belediye Meydanı'na ulaştılar. Burada, Birleşik Metal-İş Sendikası Genel Merkez yöneticisi Özkan Atar sözlü açıklama yaptı. Özkan Atar'ın açıklamasında Daiyang patronunun kanunsuzluğu, polisin işçilere saldırarak bu tutuma ortak olduğu ve her şeye rağmen grev kararlılıklarının devam ettiği vurguladı. Konuşmanın ardından Belediye Meydanı önünde 1 saatlik oturma eylemi yapıldı. Eyleme BDSP, TKP ve HDK destek verdi.

Açlık grevi çadırı kuruldu

Grevci işçiler, 22 Ocak günü yaptıkları bir eylem ile açlık grevine başladılar. Birleşik Metal-İş Sendikası tarafından örgütlenen eylem saat 11.30'da Çorlu Heykel Meydanı'nda başladı. Buradan Belediye Meydanı'na kadar yol kesilerek alkış ve sloganlarla bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Yürüyüş boyunca coşku ve kararlılık hakimdi. Belediye Meydanı'na gelindiğinde konuşma yapan Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, yasaların yetersizliğinden ve özellikle de Avrupa Serbest Bölgeleri'ndeki patronlardan yana düzenlemelerle tam sömürü cenneti yaratılmak istendiğinden bahsetti. Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu da bir konuşma yaparak Daiyang-SK Metal işçilerinin bu onurlu mücadelesinde yanlarında olduklarını ifade etti. Ardından Kore Sendikalar Konfederasyonu'ndan gönderilen ve Daiyang-SK Metal işçilerini selamlayan “Daiyang işçileri kazanacak!” başlıklı mesaj okundu. Mesaj büyük bir coşkuyla alkışlandı. Eyleme yaklaşık 500 kişi katıldı.

Konuşmaların ardından Belediye Meydanı önüne açlık grevi çadırı kuruldu. Gece-gündüz meydana kalacak olan çadırdaki 5 günlük dönüşümlü açlık grevi yapılacaktır.

Kızıl Bayrak / Trakya

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bosch işçilerinden Daiyang grevcilerine:**Davanız davamızdır!**

Merhaba arkadaşlar!

Vermiş olduğunuz onurlu mücadelenizi yakından takip ediyoruz. Öncelikle dizginsiz ve kurlsız sömürmek isteyen, bunun için de iktidardan güvence aldığı anlaşılan Daiyang patronuna örgütlenerek yanıt verdiniz. Arkasından da örgütlülüğünüz tanınmadığı için greve çıktınız. Grevinizi kırmaya yönelik saldırıları da yiğitçe göğüslediniz. Başınıza cop yediniz yılmadınız, yerlerde sürüklendiniz pes etmediniz. Kararlılığınız, cesaretiniz ve direncinizle örnek oldunuz.

Şundan eminiz ki, siz böyle mücadele ettikçe zaferiniz kesindir. Çünkü direnen işçileri hiçbir güç yenemez!

Kardeşler!

Biliyorsunuz ki biz de çetin bir mücadelenin içindeyiz. Ekmeğimiz ve onurumuz için ayağa kalktık, 30 yıllık esarete son verdik. Ama daha çok işimiz var. Çünkü sınıf düşmanlarımız boş durmuyor, bizi yeniden zincirlemek için ellerinden geleni yapıyorlar. Fakat biz de kararlıyız, sonuna kadar gideceğiz. Bir daha o asalaklara köle olmayacağız.

Ne mutlu bize ki, sizin gibi mücadele arkadaşlarımız var. Sizi gördükçe kazanacağımıza olan inancımız daha da artıyor.

Son olarak, şunu bilmenizi isteriz ki bu haklı mücadelenizde yalnız değilsiniz. Aynı çatı altında örgütlü olan biz Bosch işçileri davanızı davamız biliyoruz. Kazanmanız için elimizden gelen tüm desteği sunacak, yanınızda olacağız. Biz kazanacağız!

Bosch'tan işçiler

“Sabra patronu yargılansın!”

9 Haziran 2009'da, Esenyurt'ta bulunan Sabra Tekstil'e bildiri dağıtmaya giden devrimcilerin üzerine patronun adamları saldırmış, ateş açarak iki devrimci işçiyi yaralamıştı. Aynı gün saldırıyı protesto edenler ise kolluk güçlerinin saldırısına hedef olmuş, 4 devrimci burada gözaltına almış ve tutuklanmıştı.

Saldırıya uğrayanların “sanık” sıfatıyla yer aldığı ikinci Sabra davanın ilk duruşması 22 Ocak günü Büyükçekmece Adliyesi'nde görüldü.

Duruşmada, bildiri dağıtan devrimci işçilere kuşun yağdıran Zeki Tekin'in tutuklanması istenildi. Mahkeme bunu yanıtsız bıraktı. “Sanık” sıfatı ile yargılanan işçilerin talebi üzerine mahkeme heyeti görevsizlik kararı verdi. Dava dosyası ağır ceza mahkemesine sevk edildi.

Davanın takipçisi olan **BDSP** ise, adliye önünde basın açıklaması gerçekleştirerek patron-polis-yargı terörünü teşhir etti.

“Kurşunlanan devrimci işçiler değil, eli kanlı Sabra patronu yargılansın!” pankartının açıldığı eylemde, aradan geçen üç yılın ardından açılan davanın, hukuk terörünün yalnızca o gün ile sınırlı kalmadığını da gösterdiği ve Sabra davasının sermaye düzenini tüm çıplaklığıyla teşhir etme özelliği taşıdığı söylendi.

Kızıl Bayrak / Esenyurt

İTO/Teknopark işçileri ücretlerini almakta kararlılar...

İTO/Teknopark direnişinde zafere doğru...

İTO-Teknopark İnşaatı İşçileri, ücret alacakları için başlattıkları mücadeleyi polis saldırılarına ve baskılara rağmen kararlılıkla sürdürdüler. İşçiler kendilerini muhatap almayan sorumluların, bulundukları yerlere giderek haklarını istediler,

Halkın Hukuk Bürosu ve ÇHD üyesi avukatlara yönelik devlet terörü ve gözetililerin ardından, yine ÇHD’li avukatların hukuki destek sunduğu İTO/Teknopark işçileri aynı devlet terörünün hedefi oldu.

Hakkı gaspetmek değil istemek suç!

Ücret alacakları için eylem yapan Teknopark işçilerine polis kimyasal madde, gaz ve su ile saldırdı.

Teknopark işçileri ücret alacakları için yaptıkları eylemlerden sonuç alamamaları üzerine İTO önünde direnişe başlamış ancak direniş çadırları polis saldırısının hedefi olmuştu. 15 Ocak günü yaşanan saldırının ardından 18 Ocak günü yeniden İTO önüne giden işçiler, bir kez daha polis terörüne maruz kaldılar.

Öğlen 12.30’da İTO önünde buluşan işçiler çadır ve pankartlarını açarak direnişe başladılar. Çok geçmeden polis çadırı kaldırma tehditleri savurdu. İşçilerin kararlı duruşu üzerine polis çadırı dağıtmak üzere saldırıya geçti.

Panzerden tazyikli su sıkılan polis, bununla birlikte alışıldık biber gazından farklı ve çok daha etkili bir “kimyasal madde” kullandı. Ayrıca fiziki olarak da birçok işçi darp edildi.

Özellikle kimyasal maddeye maruz kalan 3 işçi yüzlerinde oluşan kızarıklık ve yaralar nedeniyle ciddi sağlık sorunları yaşayarak hastaneye kaldırırken tüm işçiler saldırıdan etkilendi.

Saldırının etkisiyle işçiler Sirkeci Tramvay Durağı’na kadar sürüklendiler. Burada yeniden toplanan işçiler basına bir açıklama yaparak eylemlerini sona erdirdiler ve hastaneye kaldırılan arkadaşlarını ziyarete gittiler. *Kızıl Bayrak* muhabiri de hastanede ÖGB saldırısına uğradı.

Eyleme BES 2 Nolu Şube Üyeleri ve TMMOB

İKK da destek verdi.

Teknopark patronuna evinde protesto

20 Ocak Pazar günü İstanbul Başakşehir 5. Etap’ta bulunan site önünde buluşan işçiler, evin görüldüğü tarafta yer alan yürüyüş yolu üzerinde pankartlarını açtılar. “Aylardır ücretlerimizi alamadık! İşte Teknopark İstanbul projeniz! Direne direne kazanacağız!” pankartı açan işçiler, taleplerini yazdıkları dövizler taşıdılar.

Direnişçiler adına açıklamayı Burçin Kuz okudu. Polis saldırısı ve tehditlerle korkutulmaya çalışıldıklarını belirten Kuz, açıklamada şunları söyledi: “*İstanbul valisi, İTO’dan gelen istek üzerine, neden orada olduğumuzu sormaya dahi gerek duymadan bizleri hedef gösterdi. Ücretlerini isteyen işçilerin değil hırsızların yanında yer aldı. Kolaylıkla çözebilecekleri bu durumu bizleri yok sayarak hasıraltı etmeye çalışanlar bilsinler ki, sadece öfkemizi arttırıyorlar. Ne kadar güçlü olursanız olun, arkanızda kimler olursa olsun, biz haklıyız!*”

Açıklamanın ardından, çevre sakinlerine seslenilerek destek istendi. Eylem sloganlarla sonlandırıldı.

İşçiler valilik önünde

İşçiler polis terörünü protesto etmek için 21 Ocak’ta İstanbul Valiliği önündeydi.

Burada işçiler adına açıklama yapan Burçin Kuz, polis saldırısında emrin valilik tarafından verildiğini öğrendiklerini, bu nedenle valiyle görüşmek için geldiklerini söyledi. Valiliğin konuyla ilgilenmesi gerektiğini, İTO-Uzunlar ortaklığında yaşananları meclise kadar taşıyacaklarını ifade eden Kuz, şunları ifade ederek açıklamayı bitirdi: “*Bu hırsızlığa kim sahip çıkıyor, kim arkasında duruyor soracağız! Bizim ücretlerimiz üzerinden kimler saltanat sürüyor, hepsini ortaya koyacağız!*”

Açıklamanın ardından iki işçi valiyle görüşmek üzere binaya gitti.

Görüşmeden gelindiğinde, vali olmadığı için Emniyetten Sorumlu Vali Yardımcısı ile görüştiklerini ifade eden Kuz, valilik olarak işçilerin haklarının verilmesi için yardımcı olunacağı sözü aldıklarını, Valilik tarafından İTO’yla görüşüleceğinin ifade edildiğini belirtti.

İşçilere taahhütname

İşçiler, taşeron firma Uzunlar İnşaat patronu Numan Uzun ile 22 Ocak’ta bir görüşme yaptı. Görüşme sonrası açıklama yapan işçiler, alacaklarının 15 gün içinde ödeneceğine dair taahhüt aldıklarını, fakat ücretlerini alana kadar sürecin takipçisi olacaklarını belirttiler.

İşçiler, 44 kişinin alacakları ile ilgili dosyayı sunduklarını, fakat ücret hesaplarında taşeron firmanın gerçek ücretler değil, asgari ücret üzerinden hesapladığı için, farklılık çıktığını belirttiler. İşçiler, hesapların düzeltilmesi için tekrar görüşme alınacağını, fakat ücretlerin ödenmesi konusunda anlaştıklarını, Uzunlar İnşaatı patronu Numan Uzunlar’dan imzalı taahhütname aldıklarını vurguladılar.

İşçiler, bu taahhütnameye göre yarısı 28 Ocak Pazartesi olmak üzere, 5 Şubat 2013’e kadar tüm ücretlerini almak üzerinde anlaştıkları bilgisini verdiler. İşçiler, patronun kendilerini oyalama ihtimaline karşı sürecin takipçisi olacaklarını belirttiler.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Sağlık işçileri geleceklerine, ücretlerine ve sendikalarına sahip çıkıyor!

Dev Sağlık İş üyelerine polis saldırısı

Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, 23 Ocak’ta TBMM önünde gerçekleştirilen basın açıklamasının ardından, yasal mevzuata uygun sendikal üyelikleri hiçe sayan Çalışma Bakanlığı’na yürüdü. Dev Sağlık-İş üyesi işçiler, Çalışma Bakanlığı önünde direniş çadırı kurarak sendika hakkına sahip çıkacaklarını ifade ettiler. Çadırın kurulmasının ardından polis saldırısı yaşandı. Polis işçilere terör estirirken saldırı sonucunda aralarında Dev Sağlık-İş Sendikası Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu’nun da bulunduğu 27 kişiyi gözaltına aldı. Gözetililerin ardından, DİSK Genel Merkezi adına saldırıyı kınayan ve gözetililerin serbest bırakılması talep eden bir açıklama yayınlandı.

Ücretlerin düşürülmesi protesto edildi

İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi’nde çalışan Dev Sağlık-İş üyesi taşeron işçileri 23 Ocak’ta, maaş kesintilerine ve hukuksuz iş sözleşmelerine karşı basın açıklaması yaptılar.

Açıklamayı okuyan Remziye Örs, maliyet hesaplarını gerekçe gösteren rektörlüğün ücret düşüşlerini gündeme getirdiğini, işçilere “ya ücretler düşürülecek ya da aranızdan bazıları işten çıkarılacak” dendiğini aktardı. Örs, 4857 sayılı İş Kanunu’na da karşı gelinerek ücretlerin düşürüldüğünü, taşeron işçilerin kazandığı dava kararları ve muazzam raporları belirtti.

Eylemde Dev Sağlık-İş Sendikası Yönetim Kurulu Üyesi Funda Keleş’te bir konuşma yaparak, sağlıkta dönüşüm adıyla, taşeronlara teslim edilen sağlık politikalarına dikkat çekti. Eyleme SES üyeleri de destek verdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TKİP IV. Kongresi sunumları.../3

Yayın cephesi: Sorunlar ve Çözümler

Ekim'in Haziran 2004 tarihi taşıyan "Partinin yayın cephesindeki sorunları ve görevleri" başlıklı başyazısı, partinin yayın organlarına bakışını ve sorun alanlarını tüm kapsamlıya ele alan, bu çerçevede görev ve sorumluluklara işaret eden temel önemde bir değerlendirmedir. Yayın faaliyeti alanındaki bugünkü sorunlarımıza ve çözüm yoluna ışık tutmakla kalmayan, gelecekte de yol göstermeyi sürdürecektir. Ancak, bir değerlendirme olması nedeniyle kongre platformunda temel bir metin olarak ele alınmış, yanı sıra sorunun güncel boyutlarını ele alan ve yaşanan sorunların aşılmasında çözümleri halka işaret eden aşağıdaki metin sunulmuştur. Bu nedenle bu metin sözünü ettiğimiz başyazı ile birlikte incelenirse tam olarak anlaşılabilir...

* Parti uzun bir dönemdir kapsamlı bir yayın faaliyeti sürdürmektedir. Ancak, bir bütün olarak yayın cephesi (son dönem üzerinden kısmen MYO bunun dışında tutulabilir) ciddi zayıflık ve yetersizliklerle yüz yüzedir.

* Bugün yayın cephesindeki en temel sorun, yayınları güçlendirmek ve işlevlerine uygun bir içeriğe kavuşmalarını sağlamaktır. Diğer yayınların da yol göstericisi olarak özellikle merkezi yayınların bu açıdan öncelikli olarak ele alınması gerekmektedir. PYO, "eli kalem tutan" kimi güçlerin süreç içerisinde düşmelerine de bağlı olarak, son yıllarda giderek belirgin bir biçimde zayıflamıştır. Tersinden MYO'da son yıllarda belli bir mesafe alınmış olmakla birlikte, özellikle önderlik kadrolarının sistematik katkıları planındaki zayıflık halen de sürmektedir.

* Yayın organlarına ilişkin tüm sorunlar, yaşanan zayıflıklar, yeterli sayıda eğitimli/donanımlı kadroya sahip olamamakla, politik önderliğe dayalı çalışma tarzını oturtamamakla, politik-örgütsel faaliyet alanındaki zayıflıklar vb. ile doğrudan bağlantılıdır. Dolayısıyla kendi içinde bir yayın tartışması üzerinden soruna gerçek ve kalıcı bir çözüm üretilemez.

Fakat bu hiç de yayın organlarının güçlendirilmesi, işlevlerine uygun bir içerik kazanması doğrultusunda önlemler alınamayacağı anlamına gelmemektedir. Zira partinin mevcut birikimi, güç ve olanakları üzerinden bakıldığında, yayınlardan yansıyan tablo olması gerekenin gerisindedir. MYO örneği bu konuda

oldukça açıklayıcıdır. Kadrosal birikimimizde dünden bugüne fazla bir değişiklik olmadığı halde, uzun dönem kesintiye uğrayan MYO'nun artık çıkarılabilmesinde, bir dizi etmenin yanı sıra katkıların örgütlenmesi çerçevesindeki ısrarlı müdahaleler önemli bir rol oynamıştır.

* Dolayısıyla, yayın organlarındaki mevcut zayıflık partimizin gelişmişlik düzeyiyle ilgilidir, verili koşullarda bu kadar olabiliyor denilemez. Örneğin uzun bir dönemdir PYO'ya "katkı" sunanlar, merkezi ve yerel planda önderlik kadrolarından çok yazı yazma konusunda belli bir yeteneği olan güçlerdir. Sorun sadece "verili düzeyimiz"den değil, aynı zamanda, gerçek düzeyimizi yansıtacak yoldaşlarımızın sorumluluklarının gereklerini yerine getirmemelerinden kaynaklanmaktadır. Bunun gerisinde, soruna bakıştan, alışkanlıklardan, sınırları zorlamamaktan, varolanla yetinmekten gelen zayıflıklar vardır.

* "Yayın kendi içinde bir amaç değil, çalışmaya ve mücadeleye hizmet eden bir araçtır." Merkezi yayınlarımız yürütülen faaliyetin etkili araçları olarak, eğitim aracı, propaganda aracı, müdahale aracı olarak kullanılabilir durumundadır. Bu açıdan işlevlerini yerine getirebilmeleri ise, başta MK olmak üzere partinin en birikimli ve deneyimli kadrolarının onlara sahip çıkabilmeleri ile mümkündür.

Parti faaliyetinin taşıyıcısı olan ileri kadrolarımız bu sorumluluğu üstlenmedikleri, bunu kendilerinin asli görevi olarak görmedikleri, bu bakış açısıyla kendilerini geliştiremedikleri sürece, işlevlerine uygun yayın organları çıkarmakta hep zorlanma yaşanacaktır.

* Bu sorumluluğun yerine getirilememesinin hep de bir takım "pratik yükler"le gerekçelendirilmesi geline yer de artık hiçbir biçimde kabul edilemez. "Pratik yükler" gerekçesi, dar pratik içinde boğulmanın, örgütsel ve siyasal faaliyetin gerçek sorunları üzerine yoğunlaşamamanın ifadesidir ve partide mutlak biçimde aşılması gereken bir başka temel önemde zaaf alanıdır.

* "Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı" ile yayın organlarına "katkı" sorunu arasındaki kopmaz ilişkiye, son birkaç yıldır yapılan pek çok değerlendirme ve tartışmada önemle ve döne döne işaret edilmiştir. Bugün yayın organlarındaki zayıflığın sürmesi, politik önderliğe dayalı çalışma tarzının partide egemen kılınmadığının en dolaysız bir göstergesidir. Zira bu

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

tür bir önderliğin taşıyıcısı parti içi yazılar da dahil her biçimiyle parti yayınlarıdır.

Çalışma tarzında anlamlı adımlar atabilmek, yayın organlarının etkili bir biçimde kullanılmasıyla mümkündür. Bu bizi gündelik pratik sorunlarla uğraşmanın yarattığı darlıktan kurtaracak, daha temelli sorunlar üzerine düşünme imkanı verecektir. Siyasal faaliyetin ve mücadelenin sorunları ve ihtiyaçları üzerine yoğunlaşan, karşı karşıya kaldıkları sorunları irdeleyen kadrolar yayınları beslemekte zorlanmayacaklardır.

* Parti faaliyetine yön vermede, güçlerin eğitiminde yayın araçlarının en dolaysız müdahale ve etkileme araçları olması, özellikle Merkez Komitesi'ne bu çerçevede önemli bir sorumluluk yüklemektedir. Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı öncelikle partinin politik araçlar/parti yayınları üzerinden yönlendirilmesi ile gerçekleşebilir. Merkezi önderlik sorumluluğu esasta yayın araçları üzerinden yerine getirilebilir. Eğer MK yayın organlarını kullanmıyorsa, partiye önderlik edemiyor demektir. Söz yayın araçları üzerinden (MYO, PYO, genelgeler, raporlar vb...) tüm partiye söylenmelidir. Kollektif olan budur, etkili ve işlevli olan budur, kalıcı olan da budur.

* Parti kongresi, yayınlara katkı sorunu ile politik önderliğe dayalı çalışma tarzı arasındaki bağ üzerinde önemle durmalıdır. Önderlik sorumluluğu çerçevesinde MK'nın ve İK'ların yayınlara katkısının öncelikli olduğu doğrultusunda karar almalıdır. Gelecek kongrelerde MK adayları bu konuda sergiledikleri pratik üzerinden de değerlendirilmelidir.

* Yayınların güçlendirilmesi sorununun bir yanı, başta MK olmak üzere partinin deneyimli ve birikimli kadroların yayınlara sistematik katkısı iken, büyük bir önem taşıyan bir diğer yanı ise partide ideolojik-politik düzeyin sürekli olarak yükseltilmesidir. Kadroları niteliksel olarak geliştirmekle bağlantılı olan bu sorun alanında mesafe alınamadan yayın organlarını güçlendirme doğrultusunda da gerçek çözüm yolu açılmaz.

Özellikle merkezi yayınlara temel katkıları sunacak ileri kadroların; marksist bakış açısına sahip olmaları, parti çizgisine hakim olmaları, partinin dönemsel çizgisi ve hedefleri, bu çerçevede görev ve öncelikleri konusunda açıklık taşımaları gerekmektedir.

* Kadroları sadece nitelik olarak geliştirmek değil, kadro sayısını artırmak gibi de temel önemde bir sorunumuz var. Mevcut kadrolarla yayınları güçlendiremediğimiz sürece yeni kadrolar çıkarmayı da başaramayız.

Merkez Yayın Organı:

* Partiyi dolaysız olarak temsil eden MYO'yu "parti önderliğinin kürsüsü" olarak tanımlıyoruz. Buradaki önderlik kavramı dar anlamda merkezi önderliği değil, İK'lar üzerinden yerel önderlik

unlar ve görevler

kadrolarını da kapsamaktadır. Kuşkusuz MK, sözkonusu olan bir bütün olarak partiye yön veren bir yayın organı olduğu ölçüde, önderlik sorumluluğu çerçevesinde MYO'ya karşı daha ayrı bir sorumluluk taşımaktadır.

* MYO işlevi net bir biçimde tanımlanmış bir yayın organıdır. Partinin temel görüşlerini, politik sorunlara ve gelişmelere ilişkin değerlendirmelerini, bu çerçevede taktik çizgisini, dönemsel politik-örgütsel hedef ve görevlerini, ve illegal bir yayın organı olarak partinin örgütsel durumu ve çalışma tarzına ilişkin sorunlarını ele alır. Dolayısıyla MYO esas olarak parti çalışmasına yön veren, onu temel ve dönemsel sorunlar konusunda aydınlatıp yönlendiren, hedef ve görevlerini somutlayan, deneyimlerini toparlayan, zaaflara ve zayıflıklara müdahale edebilen bir yayın organı olabilmek durumundadır.

* Buradan bakıldığında, MYO'nun, üzerine gidilmesi gereken sorunlarla yüzyüze olduğu açıktır. Zira hala da üstlendiği işlevler üzerinden, başta MK olmak üzere partinin ileri güçleri tarafından etkin bir biçimde kullanılamamaktadır. Kuşkusuz belli bir mesafe alınmıştır, anlamlı katkılar da sunulmaktadır. Fakat bu henüz yeterli düzeyde olmadığı gibi istikrar kazanmış, dolayısıyla güvenceye alınmış da değildir.

Bugün konferansların ürünü yazılar olmasa, halihazırdaki yazı katkıları üzerinden aylık bir MYO çıkarmakta bile zorlanma

yaşanabilecektir. Sayfa sayısı açısından değil, daha önemlisi yayının iç dengesi açısından bu böyledir. Katkı yapan yoldaşların sayısı artmıştır fakat yapılan katkıların bir kısmı çok zayıf olduğu için kullanılamamaktadır. Fazlasıyla redaksiyon gerektiren yazıların çokluğu da ayrı bir sorundur ve bu da yayını zayıflatmaktadır.

* MYO'nun işlevine uygun güçlü bir yayın organı haline gelebilmesi tüm ileri kadroların sahiplenmesine, fakat öncelikle de MK'nın önderlik sorumluluğunun gereklerini yerine getirebilmesine, politik önderliği dayalı çalışma tarzını hayata geçirebilmesine bağlıdır. Özellikle MYO'nun basitçe "yazı katkıları"na değil, partinin ve mücadelenin sorunlarına yoğunlaşan, yolaçıcı işlevsel yazılara ihtiyacı vardır. Gerçek sorunlar saptanmalı, bunlar üzerine yoğunlaşılmalı, açıklıklara ulaşılmalı, böylece kaleme alınacak yazılarla MYO güçlendirilmelidir. Bu açıdan yazı konusu olabilecek

“

PYO genel ve yüzeysel bir propaganda ve ajitasyonun ötesine geçebilmeli, teşhir ve yorum yazılarının ağırlık taşıdığı bir yayın olmaktan çıkmalı, devrimci politik mücadelenin yolgöstericisi olma işlevini yerine getirebilmelidir. Güncel sorunlar teorik ve tarihsel bir perspektifle ele alınabilmeli, parti politikaları ve çizgisi yazılara yedirilebilmelidir.

”

sayısız gündem vardır.

Halen bu gereğince yapılamadığı için, MYO partinin gerçek örgütsel-politik düzeyini, çalışma ve mücadele kapasitesini de yeterince yansıtamamaktadır.

* Tasfiyeciliğin egemen olduğu bir dönemde düzenli bir illegal yayın organı çıkartmak ayrı bir önem taşımaktadır. Parti, bugün ülkede çıkan tek illegal yayın organına sahip olmanın avantajını çok iyi kullanmak durumundadır. Yayının tanıtılması,

dağıtılması/iletilmesi için her yol ve yöntemden etkin bir biçimde yararlanılmalıdır. MYO sol hareketin ve toplumsal muhalefetin hemen tüm kadrolarına bir biçimde sunulabilmelidir. Bu onu her yolla (fiziki ve sanal tüm yol ve yöntemlerle) etkin biçimde dağıtıp yaymak demektir.

* Devrimci örgüt, devrime hazırlık dediğimiz yerde, MYO özellikle güçlendirilmeli, bu açıdan ayrıcalıklı bir yayın haline gelmelidir. İşlevine uygun güçlü bir MYO, sol hareketin ve toplumsal

muhalefetin kadroları tarafından da ilgiyle izlenecek, giderek aranan bir yayın haline gelecektir.

Politik Yayın Organı:

* PYO, halen belirgin bir biçimde zayıflamış, ciddi bir müdahale gerektiren bir yayın organı durumundadır. Katkı sunanlar, ağırlıklı olarak, parti faaliyetine merkezi ya da yerel planda önderlik eden

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

**Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!**

Sayı: 286, Ocak 2013

Hatice Yürekli Parti Okulu Açılış Konuşması...

Devrimci partinin görevi

kadrolar değil, daha çok yazı yazma konusunda belli bir yeteneği olan güçlerdir. Bu da onun gerçek işlevinden uzaklığının dolaysız bir göstergesidir.

* Burjuvazinin gündemlerinin peşinden sürüklenmek, PYO'nun yer yer yaşadığı zayıflıklardan birisidir. Kendi gündemimizi ve önceliklerimizi gözetken bir yayın çizgisi izlemeyi gereğince başaramamak, burjuva düzenin gündemlerinin kendi ekseninde ele alınmasına yolaçmaktadır.

* PYO kendi gündemlerimizi öne çıkaran bir yayın çizgisi izlemeli, ağırlıklı olarak devrimci siyasal mücadelenin, işçi sınıfı ve emekçi hareketinin sorunlarını ele almalıdır. Devrimci politik mücadelede yol gösterici olabilmelidir. Döneme ilişkin politikaların/taktik çizginin çok yönlü sorunları, ne yapılması ve nasıl yapılması gerektiği üzerine yoğunlaşabilmelidir.

* Siyasal değerlendirmelerimiz fazlasıyla güncel ve yüzeyseldir. Siyasal sorunları ilkesel çerçevesi, teorik anlamı ve tarihsel arka planı ile birlikte ele almakta zayıf kalmaktadır.

* Propaganda, ajitasyon ve siyasal teşhir de yine çok yüzeysel ve genel kalmakta, adeta kendini tekrarlayan yazılar izlenimi vermektedir.

* Tarihsel deneyimlerden de yararlanarak sosyalizmin etkili ve sistematik bir propagandası yapılamamakta ve bir ideolojik mücadele silahı olarak kullanılamamaktadır.

* PYO genel ve yüzeysel bir propaganda ve ajitasyonun ötesine geçebilmeli, teşhir ve yorum yazılarının ağırlık taşıdığı bir yayın olmaktan çıkmalı, devrimci politik mücadelenin yolgöstericisi olma işlevini yerine getirebilmelidir. Güncel sorunlar teorik ve tarihsel bir perspektifle ele alınabilmeli, parti politikaları ve çizgisi yazılara yedirilebilmelidir.

Bu açılardan PYO ciddi bir yetersizlik taşıdığı içindir ki, devrimci militanın eğitimi/donanımı ile işçi ve emekçilerin bilincinin geliştirilmesi açısından

oynaması gereken rolü gereğince oynayamamaktadır.

* Bunu yapabilmek marksist bakış açısına, tarihsel arka plana ve ideolojik çizgiye hakimiyeti gerektiriyor ve bu konudaki güçlüklerimiz biliniyor. Bu nedenle birikimli ve yetenekli bazı kadrolarımızın PYO'ya sürekli katkısı önem taşıyor. Yeni MK bu çerçevede somut görevlendirmeler yapabilmeli, PYO'nun temel yazıları bu kalemleden çıkabilmelidir.

* Belli konular üzerinden işbölümü-uzmanlaşma ve giderek kapsamlı bir arşiv oluşturmak kısa vadede mesafe almayı kolaylaştıracaktır. (Düzen ve devlet gerçeği, Kürt sorunu, kadın sorunu, sendika bürokrasisi, sosyal-demokrasi, düzen medyası vb...).

PYO için kaleme alınan yazıların temel teorik gerçekler ile partinin düşünsel birikimi ve çizgisini yansıtmadaki başarısızlığını aşabilmek için bu gereklidir. Geçmişte bunu yapabilen kimi güçler vardı. Burjuvazinin saldırılarını teşhir eden yazılarda dahi partinin temel değerlendirmelerine işaret ediliyor ya da gerektiğinde bunlardan anlamlı aktarmalar yapılıyordu. Bugün bu açıdan belirgin bir zayıflık yaşanıyor. Katkı sunan güçlerimiz temel değerlendirmelerimize dönüp bakmıyorlar, dağarcıklarında ne kaldıysa, onun üzerinden kaleme alıyorlar.

(Örneğin, Kürt sorunu üzerine kalem oynatacak yoldaşlarımız, hem ulusal sorun konusundaki temel marksist klasiklere hem de partinin Kürt sorununa ilişkin değerlendirmelerine hakim olabilmek, bunlara döne döne bakabilmek, sıradan bir teşhir yazısı bile olsa temel gerçeklere işaret edebilmek durumundadırlar.)

* PYO'da belli yazılar kısa ve popüler bir dille, işçileri eğitecek bir tarzda kaleme alınabilmelidir. Elbette bu siyasal içeriği zayıflatmadan, düzeyi geriletmeden yapılmalıdır. Bu PYO'yu işçi ve emekçilere taşımamızı kolaylaştıracaktır.

* PYO kendini tekrarladığı ölçüde hantallık yaratan yazılardan arındırılmalı, bu çerçevede sayfa sayısı da düşürülmelidir. Tekrarlar içeren, ayrıntılarda boğulan yazılar dikkatli bir redaksiyondan geçirilmeli, tüm fazlalıklardan özenle arındırılmalıdır.

Bültenler:

Yılları bulan deneyimlerimiz, işlevine uygun bir tarzda kullanıldığında, bültenlerin siyasal sınıf çalışmamızda etkili bir yerel müdahale aracı olduğunu göstermektedir.

Bültenler, sınıfa dönük müdahalede, temel sorun ve gerçekler ile somut özgün gerçekler arasındaki bağı başarılı bir biçimde kurması gereken popüler propaganda, ajitasyon ve teşhir araçlarıdır. İktisadi-sendikal bir yayın değil, politik çalışmanın temel önemde bir yerel aracıdır.

Yerel çalışmanın bir aracı olduğu ölçüde, çalışmanın pratik hedeflerini ve önceliklerini gözetebilmeli, yerel gelişmeler karşısında etkili ve sistemli bir müdahale aracı olarak kullanılabilir. Bu onun yerelde yürütülen faaliyetin aynası olması anlamına gelmektedir.

Dolayısıyla, bir bültenin başarısının temel ölçütü, genel politik propaganda ve ajitasyonun ötesine geçebilmesi, özgülleşen bir çalışmanın aracı olarak kullanılabilmesi, bu çerçevede bölgeye ilişkin plan ve hedeflere uygun bir içeriğe sahip olabilmesidir. Hedeflenen fabrikalarla bağ kuramayan, bölge/havza/sektördeki gelişmeleri yansıtamayan, daha önemlisi, müdahalenin etkin bir aracı haline gelemeyen bir bülten, işlevini yerine getiremiyor demektir.

Tüm bu açılardan bakıldığında, onca yıllık deneyime rağmen, geline yerde bültenlerimiz ciddi bir yetersizlik içerisindedir. Sınırlı başarılı örnekler dışında, genelde işlevlerine uygun bir tarzda kullanılabilirliğini söylemek mümkün değildir.

* Bültenler bölgedeki gelişmeleri yansıtmaya çalışsa da, etkili bir yerel müdahale aracı olarak kullanılamamaktadır.

* Sınıf hareketiyle/fabrikalarla canlı bağlar kurulamamaktadır. Bültenler üzerinden belirlenmiş hedeflere dönük nasıl bir müdahale pratiği sergilendiği anlaşılamamaktadır.

* Bölge ya da fabrikalardaki gelişmeler haber verme sınırlarını fazla aşamamaktadır. Bazı bültenlerde bu basından derlemeler üzerinden yapılabilmektedir.

* Yerel gündemlerin yanısıra burjuvazinin genel saldırı gündemlerine de yer verilmekte, fakat bu yazılar yüzeysel bir teşhirin ötesine geçememektedir.

* Sosyalist propaganda ise en zayıf kalınan alandır. Öyle ki, son birkaç ayın bültenlerinde bazı 1 Mayıs yazılarının sonuna eklenen “Yaşasın sosyalizm” şiarının dışında sosyalizm kelimesi bile geçmemektedir. Bu haliyle bültenlerimiz ekonomizm ve demokratizm zaafiyeti taşımaktadır.

* Bültenlerin politik müdahalenin etkili birer aracı olarak kullanılması, genel bir düzen teşhiriyle, sermayenin baskı ve sömürü politikalarına karşı genel mücadele ve örgütlenme çağrılarıyla başarılamaz. Temel teorik gerçekler, dünya görüşümüz ve politik çizgimiz sade ve popüler bir dille bülten yazılarına da yedirilebilmelidir. En sıradan bir teşhir yazısı bile sınıflar, düzen, devlet vb.’ne ilişkin temel gerçekleri ele alabilmelidir.

* Tüm yerel organlar, bültenlere ilişkin kaleme alınmış yazıları dönüp yeniden incelemeli ve kendi bülten pratiklerini gözden geçirmelidirler.

* Bültenleri yerel faaliyetin etkili ve işlevsel bir aracı haline getirmek için;

- Bültenin her sayısı bölge organı tarafından temel bir gündem maddesi yapılmalı, içeriğinden vurgularına, kullanılan dil ve üsluptan görsel düzenleme vb.’ne kadar ayrıntılı olarak tartışılmalıdır.

- Siyasal gelişmeler, sınıfı dönük genel saldırılar vb., tüm bültenlerde kullanılacak tarzda özel görevlendirmelerle hazırlanabilir. Bunlar güncel gelişmeler ve olaylardan hareketle temel gerçekleri açıklayan özlü, sade ve çarpıcı yazılar olmalıdır.

- Çıkarılan tüm bültenler raporlarla birlikte düzenli olarak parti merkezine iletilmelidir. Yeni dönemde MK bültenleri incelemeli ve zamanında müdahalelerde bulunmalıdır.

Öteki yayınlar

Günlük site:

Günlük sitenin yayın faaliyeti kapsamında taşıdığı önem yeterince açıktır. Faaliyeti güçlendiren bir rol oynamakta ve sol güçlerin parti faaliyetini dolaysız

olarak izlemesini sağlamaktadır. Ancak bu alanda konumlandırılan güçlerin sayısal ve nitelik olarak yetersizliği nedeniyle siteyi etkin bir şekilde kullanamıyor, politik çizgimiz üzerinden bir günlük site politikasını hayata geçiremiyor.

Günlük siteye ciddi bir müdahalede bulunmak, kendi bakış açımız ve önceliklerimiz üzerinden bir site yayınına başarabilmek için somut tedbirler almak durumundayız.

Gençlik Yayın Organı:

Gençlik yayınına kendi güçleri üzerinden çıkıyor. Bu alandaki zayıflığımız yayına da yansıyor. Yayının gençlik tartışmasına bağlı olarak ele alınması daha doğru olur. Parti olarak bu yayını yazı katkıları üzerinden güçlendirebilecek durumda değiliz. Ancak yayın MK’nın denetiminde çıkmalı ve redaksiyon sorunu çözülmelidir. Gençlik güçlerinin birikimsizliği ciddi hatalar yapmalarına yol açabiliyor.

Liseli Gençlik:

Bu yayın organını çıkarabilecek liseli gençlik güçlerine sahip değiliz. Bugün bölgelerin katkıları üzerinden çıkarılıyor. Bir dönem alabildiğine zayıflamıştı. Fakat özellikle son iki sayısı liseli gençliğin gündemlerini ele almak açısından nispeten daha başarılı. Yeni dönemde de bölgelerin katkıları üzerinden yayının düzenli olarak çıkarılmasının imkanlarının olduğu anlaşılmaktadır.

Günlük yayın:

Günlük gazete projesi şimdiden somutlanabilmeli, bir hedef konulabilmelidir. Eğer parti büyüyecek, iddiasına uygun davranacaksa, günlük gazeteyi şimdiden gündemine almak durumundadır. Haftalık yayınların giderek işlevini yitirdiği yerde günlük gazete büyük bir önem kazanmaktadır. Solda bir güç odağı haline gelmek aynı zamanda buna bağlıdır.

Broşürler:

İşçilerin eğitimi açısından önemi yeterince açık olan broşürleri de artık gündemimize almalıyız. Eğitimli güçlerin sınırlılığı düşünüldüğünde, kısa dönemde sonuç almak mümkün olmasa da, birikimi ve yeteneği uygun güçler üzerinden planlamalar yaparak orta vadede sonuç verecek somut adımları atabilmeliyiz.

MK belli başlıkları saptayıp görevlendirmeler yapmalıdır.

Yayın Organları Komisyonu

Temmuz 2012

EKİM / Sayı: 286 / Ocak 2013

www.tkip.org

“Geleceğin kıtasında” yeni bir savaş, eski bir sömürge

Afrika Kıtası’nın bir bölümünü 19. yüzyılın ikinci yarısından 1960’lara değin sömürgesi altında tutan Fransa, son iki yıl içinde 4. kez bir ülkeye saldırıyor: Bu kez hedef Batı Afrika ülkesi Mali. Fransız savaş uçakları ile helikopterleri günlerdir Mali’nin kuzeyini bombalıyor. Saldırılarda yüzlerce sivilin de öldürülmesinden sonra, kara harekâtı da başlatıldı. Fransa panzerleri Fildişi sahillerinden Mali’ye gönderildi ve ilk etapta 750 komandoyla saldırıyı başlatan Fransa, işgalci asker sayısını 2500’e çıkaracağını ilan etti.

Fransa cumhurbaşkanı François Hollande, Mali’deki durumun Afrika ve Batı’ya dönük bir tehdit oluşturduğunu öne sürerek yardım çağrısında bulundu. Pastadan pay kapmak için başta ABD, İngiltere olmak üzere batılı emperyalistler saldırıyı destekledi. BM Güvenlik Konseyi ise, askeri operasyonu memnuniyetle karşıladıklarını açıklayarak yardım için adeta birbiriyle yarışıyorlar. Sahibinin sesi medya ise, savaş borazanı rolünü yine eksiksiz sürdürmeye devam ediyor.

Afrika’daki birçok ülkenin devlet başkanı da, eski sömürgecilerinin Mali’ye saldırısına destek için sıraya geçti. Bunların başında 2011 yılında Fransa’nın desteklediği Fildişi Sahilleri devlet başkanı ve iktidara gelmesi için Fransa ve ABD’den destek alan Senegal devlet başkanı bulunuyor. Nijerya, Nijer ve Gana askeri birlikler göndereceğini açıkladı. Kıtadaki sömürge ülkelerin bağımsızlıklarını elde etmelerine rağmen bölgeden elini çekmeyen Fransız emperyalizmi, darbeler, isyanlar, iç savaşlar sonrası eski sömürgelerine müdahale etmekten vazgeçmedi. Fransa’nın hâlihazırda Gabon, Orta Afrika Cumhuriyeti, Kongo Cumhuriyeti, Fildişi Sahilleri ve Çad’da 9 bin askeri bulunuyor. BM’nin geçen sonbaharda Afrika ülkelerine müdahaleye onay vermesi, Mali’ye yapılan saldırı planlarının çok önceden hazırlandığını gösteriyor. Saldırıya, Fransız kuvvetlerinin yanı sıra Nijerya ve Senegal askerlerinin de katılması, bu tezi güçlendiriyor.

Mali’ye saldırı gerekçesi olarak emperyalistler bildik senaryoyu bir kez daha tekrarlıyorlar: “Mali demokrasisini El Kaide’ye karşı korumak.” Sömürgeci emperyalist Fransa’nın cumhurbaşkanı François Hollande bu saldırıdaki asıl amacından, yani Fransa’nın Batı Afrika’daki eski konumunu askeri araçlarla yeniden sağlamak ve bölgenin enerji kaynakları üzerinde hegemonyalarını güvence altına alma planından ise söz etmiyor.

“Operasyon ne kadar gerekirse o kadar sürecek” diyerek uzun süreli bir savaşa hazırlandığını açıkça ifade eden Fransız emperyalizminin Cumhurbaşkanı, içerde işçi ve emekçilere karşı sürdürdüğü kemer sıkma politikaları nedeniyle yitirdiği imajını, dışarda sürdürdüğü saldırganlık ve savaş politikalarıyla cilalamaya çalışıyor.

Tüm Afrika savaş alanına çevriliyor

Mali saldırısının arkasında yatan gerçek neden, emperyalistlerin El Kaide’ye yakın, kökten dinci gruplarla mücadele etmesi değildir. Fransa’nın eski sömürgesi Mali zengin uranyum yataklarına sahiptir. Fransa’nın 59 atom santrali var ve

enerji kaynaklarının yüzde 80’i buradan karşılanıyor. İşte Fransa’nın Mali’ye dönük saldırılarının arkasındaki gerçek neden bu. Ayrıca Mali Afrika’nın en büyük üçüncü altın üreticisi ve petrol rezervlerine sahip. Hollande’nin kıta üzerindeki tezlerini vurgulamak için Afrika’yı “geleceğin kıtası” olarak nitelemesi, tam da bu nedenledir.

Mali ve komşularının uranyum, altın, gaz ve petrole sahip olması, başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin iştahını kabartıyor. ABD ile Batılı emperyalistler bütün bölgeyi savaş alanına çevirerek askeri hegemonyalarını sağlamak ve buradan da diğer komşu ülkelere yayılmayı hedefliyorlar.

Ekonomik üstünlüğe sahip Çin’in üzerinde askeri üstünlük

Fransız ve batılı emperyalistlerin Afrika saldırısı özellikle Çin’in Afrika’daki hegemonyasını zayıflatmaya yönelik bir müdahaledir aynı zamanda.

Bilindiği gibi Çin son yıllarda Afrika’daki bir çok ülke ile iyi ilişkiler kurdu ve özellikle enerji kaynaklarının aranması ve işletilmesi üzerine sıkı ekonomik ilişkiler geliştirdi. Kamu eğitimi gibi alt yapının iyileştirilmesini desteklemesi, Afrika ülkelerinin giderek Çin’e yaklaşmasına neden oluyor ve bu da batılı emperyalistleri rahatsız ediyor. Fransız emperyalizminin Mali’de başlattığı savaş, batılı emperyalistlerin 2011 yılında Libya’da sürdürdükleri savaşın dolaysız bir sonucudur. Emperyalistler ABD, Suudi Arabistan ve Pakistan’ın 1970’lerde Sovyetler Birliği-Afganistan işbirliğini engellemek amacıyla Afganistan’da yaptıklarının benzerini Afrika’da deniyorlar. Fransa’nın bugün Mali’nin kuzeyinde savaştığı Ensar-Din, MUJAO ve Mağrip El Kaide’si olarak bilinen AQMI gibi kökten dinci gruplar, daha önce Libya Şefi Kaddafi’nin yıkılmasında ve öldürülmesinde NATO’ya yardım eden güçlerdir. Ensar-Din adlı örgüt liderinin 2003 yılında 9’u Alman 15 turistin kaçırıldığı bir rehine krizinde aracı olduğu ve üst düzey Alman yetkilinin Age Hali için “bizim adamımızdı” dediği gazetelere yansdı.

Fransız emperyalistleri bugün Kaddafi üzerindeki başarılarının meyvelerini topluyorlar. Kaddafi’nin petrolden kazandığı paranın yüz milyarlarca dolarlık bölümünün batılı bankalarda dondurulması, Kaddafi’nin desteklediği Afrika yerel örgütlerini parçaladı. Bunu fırsat bile Fransa ve ABD hemen tüm Afrika’da askeri üsler kurmak için saldırılarına ve müdahalelerine hız verdiler.

Cezayir kilit rolü oynuyor

Fransa’nın Kuzey Afrika’daki önemli ticari ortaklarından olan Cezayir de burada eski sömürgecilerini destekliyor ve kilit rolü oynuyor. Cezayir’de 1992’de yapılan yerel seçimlerden radikal İslamcı grupların galip çıkması sonrasında seçimler iptal edilmiş, ardından büyük bir kaos ortamına dönen iç savaşta on binlerce kişi hayatını kaybetmişti. Ancak özellikle 90’lı yıllarda radikal İslamcı gruplarca yapıldığı iddia edilen birçok katliamın da hükümete bağlı paramiliter güçlerce yapıldığı ortaya çıkmıştı. İki

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

gerici güç arasında cereyan eden Cezayir iç savaşında, her iki taraf da vahşi katliamlara imza atmıştı. Cezayir yeniden böylesi bir sürece düşmekten korkuyor. Diğer taraftan da 2011 yılında Tunus ve Mısır’da patlak veren halk isyanlarının kendi topraklarına da sıçraması hükümeti korkutuyor. Ayrıca Hollande geçtiğimiz ay Cezayir ile milyarlarca euroluk ekonomik anlaşmalar yaptı. Bu nedenle Cezayir kendi hava sahasını Mali saldırısı için Fransız emperyalistlerinin hizmetine açtı. 200 milyar dolarlık petrole sahip Cezayir burjuvazisi kendi çıkarlarına dokunmadığı sürece Fransa’ya yeni pazarlar açma sözü verdi ve böylece Hollande Fransa’da daralan iç pazarın yerine dışarıda yeni alanlar yaratmaya çalışıyor.

Bu nedenledir ki, son günlerde 80’in üzerinde rehinenin ölümü pahasına kökten dincilere saldıran Cezayir’in direk askeri müdahaleyi seçmesi, Fransa’dan tam destek aldı. ABD ile İngiltere savunma bakanları da, Cezayir askeri birliklerinin yaptığı operasyon sonrası ‘ülkenin terörle yüz yüze olduğu’ gerekçesiyle Cezayir hükümetini eleştirmemeye özen gösterdiler.

Sonuç olarak

ABD ile batılı emperyalistlerin yoksul halkları sömürgeleştirmeye yönelik sözde “terörizme karşı savaşı”, Mali ile sınırlı kalmayacak. Savaş tüm bölgeye, hatta tüm kıtaya yayılma riski var. “Terör yenilene kadar” Afrika’da çok uzun bir savaşa önderlik etmeye soyunanlar, yıllarca Afganistan ve Irak bataklığında çırpındılar. Bu kez Afrika topraklarını da eskisinden daha hızlı bir şekilde terk etmek zorunda kalma ihtimalleri yüksektir. Özellikle zayıflayan ekonomi ve derinleşen kriz koşullarında, on yıllarca sürecek bir maceraya atılmak onları yeni bir çıkmaza sürükleyecektir.

Fransız emperyalizmi Afrika’nın işçilerine ve emekçilerine sömürgeciliğin zincirlerini bir kez daha takamayacaktır. Emperyalistler, kemer sıkma politikalarına karşı direnen Avrupa işçi sınıfına da savaşın faturasını ödettiremeyecektir. Mali’ye karşı sürdürülen savaş, büyük bir olasılıkla emperyalistlerin yeni bir açmazına dönüşecektir.

Yapısal kriz senkronları; ekolojik kriz

Doğanın metalaştırılması ve finansallaştırılması

Volkan Yaraşır

Kapitalizmin yapısal krizi, kriz senkronları biçiminde kendini dışa vuruyor. Kriz yalnızca ekonomik kriz değil, aynı zamanda emperyal öznelararası hegemonya krizi, gıda krizi, ekolojik kriz ve uygarlık krizi olarak biçimleniyor.

Bu multi kriz özelliği, yapısal krizlerin en karakteristik niteliği olarak dikkat çekiyor.

Kapitalizmin yapısal kriz dönemleri ekolojik tahribatın ve yıkımın yoğunlaştığı süreçlerdir.

Kapitalizm krizi aşmak için kendine yeni metalaşma alanları bulur, “yaratır”. Kapitalizmin “yaşamasi” için yeni metalaştırılacak alanlara ihtiyacı vardır. Çünkü kapitalizmin yıkıcı “büyümesi” ve “gelişimi” bunu koşullar. Doğa son yarım asrın, özelden son çeyrek yüzyılın, yoğun metalaşma alanına dönüştü. * Son çeyrek asır, yoğun bir şekilde doğanın sermayeleşme süreci olarak işledi.

Maksimum kar arayışı, doğanın hızla metalaştırılmasına ve finansallaştırılmasına yol açtı.

“Kapitalizm öldürür”

Kapitalizm yıkıcı ve yok edici bir sistemdir. Kapitalizm geleceğin gaspı ve bugünün tahribi üzerinden kendini üreten bir özelliğe sahiptir. Kapitalizm enkazlaştırıcı ve öldürücü bir “gelişim” seyri gösterir. Kapitalizm “büyüme” bağımlısı bir sistemdir. Bu onun doğasından kaynaklanmaktadır. Kapitalist “ilerleme” ve “büyüme” özünde bir yok ediş sürecidir. Sermaye birikimi kapitalizmin ontolojisinin oluşturur ve yok edici güzergâhını belirler.

Kapitalizmin kâr güdüsü, emeği metalaştırdığı gibi doğayı da metalaştırdı. Yaşamı meta ilişkileri üzerinden inşa etti. Kapitalizmin gelişimi, bir başka boyutta emeğin ve doğanın metalaştırılması olarak okunabilir. Doğanın metalaşması yada sınırsız sömürülmesi ekolojik yıkımı koşullar. Ekolojik

yıkım kapitalizmin genetiğindedir.

Kapitalizmin sadece işçiyi sömürmez, doğayı ve yaşamı yok eder.

Kapitalizm, sermaye birikimi üzerinden kendini üreten bir sistemdir. Kapitalizm özünde değişim değerinin belirleyiciliği ve tahakkümüdür. Sermaye büyük bir kar açlığıyla hayata saldırır. Kar eksenli kapitalist gelişme, her saat, her gün muazzam ham madde ve enerji kullanılmasına yol açar. Kar eksenli “büyüme” olağanüstü bir boyutta kaynak ve enerji yutar.

Bu kaynakların tamamı doğadan, bir başka tanımla biyosferden elde edilir. Yani yeryüzündeki tüm canlıların yaşadığı yerden elde edilir.

Biyosfere canlı küre’ de denir. Biyosfer dünyanın dış kabuğudur.

Hava, toprak, su ve kayaları içeren bu canlı kürede biyotik dönüşümler ve çevrimler gerçekleşir. Yani hayatın inorganik ve organik döngüsü yaşanır.

Biyosfer, yaşayan tüm canlı türlerini, bu türlerin karşılıklı ilişkilerini, tüm canlıların litosferle (taş küreyle) yani canlıların üzerinde yaşadığı taşlardan ve topraktan oluşan katmanla, hidrosferle (su küre) yani dünyadaki bütün sularla; okyanuslar, denizler, göller, akarsular, yeraltı suları, atmosferle yani yer çekimi etkisiyle dünyayı çepe çevre saran gaz ve buhar tabakasıyla etkileşimlerini anlatan, ekolojik bir sistemdir.

Biyosfer dünyada hayatın olduğu tek yerdir.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Dünyadaki canlıların yaşadığı 16-20 km. kalınlığındaki bu tabaka, atmosfer içinde de 10 bin metreye kadar olan bölümleri kapsar.

İnsanların da içinde bulunduğu canlılar ihtiyacı olan her şeyi biyosferden alır. İnsanlar emek aracılığıyla onu ihtiyaçları doğrultusunda dönüştürür.

Kapitalizmin dizginsiz kâr güdüsü, doğal çevrimi kırmış, kâr için üretim yada üretim için üretim biyosferi etkileyecek boyuta ulaşmıştır.

En bariz gelişme yada ekolojik krizin güncel görünümü iklim krizidir. Küresel düzeyde gerçekleşen kapitalist üretimden dolayı atmosfere olağanüstü oranda karbon salınımı bırakılıyor.

Kapitalizmin son 150 yıllık tarihinde yapılan üretim, insanlığın son 6 bin yıllık tarihinde elde edilen üretimden fazla olduğu vurgulanmaktadır. Ayrıca sanayi üretimi son 50 yıl içinde 50 kat arttı.

Kapitalizmin kâr esaslı üretim ve tüketim biçimi atmosfer birleşiminde sera etkisi yaratacak gazların oranını hızla artırmaktadır. Bunun sonucu olarak yaşanan iklim değişiklikleri okyanuslarda depolanmış karbondioksit ve metan gazlarının atmosfere karışması gibi bir döngüye yol açmaktadır.

Son on yılda dünyada 13 milyon hektar orman alanı tahrip edildi. Böylesi bir kayıpla, doğal çevreye 4,5 milyon ton dolayında CO2 salınıyor.

Bugün yeryüzünün ulaştığı sıcaklık sanayi “devrimi” öncesinden 0,8 derece daha yüksektir.

Kapitalist üretim ve tüketim biçiminin son yarım yüzyılda ulaştığı boyut, iklimatostrof riskini artırmaktadır. Yeni yapılan araştırmalarda yarım yüz yıllık bir projeksiyondan sonra yeryüzü ortalama sıcaklığının 4 derece artabileceği bildirildi. Böylesine bir gelişme bugünkü yeryüzü eko sisteminin bütünüyle farklılaşması anlamına gelmektedir. Metamorfoza uğramış ekosistem üzerine düşünmek bile korkunçtur. Yani “mahşer dört atlısının” harekete geçmesidir. Katastrof artık aktüeldir.

Bugüne kadar birçok canlı türünün kaybolması ve ölümü, buzulların çözülmesi, seller, kasırgalar ve tufanlar, küresel kuraklık, toprağın ölümü “dört atlının” faaliyetine delalettir.

İklim krizinin kontrolden çıkmasını engelleme yönündeki küresel emisyon indirimi gibi çabalar finans kapitalin maksimum kar arayışı karşısında palyatif kalmaktadır. Bazı hükümetler arası kuruluş ve organizasyonlar merkez ülkelerde sera etkili gazların salınımının acilen 2020’ye kadar % 40 azaltılması, 2050’ye kadar yine merkez ülkelerde % 85-95 arasında bir azaltılmaya gidilmesine salık vermektedir. Aciliyet vurgusuna rağmen, merkez ülkeler tarafından bugüne kadar somut bir adım

“**İklim krizinin kontrolden çıkmasını engelleme yönündeki küresel emisyon indirimi gibi çabalar finans kapitalin maksimum kar arayışı karşısında palyatif kalmaktadır. Bazı hükümetler arası kuruluş ve organizasyonlar merkez ülkelerde sera etkili gazların salınımının acilen 2020’ye kadar % 40 azaltılması, 2050’ye kadar yine merkez ülkelerde % 85-95 arasında bir azaltılmaya gidilmesine salık vermektedir.**”

atılmaması iklim krizini aktüelleştiriyor.

Kapitalist büyümeyi sağlayan tüm enerji ve hammadde kaynaklarının biyosferden elde edildiği unutulmamalıdır. Kapitalizmin son yarım asırda doğayı yoğun bir şekilde metalaştırması biyosferin tahribini olağanüstü tehlikeli bir noktaya getirdi. Kısacası kapitalizm hayata ve tüm canlılara saldırıyor.

Kapitalizmin yarattığı ekolojik yıkım çok vektörlü ve çok boyutlu, birbirini tetikleyen ve birbirini besleyen bir katastrofa dönüşüyor. Bir yandan küresel ısınma, öte yandan ozon tabakasının incilmesi, yoğun hava ve su kirliliği, asit bulutları ve yağmurları, toksik atıklar, ekolojik tür, biyo ve gen çeşitliliğinde gözlemlenen hızlı azalma, toprağın canlılığını kaybetmesi, ormanların tahrip edilmesi, çölleşme, toprağın ölümü ve gıda krizi gibi...

Herşey meta, herşey kâr için

Doğaya saldırı son derece tehlikeli bir noktaya ulaştı. Yaşamın her boyutuyla sürdürülmesini sağlayan, biyosferi meydana getiren her şeyin metalaştırıldığı bir sürecin içindeyiz. Kapitalist üretim ve tüketim biçimi için gereken muazzam hammadde ve enerji ihtiyacı doğayı yüzyıllardan beri tahrip ediyor. Doğanın bir anlamda canı alınıyor. Yeni konjonktürde bu saldırı inanılmaz bir boyuta ulaştı.

Küresel finans kapital, yapısal krizini aşmak için ve emperyalizmin yeni jeo-politiğine bağlı olarak; enerji kaynaklarının bulunduğu, enerji yollarının geçtiği her coğrafyaya, verimli toprakların bulunduğu yerlere, ham madde ve kıymetli madenlerin bulunduğu alanlara saldırıyor.

Bu kaynakların elde edilmesi için biyosfer çökertiliyor, yaşam için organik koşullar ortadan kalkıyor. Doğanın katli, tahribatı, yıkımı ve toksik atığına dönüşmesi olağanlaşıyor. Bütün bu adımlar bir başka anlamda litosferin yani taş kürenin tarumar edilmesi, yağmalanması anlamına geliyor. Hatta bu tahribat geri dönülemez noktalara ulaştı.

Su, yeni jeo-politiğin en temel unsuru olarak önem taşıyor. Kaynak savaşlarının bir boyutu “su savaşları” olarak biçimleniyor. Öte yandan okyanuslar, denizler, göller, akarsular, yer altı ve yer üstü su kaynakları metalaştırılıyor ve finans kapitalin maksimum kar arayışına hizmet ediyor.

Su, finans kapital için aynı zamanda hem jeo-politik bir unsur, hem de yeni enerji kaynağı olarak kullanılıyor.

Kapitalizm, ham madde olarak doğal varlıkları ele geçiriyor. Ayrıca doğa, atıkların ve toksik maddelerin bırakıldığı kimyasal çöplüğe dönüşüyor.

Kapitalizm rasyonlarına uygun, doymak bilmez kâr güdüsüyle son derece soğukkanlı bir biçimde bunu yapıyor. Doğanın yıkımı, tahribi özünde hayata, doğanın parçası olan insana ve tüm canlılara yönelik bir saldırdır. Bu saldırıların mahiyetinin anlaşılması ve bilince çıkarılması artık yaşamsal önemdedir. Katastrofun ne kadar yıkıcı ve yakın bir tehlike olduğunun görülmesidir.

Yeryüzü kardeşliği için eko-sosyalizm

Kapitalizm hızla hayatın her alanında katastrof örmektedir. Kapitalist rasyon, katastrofun rasyonudur.

Bugün BM’nin organize ettiği Rio+20 gibi konferanslar, “sürdürülebilir kalkınma”, “yeşil ekonomi” gibi açılımlar, finans kapitale akıl veren teknokratların soğukkanlılığında “yeşil ekonomiye” dönüş gibi burjuva çevrecilik çağrıları kapitalizme yeni sermaye birikim alanları açmayı amaçlayan ve sermaye birikim sürecini güvence altına alan adımlardır.

Ekolojik krizin yıkıcılığı eko-sosyalist bir devrimi yakıcılaştırmaktadır. İnsan için, doğa için, bütün canlılar için artık ekolojik bir devrimi hedefleyen, buna uygun somut gündelik pratik adımları hemen şimdi atan anti-kapitalist bir hattın örülmesi yaşamsal bir ihtiyaçtır.

Ekolojik krizin temel nedeni kapitalist sistemdir, kapitalist üretim ve tüketim biçimi ve kapitalist toplumsal örgütlenmedir. Ekolojik kriz kapitalist sisteme içkindir.

Ekolojik krize çözüm ancak sistemik bir çözüm olabilir. Yani başka bir dünyanın arayışı ve kurulmasıdır. Emeğin ve doğanın metalaşmasına karşı anti-kapitalist bir mücadelenin örülmesi elzemdir. Önce Engels, daha sonra Rosa’nın “ya sosyalizm ya barbarlık” şiarı bugün açısından “tek yol devrim, tek yol sosyalizm” olmuştur.

Sınıf mücadelesinin tarihi içinde sosyalizm bu derece güncel ve yakıcı bir ihtiyaç haline gelmedi. Çünkü kapitalizm küresel düzeyde ölüm saçıyor. Yalnızca emeği sömürmüyor, doğayı, toprağı, suyu, tohumu, havayı, dünyayı yok ediyor. Ölümü örgütlüyor. Sermaye, emek ve doğa üzerinde son derece kompleks bir tahakküm ve iktidar ilişkisi uyguluyor.

Kapitalizme karşı emeğin kurtuluşu, insanlığın kurtuluşu, doğanın kurtuluşu birleşmiş ve ortaklaşmıştır. Kapitalizmle uzlaşmaz. Kapitalizmle uzlaşma ölümle, yok olmayla uzlaşmadır.

Doğanın, hayatın her alanının metalaştırılmasına ve emeğin metalaştırılmasına karşı anti – kapitalist bir mücadele hattının örülmesi kapitalist krize ve kriz senkronlarına verilecek en iyi ve en net yanittir. Bu mücadele, doğa ve insan ilişkisini yeniden tanımlayan, yeryüzü kardeşliğini kuran bir mücadele içeriğindedir.

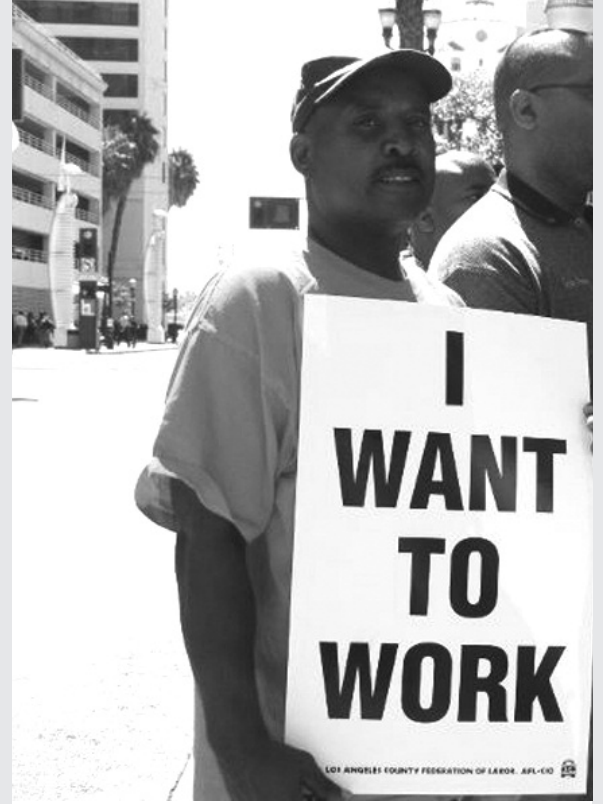
Enternasyonal bir perspektifle proletaryanın tarihsel özne olarak rol oynadığı eko-sosyalist (üretim araçlarının özel mülkiyetini ortadan kaldıran, doğrudan demokrasiyi inşa eden, insanın insan, insanın doğa üzerindeki tahakkümüne son veren, her türlü tahakküm, hiyerarşi ve iktidar ilişkisini yok eden, üretim için üretim yapmaya son veren, değişim değerini değil kullanım değerini esas alan ekolojik bir toplum ve yaşamı hedefleyen) bir dünyanın kurulmasının somut siyasal görevleriyle, acil gündelik mücadeleyi kaynaştıran yani şişe cam direnişiyle ormanların katliamına karşı mücadeleyi, Arçelik işçilerinin öfkesiyle HES’lere karşı ayağa kalkın köylülerin öfkesini, TEKEL direnişinin ruhuyla denizlerin, göllerin, akarsuların özelleştirilmesine karşı mücadeleyi, BOSCH işçilerinin ihanete ve köleliğe baş kaldırmasıyla ekolojik yıkama karşı mücadeleyi birleştiren bir mücadele hattını örmeliyiz.

Vivisection ve speciesism reddederek, ağaçlarla, çiçeklerle, balıklarla, kuşlarla, solunan havayla, nehirlerle, böceklerle insanların ya da insan ve insan dışı doğanın yeryüzü kardeşliğini bugünden örececek kızıl bir devrimin hayali bize yol göstermelidir.

Dipnot

* Küresel düzeyde neo-liberal karşı devrim politikalarının, ilk dalgası ağırlıkta (1980-1995 arasında) sosyal devletin sosyal yönünün metalaşması şeklinde gelişti. Bu süreçte ekonomik bir aktör olarak devlet devre dışı kaldı ve radikal özelleştirmeler yapıldı. Ayrıca emeğin örgütlülüğü dağıtıldı, sistematik mülksüzleştirme ve yoksullaştırma operasyonları yapıldı ve eğitim, sağlık, sosyal güvenlik piyasalaştırıldı. 1995 ten sonra yaratılan bu zemin üzerinden ikinci kuşak neo-liberal karşı devrimci politikalar hayata geçirildi. Bu sürece doğanın yoğun ve hızlı bir şekilde metalaştırılması damgasını vurdu. Son derece kapsamlı, detaylı ve soğukkanlı bir şekilde yürütülen bu metalaştırma su ve toprağın yanında (doğal moleküllerin ve gen dizilişi gibi) canlıya ait özelliklerin mülkiyet ve patent haklarını da boyuta ulaştı. Ücretsiz PDF Kapatma - <https://rantey.org>

Kapitalistlerin kârı artarken işsizlikte yeni rekorlar kırılıyor

Kapitalist sistemin krizi derinleşerek devam ediyor. Burjuvazi kriz döneminde de azami karını korumak için, kendi krizinin yüklerini işçi sınıfının omuzlarına yıkmaya çalışıyor. Kriz bahane edilerek kitlesel işten atmalar olağanlaştırılıyor. Burjuvazi bu saldırılarını, burjuva devletlerinin polis gücüyle zorla hayata geçiriyor.

Burjuva devletlerin zor gücüyle uygulanan burjuva politikalar, işsizliğin katlanarak artmasına ve işsizlikte yeni rekorların kırılmasına yol açıyor. Uluslararası Çalışma Örgütü’nün (ILO), küresel istihdam eğilimlerine ilişkin açıkladığı yıllık rapor, kapitalist dünyanın manzarasını eksik de olsa ortaya koydu. Kapitalist dünyada işsizlik düzenli olarak artmaya devam ediyor. Uluslararası Çalışma Örgütü Başkanı Guy Ryder açıklamasında, bugünkü işsizlik rakamının 2007 yılındakinin 28 milyon üzerinde olduğunu belirtti. Geçen yılın işsizlik rakamlarının, tüm zamanların en yüksek rakamı olan ve 2009’da kaydedilen 199 milyona yaklaştığını ifade eden Ryder, 2013’te bu rekorun aşılabacağını öngörüyor.

İşgücüne katılımın hızla düşmesinin de emek piyasası krizinin gerçek boyutunu maskeleyişinin belirtildiği raporda, geçen yıl iş bulma umudunu kaybeden 39 milyon kişinin işgücü piyasasının tamamen dışına çıktığı ifade ediliyor.

Raporda yer alan başka bir veri de, işsizlik artışından özellikle gençlerin etkilendiği gerçeğidir. Şu anda dünya genelinde 15-24 yaş aralığındaki 73,8 milyon genç işsiz. Bugün, gelişmiş ekonomilerde işsizlik yardımı alan gençlerin yüzde 35’i altı ay yada daha uzun bir süre işgücü piyasasının dışında kalıyor. Raporda bu oranın 2007’de yalnızca yüzde 28,5 olduğu kaydediliyor.

“Steve Biko öldü, sistem yaşıyor!”

Güney Afrika deneyiminin gösterdikleri

S. Eren

Afrika Ulusal Kongresi (ANC) Aralık ayında gerçekleştirdiği kongre ile beş yıllık süre için yeni başkanını seçti. 70 yaşındaki yeni başkan Jakob Zuma, 2014 yılında yapılacak devlet başkanlığı seçiminde ANC'nin adayı olacak. Kongrede dört bin delegenin üç bin oyu ile seçilen Zuma, 2007 yılından bu yana ANC'nin birinci adamıydı. Rüşvet ve diğer birçok suçlama sonucu 2007 yılında başkanlıktan ayrılmak zorunda kalan Thabo Mbeki'nin yerine Zuma getirilmişti.

Başkan yardımcısı Kgalema Motlathle ise - Zuma'nın rakibi olarak başkanlık yarışına aday olmuştu-, kongre sonrası bütün politik görevlerinden ayrıldığını duyurdu. Onun yerine, başkan yardımcılığına Cyril Ramaphosa seçildi. Ramaphosa, geçen Ağustos ayında 34 işçinin çoğu sırtından vurularak katledilmesinin sorumluluğunu taşıyor. 1991'de ANC Genel Sekreteri olan Ramaphosa, 1994'te yeni anayasanın oluşturulması sürecinde ANC'yi temsil etmişti. ANC'nin bu yeni başkan yardımcısı, 1997 yılından itibaren, işçilerin hunharca katledildiği Lonmin Maden İşletmesi'nin ortağı, daha doğrusu genel direktörü.

Kongre öncesi sürece, tam da burjuva partilere özgü iç çekişmeler, rüşvet suçlamaları, muhalif seslerin susturulması, delege oylarının satın alınması eşlik etti. Ve başkan seçilen Zuma'nın yeni villası için 25 milyon euro harcayarak sergilediği küstahlık, günlerce gündemin en önemli konularından biri oldu.

Kurtuluş hareketinin devlet partisine evrimi

1912 yılında kurulan ANC, Afrika kıtasının en eski anti-sömürgeci kurtuluş örgütüdür. Kıtanın emperyalist güçler tarafından paylaşılması bu dönemde tamamlanmıştır. 1906'da bastırılan ilk siyahi ayaklanmanın ardından kurumlaşma sürecine giren beyaz azınlık, İngiliz emperyalizminin de desteğiyle 1910 yılında iktidar oldu. Baştan beri ırkçı bir karakter taşıyan beyaz azınlık yönetimi, zamanla ırkçılığı had safhaya ulaştırdı.

ANC, orta sınıfların temsilcileri, entelektüeller ve bazı aşiret reisleri tarafından kuruldu. Afrikalıların birliğinin sağlanması, bütün Güney Afrikalılara hak ve

özgürlüklerin tanınması ilk politik talepleri oldu. 1920 yılında patlak veren maden işçilerinin militan grevine destek verseler de, ANC liderleri, militan grev ve protesto eylemlerine karşı çıkıyor, sömürgeci İngiliz yönetimiyle anlaşmadan yana bir tutum alıyorlardı.

1930 yılında Güney Afrika Komünist Partisi (SACP) ile girilen ittifak sonucu işçi sınıfının farklı kesimleri ve yoksul emekçilerle ilişkiler yoğunlaştı. Kıtanın en eski partisi olan SACP 1921'de kuruldu. Bugün ise ANC'nin bir bileşeni konumunda. ANC, 1944 yılında Gençlik Örgütü'nün kurulmasıyla, önemli bir politik güç olmaya başladı. Nelson Mandela bu gençlik örgütünün ilk lideriydi.

Güney Afrika Cumhuriyeti, 1948 yılından başlayarak resmen ırk ayrımcılığına dayalı Apartheid rejimiyle yönetilmeye başladı. Ülke nüfusunun %13'nü oluşturan beyaz azınlığın Apartheid sistemi ile siyahiler “aşağı ırk” ilan edildi. 20. yüzyılın en rezil ırkçılığına maruz kalan siyahların, beyazların kullandığı umumi tuvaletlerden tren vagonlarına, yerleşim yerlerinden okullara, sahillerde pazarlara kadar pek çok alana girmeleri yasaklandı.

Milyonlarca siyah kentlerden uzak alanlara, “yurt” (Bantustan) denilen gettolara itildiler. Altın ve elmas madenlerinde göçmen işçi olarak çalıştırıldılar.

ANC ve diğer kitle örgütleri bu yeni sisteme karşı bu dizi eylem, boykot, grev, sivil itaatsizlik gibi direnişler sergilediler. İktidardaki Ulusal Parti ırkçı rejime yönelik her türlü direnişi bastıracak hukuki yaptırımları ve azgın devlet terörünü harekete geçirdi. Muhalif gruplar yasadışı ilan edilerek önderleri vatan hainliği suçlamasıyla zindanlara atıldı. İşkence ve katliamlar günlük yaşamın bir parçası oldu.

Başta İngiltere olmak üzere emperyalist devletlerin desteği ile kurulan ırkçı yönetimin uluslararası düzeyde teşhiri, içerde kitlesel siyahi direnişin bastırılabilmesi Apartheid rejimini sürdürülemez duruma düşürdü. Yeni dünya koşullarında uygulanmaya konulan “düşük yoğunluklu demokrasi” konsepti çerçevesinde 1989'da devlet başkanı seçilen De Klerk, 1990 yılında ANC üzerindeki yasağın kaldırdığını duyurdu. Bu sırada ANC'nin özellikle komşu ülke Angola'da konuşlanmış 10-12 bin kişilik gerilla gücü vardı. 7 Ağustos 1990'da,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

onbeş saat süren görüşmeler sonrasında, Mandela yaptığı resmi açıklamayla, silahlı mücadeleye son verdiklerini ve silahlı güçlerin “topluma entegre” edileceğini duyurdu.

Bu, uzun bir görüşmeler dizisinin ardından varılan bir sonuçtu. Gizli görüşmeler CIA denetiminde yapılmış ve uzun bir döneme yayılmıştı. Çoğu yurtdışında bulunan önder kadrolar Güney Afrika istihbaratı tarafından gizlice ülkeye getirilerek, çeşitli anlaşmalar imzalanmıştı. Bu gizli görüşmelerin birçoğunun muhatabı şimdiki başkan Zuma idi.

Devrimci çizgi terkedilerek, yerine sorunları “diyalog”la çözme programı geçirilmişti. Hareketin şefleri, mevcut mülkiyet ilişkilerine dokunulmayacağı, mali sektör ile mevcut vergi sisteminin olduğu gibi korunacağı türünden taahhütleri koşulsuz olarak imzalamışlardı. Bu anlaşma ile birlikte egemen oligarşi için artık problem çözülmüş oluyordu.

27 Nisan 1994 yılında yapılan genel seçimler sonucunda ANC %62 oranında oy alarak Nelson Mandela başkanlığında yeni yönetimi oluşturdu. 27 yıl hapiste yatan Mandela artık Güney Afrika devlet başkanlığı koltuğundaydı.

Devlet partisi ANC

18 yıldan bu yana ANC Güney Afrika'da yönetimde ve hala da rakipsiz. Ancak Apartheid rejiminin geride bıraktığı ekonomik ve sosyal eşitsizlikler ile diğer toplumsal sorunlar daha da ağırlaşmış durumda. Ekonomik gücü elinde tutan beyaz egemenliğin mülkiyet ilişkilerine dokunulmadığı, kapitalist pazar yasalarının hükmünü sürdürdüğü ve ekonomik-sosyal yıkım programlarını uygulama rolü üstlenildiği koşullarda, başka türlü olması da mümkün değil.

Bugün başta işçi sınıfı olmak üzere siyah emekçiler gerçek anlamda bir “sosyal Apartheid” rejiminde yaşıyorlar. Beyaz azınlık bütün ekonomik gücü elinde tutmaktadır. Emekçi sınıfların sosyal sorunları Apartheid dönemine benzer şekilde devam etmektedir. Konut, su, sağlık ve eğitim alanında tam bir dram yaşanmaktadır. Siyah Afrikalıların yarısı hala yoksullukla boğuşuyor. İşsizlik %40 oranında. Bu oran gençler arasında %50 düzeyinde. 5.5 milyon kişi AIDS virüsü taşımakta, ilaç tekelleri ucuz ilaçların üretilmesini engellemektedir. Halkın %23'ünü oluşturan 12 milyon kişi hala derme çatma kulübelere dönüşen slamlarda yaşamaktadır. 50 milyon nüfusun 15 milyonu sosyal yardımla yaşamını sürdürmektedir.

ANC, siyahi orta sınıfa ekonomik ayrıcalık sağlayarak bir burjuva sınıf oluşturmaya çalıştı. Sayısı 500 bin olarak verilen bu yeni “siyahi burjuvazi”, “beyaz sermaye”nin bir alt katmanı olarak politik aktivitesini ANC aracılığıyla yürütmektedir. 1994'te başlayan “demokratik dönüşüm” süreci, toplumdaki zengin-yoksul uçurumunu daha da derinleştirmiştir. Üçlü ittifak (Güney Afrika Ulusal Kongresi/ANC, Güney Afrika Sendika Konfederasyonu /COSATU), Güney Afrika Komünist Partisi/SACP) emekçilerin ekonomik ve sosyal sorunlarını çözme pratiğinden tümüyle uzak bir çizgide durmaktadır.

“Demokratik dönüşüm” süreci sosyal sorunları ve

eşitsizlikleri hafifletmemiştir. Tersine, ANC yönetiminin izlediği neo-liberal politikalar, emekçi sınıfların durumunu daha da ağırlaştırmıştır. Kurtuluş hareketinin başlangıç hedefleri çoktan unutulmuştur.

Gelişen mücadele eğilimi ve direnişler

Ekonomik-sosyal sorunların daha da ağırlaşmasıyla birlikte son yıllarda, başta işçi sınıfı olmak üzere emekçi halkın farklı kesimlerinde ve genç katmanlarda yoğun bir mücadele eğilimi gelişmekte, direnişler gerçekleşmektedir.

2004 yılında varoşlarda (slam), konut sorununun çözülmesi, elektrik, temiz su, sağlık hizmeti vb. taleplerle Apartheid rejimi sonrası ilk kitlesel direniş yaşanmıştır. Ağır sömürü ve çalışma koşullarının düzeltilmesi, ücret artışı, bağımsız sendika kurma hakkı için mücadeleler de yaygınlaşmaktadır. İşçi sınıfının yüzbinlerin katılımıyla gerçekleştirdiği direnişleri yer yer haftalarca sürmektedir. Otuz yıllık silahlı mücadelenin sonlandırılması işçi sınıfı açısından herhangi bir olumlu sonuç yaratmamıştır. Geçtiğimiz Ağustos ayında yaşananların da gösterdiği gibi, “siyahi polisler”, sendika ve ANC hükümeti işbirliği ile işçiler katledilmektedir.

Kuruluşundan itibaren değişik toplumsal kesimleri bünyesinde toplayan, fakat özellikle siyahi orta sınıfı temsil eden ANC, bu heterojen yapısıyla gerçek anlamda bir sosyal kurtuluşu hedeflemedi. Güney Afrika’nın o güçlü işçi sınıfı Apartheid rejimine karşı yedek güç olarak ele alındı. ANC’yi işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler için “alternatifi olmayan güç” kılan gerçek, Mandela’nın tarihsel kişiliği ile Apartheid rejiminin toplum bilincinde bıraktığı travmanın etkileriydi.

ANC geline yerde tam bir bürokratik yapılanmaya dönüşmüştür. ANC’ye üye olmak ve görev almak, kişisel çıkar elde etmenin tek yoludur. ANC militanlarının %70’i, 1994 yılından bu yana parlamento, hükümet ve devlet kurumlarında görevli konumdadır. Son gelişmeler ANC içindeki önemli çelişki ve çatışmaların da işaretidir. İşçi katliamından sonra özellikle Güney Afrika Sendikalar Konfederasyonu’na (COSATU) alternatif işçi inisiyatiflerinin seslerini duyurmaları, örgütlenmelerin çoğalması ANC’yi zor durumda bırakmaktadır.

“Steve Biko öldü, sistem yaşıyor!” toplumda, özellikle kitle mücadelelerinde sıkça duyulan bir söylemdir.

Yönetime gelen kurtuluş hareketleri

1960’lı yıllarda Afrika kıtasında sömürgeci güçlere karşı zorlu mücadeleler yürüten kurtuluş örgütlerinin çoğu yıllardır yönetimde bulunmaktadır.

Kurtuluş mücadelelerinin yürütüldüğü dönemde, sömürge sisteminin tasfiye edilerek bağımsızlığın elde edilmesi ve halk iktidarının kurulması, sömürgeci güçlerin mülkiyetine el konulması, toprak reformu, vb., milli demokratik devrim programının başlıca hedefleri olarak açıklanıyordu. Örneğin Amilcar Cabral, sosyal kurtuluşun ilk koşulu sömürgeci ve yeni sömürgeci sistemin tasfiyesidir, diyordu. Bu açıdan bağımsız ulusal bir devlet elde etmek anti-emperyalist bir boyut taşıyordu.

Bir dizi ülkede süreç içinde siyasi bağımsızlık elde edildi ve kurtuluş hareketleri iktidar oldular. Angola ve Mozambik 1975’te, Zimbabve 1980’de, Namıbya 1990’da bağımsızlığını kazandı. 1994’te ise Güney Afrika’da Apartheid rejimi son buldu. Bu mücadeleleri örgütleyen, Angola Halk Kurtuluş Ordusu (MPLA), Mozambik Kurtuluş Cephesi (FRELIMO), Afrika Ulusal Birliği-Zimabwe (ZANU), Güneybatı Afrika Halk Örgütü (SWAPO) gibi kurtuluş örgütleri kendi ülkelerinde iktidara geldiler. Ama bağımsızlığını kazanan bu ülkelerin hiçbirinde alt sınıfların ekonomik ve sosyal durumunda bir düzelme yaşanmadı. Kurtuluş örgütleri yeni koşullarda, mevcut toplumsal yapının/mülkiyet ilişkilerinin politik temsilcileri olma rolünü üstlendiler.

Kurtuluş mücadelesi sürecinde ortaya konulan ve halk kitlelerinin çıkarlarıyla ilişkilendirilen programatik amaçlar tümüyle bir yana bırakıldı.

Sömürgeciliğe karşı kurtuluş hareketleri başından itibaren sosyal bir boyut da taşıyordu. Kurtuluş mücadelesi, sadece bağımsız bir ulusal devletin kazanılmasını değil, devletin biçimi, toplumsal gelişmenin yönü vb. konularda farklı eğilimleri de içinde barındırıyordu. Toplumsal sorunlara bakış, buna dayanan farklı politik yaklaşımlar, mücadelenin gelişme sürecinde ortaya çıkıyordu.

Bağımsızlık, ulusal birlik, sömürge rejimine karşı ortak cephe şiarları etrafında bir araya gelen her sınıf ve toplumsal katman kendi çıkarları doğrultusunda bu süreçte etkili olmaya çalıştı. Kır ve kentin yoksullarının mücadeleye yoğun katılımı, bu anti-sömürgeci kurtuluş hareketlerinin radikalleştiği, devrimci eğilimlerinin arttığı dönemlerdir. Özellikle Gana, Gine, Nijerya, Senegal ve Kenya’da işçi sendikaları etkili olmuşlardır. Bağımsızlık mücadelesi içinde yer alan burjuva orta katmanlar ise başından itibaren kapitalist iç pazarın denetimini ele geçirmek için çaba göstermişlerdir. Bu nedenle aşiret reisleri gibi geleneksel güçlerle hep ittifak içinde olmuşlardır. Alt sınıfların, kırın ve kentin küçük-burjuva katmanlarının etkili olduğu yerlerde ise eşitlik, sosyal adalet ve sömürü ilişkilerinin tasfiyesi istemleri öne çıkmıştır.

Devrim-reform ilişkisi

Devlet bağımsızlığı kazanıldıktan sonra kurtuluş hareketlerinin yüzleştikleri esas sorun, toplumsal gelişme yönünün ne olacağı idi. Kurulu düzen reformlar yoluyla mı, yoksa emekçi sınıfların taleplerine uygun bir şekilde devrimci bir tarzda mı dönüştürülecekti? Bu programatik olarak iki zıt alternatifi işaret ediyordu. Ulusal kurtuluş hareketleri içinde yapılan bu tartışma yaşamsal nitelikteydi. “Bağımsız devlet” olarak nitelendirilen programatik amaca nasıl ulaşılacaktı? Sömürü ve mülkiyet ilişkileri reforma mı tabi tutulacak, yoksa devrimci yolla mı aşılacaktı?

Reform çizgisi (bugün “barışın sağlanması”, “uzlaşma” olarak dillendiriliyor) varolan toplumsal yapıda kısmi değişimleri ifade eder. Buna karşın devrim ise, toplumsal ilişkilerin radikal dönüşümünün, mevcut düzenin aşılmasının, yani sosyal devrimle üretim ilişkilerinin tasfiyesinin ifadesidir.

“Reform kavramı şüphesiz devrim kavramının tam karşıtıdır” der Lenin. Ancak bu karşıtlığın mutlak olmadığına, her somut olayın değerlendirmesi gerektiğine dikkat çeker. Zorlu toplumsal mücadeleler sonucu elde edilen kazanımlar işçi ve emekçilerin durumunda bazı düzelmeler yaratır, ki bu da bu kazanımları reform olarak nitelemeyi haklı kılar. Bu durumda reformlar devrimci mücadelenin yan ürünleri olarak elde edilmişlerdir.

Fakat öte yandan, uzlaşmaz çelişkilere dayalı sınıflı toplumlarda, iktidarı elinde tutan egemen güçler, kendi sınıfsal amaçları doğrultusunda “reform” adı altında bazı tavizler verirler. Amaçları devrimci mücadelenin önünün kesmek, zayıflatmak ya da bastırmaktır. Lenin’in

deyimiyle, devrimci sınıfların enerjisini ve gücünü bölmek, bilincini karartmaktır.

Şu ya da bu biçimde gerçekleşen reformların kalıcı biçimi, yasallaşmalarıdır. Bu kendini üç farklı kategoride gösterir. Birincisi, egemen sınıfların kendi çıkar ve ihtiyaçları doğrultusunda çıkardığı yasalardır. İkincisi, ekonomik gelişmenin (AB üyelik süreci gibi) hakim sınıflara dayattığı yasalardır. Üçüncüsü ise, baştan işçi sınıfı olmak üzere emekçi sınıfların mücadeleleri sonucu gerçekleşen yasal düzenlemelerdir.

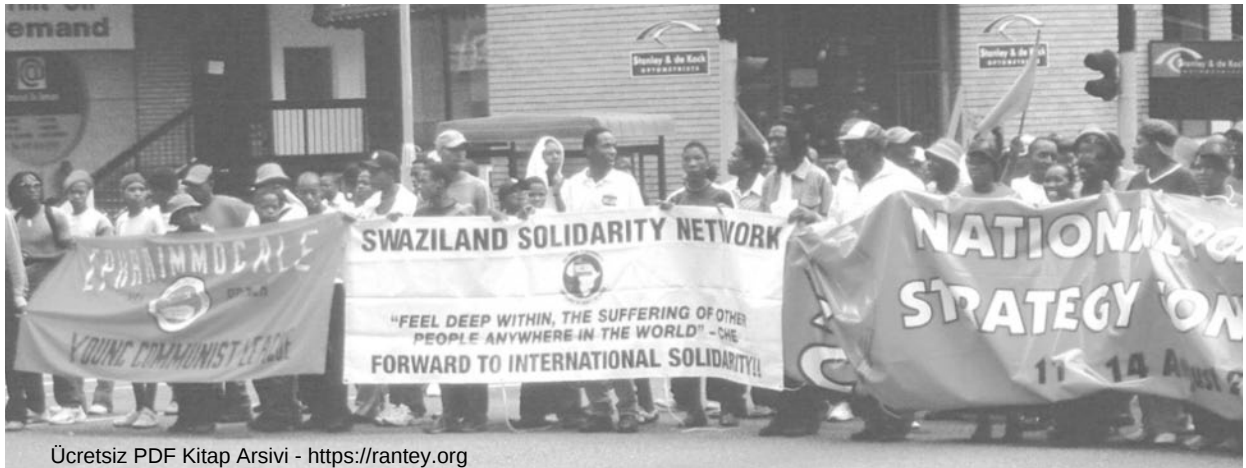
Devrimci partiler için reformlar, işçi sınıfı ve emekçilerin bilincinin devrimcileştirilmesi, devrimci mücadelenin geliştirilmesi açısından önem taşır. Burjuva reformistlerinin önerdiği reformlar ise düzenin bazı sivriliklerinin törpülenmesinden öte bir şey ifade etmez.

Elbette, kurtuluş hedefi gözden kaçırılmaksızın, kurtuluş mücadelesi sürecinde geri çekilmeler, geçici uzlaşmalar olacaktır. Fakat iktidara gelen kurtuluş örgütlerinin pratiği göstermiştir ki, bu hareketlerin önderliğini yapan burjuva ve küçük burjuva güçler, devlet bağımsızlığını kazandıktan sonra kısmi reformların ötesine geçmemişlerdir. Ulusal kurtuluşun sosyal kurtuluştan koparılamayacağı, sosyal kurtuluş sağlanmadan ulusal kurtuluşun soyut bir demokratizasyondan öte gidemeyeceği, tarihsel deneyimle bir kez daha görülmüştür. Emekçi sınıfların, bağımsız ulusal devletin ekonomik-sosyal durumlarını iyileştireceği beklentisi yerini büyük bir hayal kırıklığına bırakmıştır. Geride, kurtuluş getirmeyen iktidardaki kurtuluş hareketleri kalmıştır.

Devrimci demokratizmin açmazı

Emekçi halkların tüm bu mücadeleleri bugüne zengin bir deneyim bırakmıştır. Bu bugünkü işçi hareketi için önemli bir kazanımdır. Yeter ki bu mücadele deneyimlerinden doğru sonuçlar çıkarılabilsin. Bunların başında, ‘60’lı, ‘70’li ve ‘80’li yıllara damgasını vuran, anti-sömürgeci ulusal kurtuluş hareketleri ile farklı kıtalarda gelişen ve bugün geline yerde kapitalist düzenin reformlarının politik aktörlerine dönüşen hareketlerin yaşadığı evrimin dersleri gelmektedir.

Bu hareketlerde radikal devrimci söylem ve şiarlar ile sosyal-reformizmi aşamayan ideolojik-politik platform içiçedir. Bunun eklektik bir program olduğu ilk politik sınavda netleşmiştir. Bu hareketlerin devrimci demokratizm programının, kapitalist sistem içinde bir çözüm arayışının ötesine geçemeyeceği görülmüştür. Marksizm’in devrimci teorisi, bilimsel sosyalizm, herhangi bir kurtuluş ideolojisi gibi bu programlarda yer almıştır. Devrim sorunu politik düzlemde radikal bir demokratikleşme ile özdeşleştirilmiştir. Kurtuluş hareketi içinde yer alan -ki bu ulusal kurtuluş için kaçınılmazdır- farklı sınıf ve toplumsal katmanları bir arada tutma, üzerinde uzlaşabilecekleri bir politika izleme kaygısı ağır basmıştır. Bu kendini, bir ulus içinde farklı toplumsal-siyasal çıkarları yadsıma, nesnel olarak uzlaşması mümkün olmayan çelişkileri uzlaştırma çabasıyla göstermiştir. Ağustos ayında 34 işçinin kurşunlanarak katledilmesinin ardından, Güney Afrika devlet başkanı Zuma’nın yaptığı açıklama bu açıdan

açıklayıcıdır: “Kendimizi dışarıya karşı kendi içinde kavgalı bir ulus olarak gösterme lüksümüz yoktur” diyor.

Devrimci demokratizmin sınırlarını aşmayan bu programatik perspektif, kapitalist üretimin geleneksel yapıyı çözmesiyle oluşan sosyal katmanlara dayanıyordu. Kırın çözülen yoksulları ile kentin küçük burjuva katmanları bu hareketlerin toplumsal gövdesini oluşturdular. Bu sınıfları merkezine alan bir program ve hareketin, kapitalist toplumu devrimci tarzda dönüştürmesi olanaksızdır. Birçok ülkenin sömürge işletmelerinde, maden ocaklarında güçlü bir işçi sınıfı olmasına rağmen, bu hareketler işçi sınıfına ilgi göstermemişlerdir. Ki, işçi sınıfının aktif olarak yer aldığı bazı kurtuluş hareketleri daha etkili olmuş ve mücadelede devrimcileşmişlerdir.

Bu deneyimler bir kez daha göstermiştir ki, işçi sınıfının devrimci önderliği olmadan emekçi sınıfların sosyal sorunlarını çözüme

ulaştırmak olanaklı değildir.

Mevcut düzeni hedefleyen bir programı günlük pratik politikaların temeli yapmayan hiçbir kurtuluş hareketinin devrimci kalma şansı yoktur. Tarihsel olarak ortaya çıkmış uzlaşmaz sınıf çelişki ve çatışmalarının parlamento üzerinden uzlaşmalarla, anayasal düzenlemelerle çözüleceğini ummak, yalnızca küçük-burjuva hümanist bir fantezidir. Kapitalist sistemi hedeflemeyen, burjuvaziye karşı doğrudan mücadeleye yönelmeyen hiçbir hareket, ANC’nin yaptığı gibi kapalı kapılar ardında uzlaşmalara

yönelerek bir sonuç elde edemeyecektir. Latin Amerika’nın eski gerilla hareketlerinin bugünkü konumu da, bu aynı gerçeğin başka bir örneğidir. Burada temel sorun proletaryaya güvenmemek, onun devrimci enerjisine ve yaratacağı dönüşüme inanmamaktır.

Kapitalist düzeni hedeflemeyen hiçbir mücadelenin geleceği yoktur!

Bernstein ile bugünün sol liberal reformculuğu arasında incelikli bir fark olduğunu belirtmek gerekiyor. Bernstein reformculuğu, sosyal demokrasinin gücü ve etkisi arttıkça, kapitalist toplumun aşırılıklarından ve kötülüklerinden arındırılarak uygarlaşacağı hayalini yayıyordu. Bugünün sol liberal reformculuğu ise, egemen sınıfın politik temsilcilerinin vicdanlarına seslenerek, “aslında hepimiz aynı şeyi istiyoruz!” hümanizmine sığınarak, ikna yoluyla çözüm bulabileceğini hayal ediyor.

Yinelemekte fayda var. Devrimci çözümü esas almayan, kapitalist sistemin tasfiyesini hedeflemeyen her politik akım, kapitalist sistemi iyileştirme çabalarıyla oyalanmaya mahkumdur.

Engels’in uyarısı bugün çok daha yakıcıdır: “... belli bir küçük-burjuva sosyalizmi, bizzat Sosyal-Demokrat Parti, ve hatta Reichstag grubu saflarında bile temsil edilmektedir. Bu şöyle yapılmaktadır: modern sosyalizmin temel görüşleri ve bütün üretim araçlarının toplumsal mülk haline dönüştürülmesi istemi haklı olarak kabul edilirken, bunun gerçekleşmesinin ancak uzak gelecekte, bütün pratik amaçlar için görünmeyecek kadar uzak bir gelecekte mümkün olduğu ileri sürülmektedir. Dolayısıyla, günümüz için, ancak toplumsal yamamaya başvurulabilir, ve koşullar uyarınca, sözde ‘emekçi sınıfların kalkandırılması’ gibi en

gerici çabalara dahi sempati gösterilebilir.” (Konut Sorunu, İkinci Baskıya Önsöz, 10 Ocak 1887)

Bu saptama ve uyarı bugün için de geçerlidir.

ANC’nin bir bileşeni olan Güney Afrika Komünist Partisi hala programatik olarak sosyalist toplum hedefinde ısrar ettiğini söylemekte ve yazılı metinlerini buna kanıt göstermektedir. Ulusal demokratik bir dönüşüm mücadelesi içinde olduğunu iddia etmektedir. Bu, birçok siyasi hareketin davranış tarzıdır. Politikada oportünizm ve reformculuk tam da budur.

Marks ve Engels’in SPD yönetimine yazdıkları ünlü “Genelge Mektubu” hatırlatmak yararlı olacaktır. Oportünistlere göre, devrimci program terkedilmemeli fakat ertelenmelidir; kapitalist sistemin yıkılması belirsiz bir geleceğin sorunu olarak düşünülmeli ve günlük siyasal mücadelede bunun yeri olmamalıdır! Marks ve Engels, oportünistlerin programatik hedeflere, çocuklarına, hatta torunlarına bırakılması gereken bir

sorun olarak yaklaştıklarını belirterek, böyleleriyle birlikte yürüyemeyeceklerinin altını çizerek,

Tüm bunlardan çıkarılması gereken en önemli sonuç; proleter bir devrim gerçekleşmeksizin, işçi sınıfı ve emekçilerin ekonomik ve sosyal sorunlarının gerçek anlamda çözülmeyeceğidir. Kapitalist sistem içinde işçi sınıfı ve emekçilerin mücadeleleri sonucu kazanılan ekonomik ve sosyal haklar dahi ancak mücadelenin devrimci bir

çizgide derinleştirilmesi sayesinde korunabilir. Öte yandan, halklar arasında gerçek anlamda kardeşlik ilişkilerinin kurulması da, burjuvazinin üretim araçları üzerindeki mülkiyetinin son bulmasıyla olanaklıdır. Dolayısıyla, ancak burjuva sınıf egemenliğini hedefleyen bir devrimci mücadele içinde halklar arasında gerçek bir kardeşlik kurulabilecek, böyle bir mücadele onların birleşmesini sağlayabilecektir.

Sonuç olarak, temel önem taşıyan şu noktayı bir kez daha vurgulamak istiyoruz. Anayasal düzenlemeler, burjuvazinin özel mülkiyet düzenine dokunmayan, sadece onun korunmasını amaçlayan düzenlemeler olmaktan öteye gidemez. Hiçbir anayasal düzenleme ezilen sınıfların ve ulusların sorunlarına çözüm üretemez. Bütün bir tarihsel deneyim, işçi sınıfının sunabileceği “devrimci çözüm”ün dışında bir çözüm yolunun olmadığını göstermektedir.

Aulnay grevi devam ediyor

Peugeot Citroen-PSA otomobil tekelinin Paris yakınlarındaki Aulnay fabrikasının 2014 yılında kapatılmasına karşı 16 Ocak Çarşamba günü başlayan grev devam ediyor. CGT sendikasının internet sitesinde yayınladıkları raporla talep ve amaçlarını duyuran işçiler, “kaybedecek birşeyimiz yok” diyorlar.

Paris’in yakınındaki St Ouen’de bulunan PSA işletmesine, Aulnay’ın grevci işçileri toplu bir ziyaret gerçekleştirdiler. Aulnay işletmesinden, CGT sendikasının organize ettiği otobüslerle gelen grevci işçiler, St Ouen işletmesi önünde, “Bugün bize yarın size!” sloganları eşliğinde dayanışma grevi çağrısı yaptılar. St Ouen işçileri de, grevci arkadaşlarına destek verdiler.

Aulnay işçilerinin grevi ülkede ve uluslararası alanda sesini duyurarak, sempati ve dayanışma hareketini geliştiriyor. GM’un Sao Jose dos Campos/Brezilya işletmelerinde, Almanya’daki birçok otomotiv işletmelerinden de dayanışma mesajları Aulnay işçilerine iletiliyor.

Kolombiya, İspanya, ABD, Almanya, Arjantin, İtalya ve Fransa’da 23 Ocak Çarşamba günü mücadeleciler sendikaların ilan ettiği “Uluslararası Mücadele Günü’nde” Aulnay işçileriyle dayanışma etkinlikleri yapılacak.

Afrikanlı madenciler greve çıktılar

İngiliz Amerikan Platin Madencilik Şirketi (Amplats), Güney Afrika’nın Rustenberg bölgesindeki dört madeni kapatacağını ve bunun sonucunda 14 bin madencinin işten atılacaklarını duyurmuştu. Kapitalist işletmenin işçi düşmanı planına karşı harekete geçen G. Afrikalı madenciler, kapitalistlerin saldırısına karşı sessiz kalmayacaklarını greve çıkarak gösterdiler. Madenciler Salı akşamı kendi insiyatifleriyle greve çıktılar. Çarşamba sabah vardiyası da işbaşı yapmayarak greve katıldı.

İsrail seçimleri...

İrkçi siyonizmin egemen olduğu parçalı siyaset sahnesi

İsrail’de 22 Ocak’ta gerçekleşen genel seçimlerin sonuçları belli oldu. Açıklanan sonuçlara göre işbaşındaki koalisyon hükümetinin ana partileri olan sağcı *Likud* ile faşist *İsrail Evimiz* hezimete uğradılar. Seçimde ittifak kuran bu iki partinin toplam milletvekili sayısı 41’den 31’e düştü.

Muhalefetteki “sol siyonist” *İşçi partisi* 15 milletvekili kazanırken, seçim propagandasında Filistin Yönetimi ile görüşmeyi, dinci Yahudilerin askerlik yapmalarını savunan, yanısıra ekonomik ve sosyal sorunlara dikkat çeken *Yeş Atid (Gelecek Var)* partisi ise, 19 milletvekili kazanarak ikinci parti oldu. Siyonist siyaset sahnesinin “merkez”inde duracağı sinyali veren “ılımlı” yeni aktör *Yeş Atid*’in çıkışı, seçimlerin “sürprizi” oldu.

Sağın sağı diye tanımlanan dinci-faşist partilerin oylarında nispi bir artış görülürken, “siyonist merkez”in önemli partilerinden sayılan Kadima, %2’lik barajı aşamadığı için siyaset sahnesinin dışına atıldı.

Bu defa “sosyalist” *Meretz* de oy sayısını ikiye katlayarak 6 milletvekili kazandı. İki liste ile seçimlere katılan 48 *Filistinlileri*’nin ise toplam 12 milletvekili kazandılar.

İsrail genelinde seçimlere katılım oranı %55.5 sınırlarında kalırken, 48 *Filistinlileri* diye anılan İsrail vatandaşı Arapların katılımı %50’nin altında oldu. *Arap Birliği*’nin aksi yöndeki çağrısına rağmen, Filistinli örgütlerin bir kısmının seçimleri boykot etmesi, Arap seçmenlerin katılımının düşük olmasında önemli bir rol oynadı.

120 sandalyeli İsrail meclisine (Knesset) girmeye hazırlanan milletvekillerinin 68’i sağcı, faşist veya ırkçı-dinci partilere mensup. Sahneye yeni çıkan *Yeş Atid*’in “ılımlı” siyonist, *İşçi Partisi*’nin ise “sol” siyonist olduğu dikkate alındığında, ırkçı-siyonist ideolojinin İsrail toplumunu nasıl da sersemlettiği, bu tablodan açıkça görülüyor.

Netanyahu-Liberman hükümeti başarısız

Seçim sonuçlarını değerlendiren sağ/sol siyonist

İsrail basını, birinci olsa da, Netanyahu-Liberman hükümetinin seçimlerde hezimete uğradığını özel olarak vurguladı. Netanyahu’nun ekonomik, siyasi, askeri ve sosyal alanlarda başarısız bir başbakan olduğunu dile getiren İsrail basını, seçim sonuçlarının da bunu teyit ettiğini öne çıkaran manşetlere yer verdi.

Yolsuzluk bataklığına saplanan Netanyahu-Liberman ikilisi, Gazze Şeridi’ne vahşi bir saldırı gerçekleştirerek seçim startını vermeye heves ettiler. Ancak Filistinli direnişçilerin ilk defa Tel Aviv ve Kudüs kentlerini, kendi imal ettikleri füzelerle vurmayı başarması, sağcı/aşırı sağcı koalisyon hükümetini geri adım atmaya zorladı. Girişimleri ters tepmesine rağmen Netanyahu-Liberman ikilisi, İsrail toplumunun karşısına çıkıp pişkince oy istediler. Şimdi ise, yaşadıkları fiyaskoya rağmen, yeni hükümeti kurmaya hazırlanıyorlar.

Filistinlilerin parçalı hali Siyonistlerin elini rahatlatıyor

Yamalı bohçaya benzeyen siyonist siyaset sahnesindeki partilerin çoğu, İsraililerin önüne somut bir program koyamadan seçimlere gittiler. Partilerin çoğu yasadışı Yahudi yerleşimleri kurma vaatlerine, İran’a dönük tehditler savurmayı ve “Yahudilerin güvenliği” söylemini öne çıkardılar. *Yeş Atid* partisinin “yeni siyasetçi” gazeteci şefi ise, ekonomik ve sosyal sorunlara değindi.

İsrail siyaset sahnesinin esas aktörleri, seçim sürecinde Filistin sorununa pek değinme ihtiyacı duymadılar. Oysa İsrail toplumunun yaşadığı sosyal sorunlar ve “güvenlik travması”nın temel nedeni Siyonistlerin toprak işgali ve katliamlarına karşı Filistin halkının devam eden direnişidir.

Hal böyleyken, Siyonist partiler, Filistin sorununu es geçme rahatlığını, Hamas-El Fetih arasındaki çatışmalar ve bunun sonucu olarak Batı Şeria ile Gazze’nin birbirinden koparılması sayesinde gösterebildiler.

Yanısıra, Filistinli örgütlerin birleşik bir direniş örme konusunda başarısız olmaları, bazılarının ise direnişten çok tüketici diplomatik yollara girmekte ısrar etmesi, İsrail’in işini kolaylaştıran bir diğer önemli etmendir.

Yeni hükümet de ırkçı-siyonist politika izleyecek

Görünen o ki, elleri Filistinli çocukların kanına bulanmış ve yolsuzluk bataklığına saplanmış Netanyahu-Liberman ikilisi, yakında hükümet kurma çalışmalarına başlayacak. Ya *Yeş Atid* ve *İşçi Partisi* ile ya da dinci faşist küçük partilerle bir koalisyon hükümeti kuracaklar.

Netanyahu ya “sol siyonist” partilerle anlaşacak ya da çok sayıda faşist/dinci partiyle, yamalı bohça misali bir koalisyon hükümetine razı olacak. Netanyahu kiminle anlaşır anlaşsın, kuracağı hükümetin ırkçı-siyonist bir politika izleyeceğinden şüphe edilemez. Zira aralarındaki ton farklarına rağmen, İsrail siyaset sahnesindeki partilerin tümü ırkçı-siyonist çizgide buluşuyorlar. Dolayısıyla, Filistin halkına karşı izlenecek politikalar konusunda aralarında öze dair bir fark olmayacaktır.

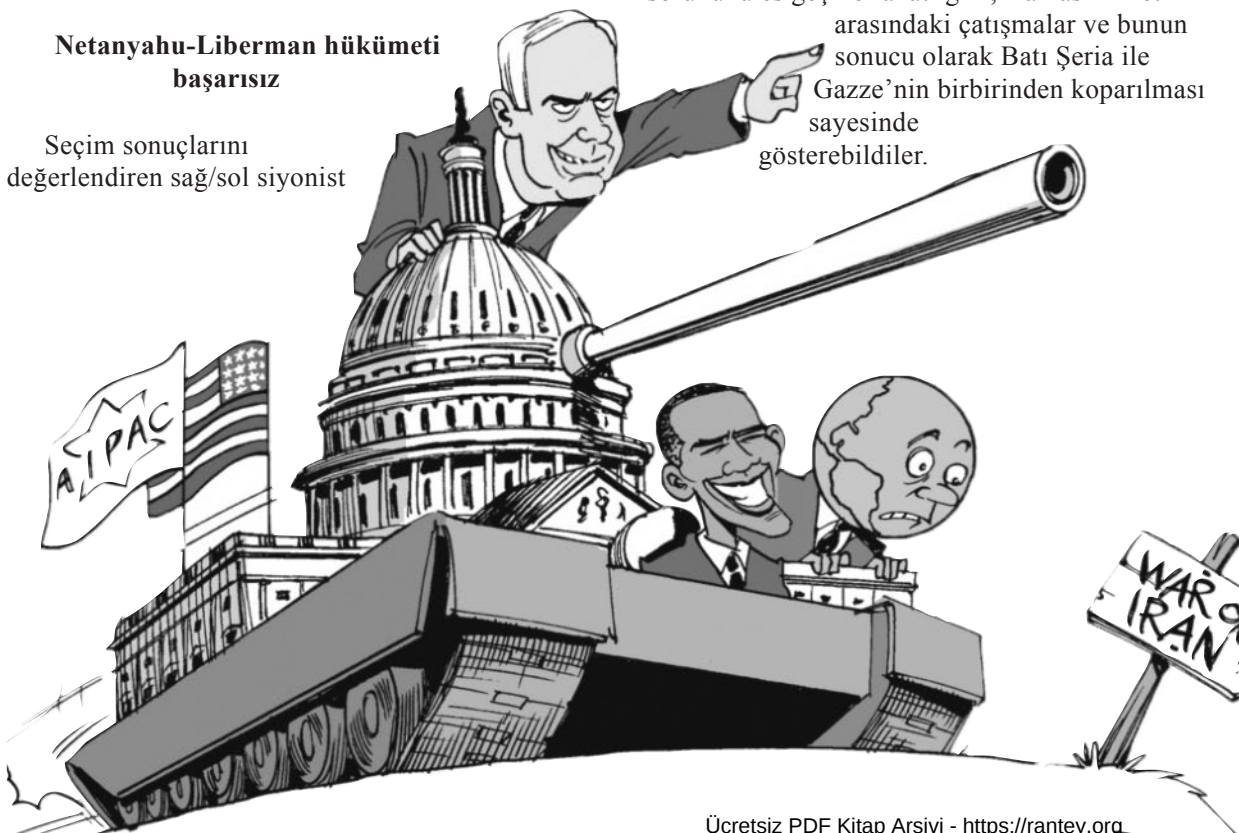
Bu partilerin Filistin halkına karşı ortak paydada buluşmaları, aralarında çelişki olmadığı anlamına gelmiyor. Tersine, İsrail’in iç politikasıyla ilgili çatışmalar yaşamaları kaçınılmazdır. Ekonomik krizin etkisi altındaki İsrail’de geçen aylarda yaşanan kitlesel grev ve eylemler, bu ülkede de sosyal sorunlardan kaynaklı çatışmaların önümüzdeki dönemde devam edeceğine işaret ediyor. Bu da İsrail’in daha ağır ekonomik, sosyal, siyasal sorunlarla karşı karşıya kalmasını kaçınılmaz kılacak.

Filistin halkı için tek çıkar yol birleşik direniştir!

Filistinliler İsrail’deki seçimleri yakından izleseler de, kurulacak hükümetten bir beklentileri olmadığını vurguluyorlar. Yapılan açıklamalar hem Filistinli örgüt veya partilerin temsilcilerinin hem gazeteci, yazar ve düşünürlerin bu konuda mutabık olduğuna işaret ediyor.

Hükümeti ister Netanyahu kursun ister bir başkası, koalisyon ister “sağ-sol,” ister “sağ-faşist/dinci” partiler arasında olsun, Filistin halkının yakıcı sorunları yerli yerinde kalacak, hatta daha da ağırlaşacak. Bu da, Filistin halkının önünde, birleşik direnişi temel mücadele yöntemi olarak yükseltmek dışında bir seçenek bırakmıyor.

Elbette Filistin halkı da bunun farkındadır. Filistinli örgütlerin temsilcilerinin tümü de bu gerçeği dile getiriyorlar. Buna karşın temel sorun, halen Filistin’de en güçlü örgütler olan Hamas-El Fetih ikilisinin, fiilen birleşik direnişin önünde bir engel oluşturmalarıdır. Filistin halkının esas çıkış yolu birleşik direnişse, birleşik direnişi örgütlemek de, halkı birleştirebilecek devrimci bir önderlikle mümkün olabilir ancak.

ODTÜ'nün coşkusuyla gençliğin devrimci kavgasını büyütelim!

Üniversiteler bir yarıyılı daha geride bırakıyor. Dinci gerici parti AKP'nin harçların kaldırılması üzerinden yaratmaya çalıştığı parasız eğitim yanılğılarıyla açılan üniversiteler, ilk dönemini YÖK yasasında yapılması öngörülen değişikliklerin tartışmaları eşliğinde kapsamlı bir saldırı paketi ile kapatıyor.

Aynı dönem, dünyada ve Türkiye'de önemli siyasal gelişmelere de sahne oluyor. Avrupa'da giderek derinleşen kapitalist kriz ve sosyal yıkım saldırılarına, Ortadoğu'ya yönelik emperyalist savaş ve saldırganlığa, Kürt halkı üzerindeki baskı ve asimilasyonun sürdürülmesine işçi sınıfı ve emekçi halkların meydanlarda yankılanan sesleri eşlik ediyor. Avrupa'da işçi ve emekçiler grevlerle hayatı durduruyor. Ortadoğu'da emekçi halklar diktatörlüklere karşı savaşımını sürdürüyor. Kürt halkı da tüm saldırılara karşı dilini ve kimliğini korumaya devam ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin bu çok yönlü saldırıları, devrimci gençlik hareketinin de doğal gündemleri oluyor.

Yeni YÖK Yasa Tasarısı'na geçit vermeyelim!

Yeni YÖK Yasa Tasarısı'nın yakın zamanda meclise sunulması bekleniyor. Üniversiteleri işletme, eğitimi meta, öğrencileri müşteri, emekçileri köle yapmayı amaçlayan tasarı, güçlü bir karşı koyuş örgütlenemediği taktirde meclisin onayından geçecek ve bu saldırı da yasal bir kılıf kazanacak.

Bilindiği gibi, yeni yasayla birlikte üniversiteler sermayenin talanına açılacak. Yönetimde doğrudan yer alacak olan kapitalistler eliyle üniversiteler tümüyle ticarethaneye çevrilecek. Bunun doğal bir parçası olarak da öğrenciler müşteri, üniversitelerdeki eğitim emekçileri de ücretli birer köle olacaklar. "Avrupa standartlarına uyum" makyajı ile hayata geçirilecek yeni düzenleme, gerçekte sermayenin bugünkü ihtiyaçlarını karşılamak, bilimi kapitalist üretimin bir parçası haline çevirmek için gündeme getiriliyor. Bu sayede, bugün AR-GE'ler ve teknokentler üzerinden hayata geçirilen "bilimin metalaştırılması" süreci, yükseköğrenimin her alanında egemen kılınmış olacak.

Üniversite bileşenleri ve özel olarak da gençlik kitleleri, bu saldırıyı püskürtebilme sorumluluğu ve zorunluluğu ile yüze yüze bulunuyor. Zira sözkonusu olan bilimin ve kapitalist üretimin yollarının sıradan bir kesişmesi değil, üniversitelerin tüm bileşenlerinin bu kesişmeye tabi olarak yeniden tanımlanmasıdır. Eğitim emekçileri için kölece çalışma ve güvencesizlik, öğrenciler için müşterileşme ve geleceksizlik...

Saldırıyı püskürtebilmenin yolu ise açık ki birleşik, kitlesel ve militan bir süreç yaratmaktan, geniş kitlelerin saldırı karşısında alanlara çıkmasını sağlayabilmekten geçiyor. Yeni YÖK Yasa Tasarısı, ancak böyle bir mücadelenin sonucu olarak sokakta yırtılabilir.

NATO'ya ve emperyalistlere geçit vermeyelim!

Bugün bir başka önemli gündem ise emperyalist savaş ve saldırganlıktır. Bugün için Suriye üzerinden tartışılrsa da, emperyalist savaş ve saldırganlık Ortadoğu'yu kapsayan bir tehdittir. Dün Irak'ta, Lübnan'da, Libya'da emekçi halkları kırımdan geçiren emperyalistler, bugün Suriye halklarını namlunun ucuna koymuş bulunuyorlar. Yarın ise bu İran ve diğer Ortadoğu ülkeleri ile devam edecek.

Bu savaş ve saldırganlıkta Türk sermaye devletinin de çok özel bir rolü var. Geline yerde Türk sermaye devleti emperyalizme aktif taşeronlukta tüm sınırlarını aşmış, emperyalizm adına doğrudan vurucu güç rolüne soyunmuştur. Dahası, Anadolu toprakları NATO karargahına çevrilmiş, NATO için bir komuta merkezi ve saldırı üssü haline getirilmiştir.

Türk devletinin bu uşakça tutumu Ortadoğu ülkelerinin emekçi halkları için olduğu kadar Türkiye'de yaşayan emekçiler için de yıkım demektir. Dışarda "sefere giden" Türk sermaye devleti, içerde de işçi ve emekçileri faşist baskı ve terörle ezmeye çalışmaktadır. Daha da önemlisi, emperyalist savaş hazırlıklarına milyonlarca lira harcarken emekçilere açlık ve sefaleti reva görmekte, insanca yaşam koşullarından her geçen gün biraz daha uzaklaştırmaktadır.

Gençlik de bu açıdan emekçilerle aynı kaderi paylaşmaktadır. Eğitime gerekli bütçe ayırmayan devlet, bu bahane ile eğitimin tüm kademelerini paralı hale getirmekte, fakat sözkonusu emperyalist savaş olunca milyonlarca liraya mal olan Patriotları kurmayı "ihmal etmemektedir."

Gençlik, Ortadoğu'da kardeş halklara dönük emperyalist savaş ve saldırganlığa, Türk devletinin bu saldırganlıktaki uğursuz rolüne, emekçiler ve gençler için getirdiği yıkıma sessiz kalmayacaktır. Kavgaya bayrağını '68 yılında Dolmabahçe'de yükselttilen anti-emperyalist mücadeleden devralan devrimci gençlik hareketi, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadeleyi yükseltecek, emperyalizme ve onun savaş, saldırı ve iç savaş örgütü NATO'ya geçit vermeyecektir.

Kürt halkına yönelik baskı ve asimilasyona geçit vermeyelim!

Türk sermaye devletinin Kürt halkı üzerindeki baskı ve asimilasyon saldırıları sürüyor. Kürt halkının ulusal varlığını tanımayan sermaye devleti, askeri ve siyasal alanda yükselttiği saldırganlıkla Kürt halkının taleplerini bastırmaya, bir bütün olarak ulusal varlığını yok saymaya çalışıyor. Hemen her gün savaş uçaklarıyla gerilla alanlarını bombardımana tutarken, Kürdistan ve Türkiye'nin birçok yerinde en meşru talepleri için sokaklara dökülen Kürt emekçilerini de

azgın polis terörü ile karşılıyor. Öte yandan, son dönemde Kürt halkının dayattığı anadilde savunma ve anadilde eğitim taleplerinin yeni yasal düzenlemelerle karşılanacağı yönünde yanılsama yaratmaya çalışarak mücadeleyi bastırmaya çalışıyor.

Biliniyor ki, Kürt sorunu birkaç demokratik talebin karşılanması ile çözülebilecek bir sorun değildir. Tarihsel ve toplumsal açıdan köklü bir yanı bulunan bu sorunun gerçek ve kalıcı çözümünün burjuva sınıf iktidarı altında sağlanamayacağı her yeni örnekle kendisini bir kez daha göstermektedir. Zira düzen Kürt halkının taleplerini masaya her yatırdığında bunu bir kez daha saldırı aracına çevirmektedir.

Yine de Kürt halkının haklı ve meşru demokratik taleplerini sahiplenmek, bunların masa başında değil, ancak dışa dış bir mücadele ile kazanılabileceğini tekrar tekrar dile getirmek gerekmektedir.

Bunun üniversiteler cephesindeki en somut başlığı ise anadilde eğitim olmaktadır. Devrimci gençlik hareketi, Kürt halkının bu en meşru talebini sahiplenmeli, mücadeleye üniversite kampüslerinden doğru destek sunmalıdır.

ODTÜ direnişinin ruhunu kuşanalım!

Yakın zaman önce ODTÜ'de yaşananlar, sayılan tüm bu saldırılara karşı izlenmesi gereken yolu göstermektedir. ODTÜ öğrencileri, savaş kışkırtıcısı AKP şefini üniversitelerinde istemediklerini haykırmıştır. Emperyalist savaş ve saldırganlığa, faşist baskı ve teröre karşı tepkisini militan bir eylemle ortaya koymuştur. Azgın polis saldırısı karşısında saatlerce direnmiştir.

ODTÜ'deki çatışmayı takip eden günlerde ODTÜ'lülere yönelik olarak hayata geçirilen saldırılar, bir dizi üniversitenin öğrencileri ve emekçileri tarafından tepkiye konu olmuş, direnişin sahiplenildiği, her geçen gün yeniden vurgulanmıştır.

Bu durum, yeni dönem için de ışık tutmaktadır. Birleşik ve militan bir çıkışın gençlik hareketinde yaratacağı etki, bu etkinin ülke gündeminde tutacağı yer bir kez daha somut bir örnekle anlaşılmıştır.

Yeni dönemde devrim bayrağını yükseltelim!

Böylesi yoğun ve kapsamlı gündemlerle karşı karşıya bulunan gençlik hareketi, yeni dönemi buna uygun bir hazırlık ile karşılamak zorundadır. Bahar günlerinin kavgayı iyice ısıtacağı yeni dönemde sermayenin karşısına militan ve kitlesel eylemlerle çıkabilmek, dönemin kazanılması için temel bir yerde durmaktadır.

Son olarak, tüm bunlar döne döne devrim sorununu gündeme getirmektedir. Gençlik kitleleri devrim mücadelesini yükselttikleri ölçüde saldırıları püskürtme gücü ve yeteneğine kavuşabilir. Yine, ancak bu sayede kavgayla elde edeceği kazanımlarını koruyabilir ve güvence altına alabilir.

Üniversitelerin ilk döneminin kapanacağı şu dönemde gençlik yeni dönem hazırlıklarına şimdiden başlamalı, "bunalımlar ve savaşlar döneminin" yeni devrimlere gebe olduğu bilinciyle devrime hazırlanmalıdır.

(Ekim Gençliği'nin Ocak 2013 tarihli 142. sayısından alınmıştır...)

“Devrimci Kadın Kurultayı”na yürürken...

Kadın sorunu üzerine

Sınıf devrimcileri olarak siyasal mücadelenin ve toplumsal devrimin temel gündemlerinden birisi olan kadın sorununa dair devrimci bir bakışa, sorunun tarihsel-toplumsal kökeni ve günümüz burjuva toplumundaki mahiyeti üzerinden bir açıklığa sahibiz. Dahası 25 yıl içerisinde kadın sorununa ilişkin önemli bir teorik-ideolojik birikim yaratmış bulunuyoruz.

Bunun kendisini elbette en başta sahip olduğumuz marksist dünya görüşüne borçluyuz. Bu, biz sınıf devrimcileri açısından büyük bir avantaj ve üstük alanı. Fakat diğer bir dizi alanda olduğu gibi kadın sorunu üzerinden ortaya konulmuş bu birikimi saflarımıza yeterince mal edebildiğimizi söyleyemeyiz. Bu sorun TKİP II. Kongresi’nde tam da şöyle tanımlanıyor:

“Gelinen yerde kadın sorununun genel teorik-politik çerçevesine ilişkin belli bir açıklığı vardır partinin. Bu açıklık saflarımızdaki kadro ve militanlara ne denli mal edilebildi, sorunun özü ve esasları teorik ve politik yönleriyle ne denli kavranabildi, bu ayrı bir sorun. Birçok konuda olduğu gibi bu konuda da saflarımızda sorunun kavranışı planında ciddi yetersizlikler olduğundan kuşku duymamak gerekir.” (TKİP II. Kongresi Değerlendirmeleri, Kadın sorunu ve emekçi kadın çalışması / www.tkip.org)

İçerisinden geçmekte olduğumuz faaliyet dönemini, özellikle Devrimci Kadın Kurultayı ve 8 Mart gündemini bu sorun alanına etkili bir müdahale zemini olarak ele almak, komünist hareketin 25 yıl içerisinde bu alanda yarattığı birikimi öncelikle saflarımıza mal etmek önemli bir yerde duruyor. Zira 10 Şubat’ta gerçekleştireceğimiz Devrimci Kadın Kurultayı’nın güçlü bir şekilde hayata geçmesi, dahası kadın sorunu tarihsel ve sınıfsal temelinden koparan, onu burjuva toplum sınırlarında kadın-erkek eşitliği sorununa indirgeyen ve genel bir demokrasi sorunu olarak tanımlayan liberal-reformist ve feminist yaklaşımlara karşı bir mücadele platformu olabilmesi tam da buna bağlıdır.

Genel çerçevesiyle kadın sorunu

Kadın sorunu her şeyden önce “tarihsel kökleri” olan “toplumsal”, dolayısıyla sınıfsal bir sorundur. Sorunun bu eksenle ele alınması, yani tarihsel ve toplumsal bütünlüğü içerisinde kavranması, kadın sorununun çözümüne dair devrimci bir yaklaşım oluşturabilmenin de önkoşuludur. Aşağıdaki görece uzun sayılabilecek alıntı, konuyu başkaca bir söz söylemeyi gereksiz kılacak bir açıklıkta ortaya koymaktadır:

“Kadın sorunu toplumsal bir sorundur; bu onun mevcut toplum ilişkilerinin ürünü olan, bu ilişkilerin bütününden kaynaklanan bir sorun olduğu anlamına gelir. Günümüzün burjuva toplumunda bir insan ilişkileri sistemi var ve bu somut anlamını kapitalist üretim ilişkilerinde bulmaktadır. Belli bir iktisadi ilişkiler bütününe, bunun ifadesi bir mülkiyet düzenine dayanan ve bu temel üzerinde kendine uygun düşen üstyapısal ilişkiler ve kurumlaşmalarla tamamlanan bir sınıf egemenliği sistemi bu. Kadın sorunu temelde bu ilişkiler sisteminin bütünü içinde anlamını bulur, bunların oluşturduğu bütünsel toplumsal yapıdan kaynaklanır...

“Öte yandan bu sorun tarihsel bir sorundur; bu

onun tarihsel evrim içinde, belli toplumsal koşullar çerçevesinde, belli üretim ilişkilerinin ürünü olarak ortaya çıktığını anlatır; ve elbette, köklü toplumsal değişim ve dönüşümlerin sonucu olarak ortaya çıkacak yeni koşullar ve ilişkiler içinde de zamanla ortadan kalkacağı anlamına gelir.” (Günümüzün burjuva toplumunda genel boyutlarıyla kadın sorunu / H. Fırat)

Buradaki yaklaşım kadın sorununun sınıflar mücadelesinde temel bir alan olduğunu ortaya koymaktadır. **TKİP Programı**’nda, kadının kurtuluşuna dair ortaya konulan perspektif tam da bu nedenle “Türkiye devrimi” bölümünün “toplumsal sorunlar” başlığı altında yer almıştır. Zira belirli bir toplumsal-sınıfsal koşullarda ortaya çıkmış bir sorunun çözümü ancak verili toplumsal koşulların ortadan kaldırılmasıyla, yani bir toplumsal devrimle mümkün olabilir.

Saflarımızda kadın sorununun tarihsel ve toplumsal temelleriyle kavranması bu nedenle fazlasıyla önemlidir.

Kadın sorununun “demokratik” mahiyeti

Bütünlüğü içerisinde ele alındığında, ortaya çıkışından günümüze sınıfsal bir karakter taşıyan kadın sorunu, kendi başına bir “demokrasi sorunu” olarak tanımlanamaz.

Kadın sorununun demokratik mahiyeti esasta “hak eşitliği” sorunudur. **TKİP Programı**’nın “Acil demokratik ve sosyal istemler” bölümünde yer alan “Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği” talebi tam da emekçi kadının günümüz burjuva toplumunda uğruna mücadele etmesi gereken demokratik bir istemi tanımlamaktadır. Yine emeğin korunması çerçevesinde gündeme getirilebilecek bir dizi talep, emekçi kadının mücadeleye kazanılmasında önemli bir yerde durmaktadır.

Elbette sınıf devrimcileri olarak, emekçi kadının demokratik istemleri uğruna, bir başka ifadeyle yaşamın her alanında “hak eşitliği” uğruna verilmesi gereken mücadeleyi fazlasıyla önemsemeliyiz. Pratik olarak bunun gereklerini yerine getirmek için gereken emeği ortaya koymaktan asla geri durmamalıyız. Kaldı ki bunu parti programı üzerinden bir görev olarak tanımlamış bulunuyoruz.

Buradaki sorun, genel olarak demokrasi sorununda olduğu gibi, bu taleplerin nasıl, ne temelde ele alındığı ile ilgilidir. Emekçi kadınların demokratik istemleri uğruna vereceği mücadeleyi sosyalizm mücadelesine, yani kadının gerçek anlamda eşitliğe ve özgürlüğe kavuşacağı toplumsal düzene bağlamak ile varolan tarihsel-toplumsal koşullardan kaynaklanan bu aynı sorunları, toplumsal düzenin temellerine dokunmadan kendi içerisinde “demokrasi mücadelesine” bağlamak, reformizm ile devrim arasındaki en temel ayrım noktasını oluşturmaktadır.

Bu yaklaşım kendisini kadın çalışması üzerinden de ortaya koymaktadır. Kadın sorunu tarihsel ve sınıfsal temelinden kopararak kendi başına “demokrasi sorunu” olarak gören ve çözümünü de burada arayan küçük-burjuva devrimci anlayışla ile reformist-feminist çevreler, kadın çalışmasını da bütünüyle bu temele oturtmaktadırlar. Sorunu kadın-erkek arası “hak

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

eşitliği”ne indirgeyen bu yaklaşım, **TKİP II.**

Kongresi’nde şu şekilde değerlendirilmiştir;

“Türkiye’nin kendini marksist sanan küçük-burjuva demokrat grupları, kadın çalışması denilince farklı sınıf ve tabakalardan genel kadın kitlelerine hitap eden demokratik bir çalışma anlarlar genellikle.” (TKİP II. Kongresi Değerlendirmeleri/ Kadın sorunu ve emekçi kadın çalışması / www.tkip.org)

Emekçi kadının maruz kaldığı sınıfsal ve cinsel eşitsizlik gerçek anlamda ve kalıcı olarak sosyalizme ortadan kaldırılabilir. Tüm demokratik hak ve özgürlükler de yine sosyalist toplumda gerçek anlamda güvence altına alınabilir. Fakat bunun kendisi emekçi kadının demokratik istemleri uğruna vereceği mücadeleyi küçümsemek, yok saymak anlamına gelmemektedir. Tersine emekçi kadının demokratik hak ve özgürlükleri için vereceği mücadele onun bilinç ve örgütlenme düzeyini yükseltecek, sorunun gerçek kaynağını görmesini kolaylaştırarak sosyalist bilincin gelişmesine hizmet edecektir.

“Kadınlar, erkek cinsi ile hukuksal olarak eşitliği sağladıkları ölçüde, kendi ezilmişliklerinin hak yoksunluğundan değil, bizzat kapitalizmin ekonomik karakterinden kaynaklandığını görürler ve doğrudan, açık bir biçimde sermaye düzenine karşı savaşıma yönelmelerinin imkanları genişlemiş olur.” (EKİM I. Genel Konferansı/Değerlendirme ve Kararlar, Eksen Yayıncılık, s. 237-242)

Kadınların sağlıklı koşullarda kürtaj hakları kısıtlanamaz...

“Üreme yasası” kadın bedenine ve emeğe yönelik bir saldırıdır!

Erdoğan’ın “Her kürtaj bir Uludere’dir” sözleriyle başlayan kürtaj hakkına yönelik saldırıya, Sağlık Bakanlığı’nın hazırladığı Üreme Sağlığı ve Çocuk İstismarı Yasa Tasarısı ile yasal bir zemin kazandırılmak isteniyor.

Erdoğan’ın açıklamalarıyla başlayan ve AKP kurmaylarının kadını aşağılayan demeçleriyle süren, adeta kürtaj karşıtı bir kampanya olarak işleyen bu süreçte öyle bir toplumsal atmosfer yaratıldı ki kürtaj yapan da yaptıran da daha şimdiden suçlu muamelesi gördü, aşağılandı. Erdoğan’ın “her kürtaj bir Uludere’dir” dediği yerde hekimler mahalle baskısı nedeniyle kürtaj yapmaktan imtina edebildi. Bu sınırlı zaman dilimi içerisinde dahi sağlıksız koşullarda kürtaj yaptırmak zorunda kalan kadınlar arasında sağlık problemi yaşayanlar oldu.

Tasarı kürtaj için başvuran kadınlar üzerinde psikolojik baskı kurmayı, dahası kürtajı ulaşılamaz bir hak haline getirmeyi amaçlıyor. Bu düzenleme ile yürürlükteki yasada var olan kürtaj için kocanın yazılı izni yeterli görülmeyle, kadın “ikna” sürecinde kocayla birlikte hareket etmeye zorlanıyor. Tasarıda yer alan bazı başlıklar şunlar:

- Yasadışı kürtaj yapan hekimlere verilecek cezalar 8 yıla çıkartılarak ikiye katlanıyor.

- Yasal kürtaj süresi geçtikten sonra bebeği kendi düşüren kadınlara verilen bir yıllık hapis cezası 2 yıla çıkarılıyor.

- Gebelikte 10 haftalık süresi geçen kadına kürtaj yapan hekim, kadının ölmesine neden olursa en az 20 yıl hapis cezası yatacak.

- İsteğe bağlı kürtaj için 10 haftalık süre korunurken, bunun tam teşekküllü devlet hastanelerinde yapılması şartı geliyor.

- Kürtaj için başvuran kadın için tekrar düşünmesini sağlamak üzere ikna odaları kurulacak. Psikolojik baskı yöntemi olarak ceninin kalp atışının dinletilmesi gibi yöntemler denenecek.

- Kürtaja karşı olan hekim ‘ret’ hakkına sahip olacak ve hastasını başka meslektaşına yönlendirecek (özellik sınırlı sayıda doktor bulunan küçük illerde kürtaj bir seçenek olmaktan çıkacak).

- Türk Ceza Kanunu’nun (TCK) 99. maddesinde

yer alan ve kadının mağduru olduğu bir suç sonucu gebe kalınması halinde, 20. haftaya kadar kürtaj imkanı tanıyan düzenleme süre yönüyle korundu. Ancak yasa metnindeki ‘kadının mağduru olduğu bir suç’ ifadesi değiştirilerek yerine, ‘ensest ve tecavüz sonucu mağdur olan bir kadın’ ifadesi getirildi.

Sağlıkta ticarileşme ile kadın düşmanı politikalar kol kola

Kürtajın bir doğum kontrolü yöntemi olarak kullanıldığı yargısı kürtajı sınırlamak için iktidar tarafından dayanak olarak sunuluyor. Fakat AKP döneminde hayata geçen sağlıkta dönüşüm programı ile kadınların ve ailelerin nitelikli bir hizmetten mahrum bırakılmaları bile AKP’nin bu yalana sığınarak icraatlarını gerçekleştirmeye çalıştığını gösteriyor. Çünkü sağlıkta dönüşümle birlikte sağlığın ticarileştirilmesi ve ancak parası olanın bu hizmetten faydalanabilmesi kadın düşmanı politikaların uygulanmasını kolaylaştırdı. Kadınların gerekli destekleri alabilecekleri sağlık ocağı vb. sağlık merkezleri kapatılırken, bu alanlarda eğitim görmüş sağlık personelleri de bu alanlardan çekildi. Ayrıca geçmişte Sağlık Bakanlığı tarafından doğum kontrol araçlarının ücretsiz olarak sunulması, aile hekimliği sistemi ile uygulamadan kaldırıldı. Yani kadınların

gebelik konusunda eğitim ve destek alabilecekleri tüm alanlar devlet tarafından yük olarak görülerek tasfiye edildi. Bunlardan sonra “kürtaj cinayettir” demek en hafif tabiri ile ikiyüzlülüktür!

Bu saldırılar kadın kimliğine ve emeğe yönelik

AKP döneminde kadın kimliğine yönelik saldırılar peş peşe geldi. Kadınlara üç çocuk yapmayı buyuran Erdoğan, 4+4+4 ile kadını eğitim hayatından dışladı, evlilik yaşını düşürdü, kürtaj hakkına saldırdı vb. Birbirinden bağımsız gibi duran bu dayatmalar dinci gericiliğin kadın üzerindeki tahakkümünü koyulaştıran ama aynı zamanda sermayenin ihtiyaçlarını sağlamaya yönelik uygulamalardır.

TÜİK’in açıklamasına göre 2010-2015 dönemi tahminlerine göre Türkiye’de nüfus artış hızı yüzde 1.1. Bu oran ve AKP’nin 2023 hedefleri beraber okunduğunda Erdoğan’ın 3 çocuk buyruğunun ve kürtaj tartışmalarının nereye oturduğunu görebiliriz. 2023 hedefine doğru ilerleyen AKP, sermayeye köle, kendine kul olacak ucuz işgücü stoğu yaratmak istiyor. Bunun için meslek liselerini genelleştiriyor, emekçi çocuklarına başka seçim hakkı bırakmıyor. Dinci gericiliği etkinleştiriyor. Haline şükreden “kendisine ekmek veren patronuna bağlı” bir nesil istiyor.

Burada kadına düşen rol ise ev ve çocuk bakımı oluyor. Kuluçka makinesi işleviyle özdeşleşen kadın, üretimden, sosyal ve toplumsal yaşamdan dışlanıyor. Kadının eve hapsedilmesi hem devletin çocuk bakımı ve ev işleri gibi toplumsal hizmetlere yatırım yapmasını gereksiz kılıyor hem de emeği ucuzlatma, nüfusu artırma sorunu kolay yoldan çözülüyor. Bu haliyle kürtaj tartışmaları karşımıza tüm toplumsal boyutlarını içeren bir kadın sorunu olarak çıkıyor.

Şu haliyle kadınların kimliklerine ve bedenlerine yönelik dolaylı ve dolaysız saldırılar burjuvazinin sermaye birikimi, emek disiplini ihtiyaçlarının bir ürünü iken, buna yönelik mücadeleyi sadece kadınlarla sınırlı tutmak bu saldırının muhtevasını kavrayamamak anlamına gelir. Güncel boyutuyla kürtaj sorunu sınırındaki saldırılara dahi cephe almak hiç de salt kadınların işi değildir. Aksine çeşitli hedefleri olan bu saldırı karşısında kadın ve erkek emekçiler beraber mücadele etmelidir.

Tacizi şikayet edene sürgün

Fatih İlçe Milli Eğitim Müdürü, 4 Haziran 2012 tarihinde “Cinsel Taciz” ve “Cinsel saldırı” suçlamasıyla tutuklandı. Müdürlükte çalışan kadınların şikâyetiyle gerçekleşen yargılamanın ardından tutuklanan müdür, avukatlarının itirazı üzerine “kaçma şüphesi olmadığı” gerekçesiyle tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı ve eski müdürlük görevine geri döndü. Böylece taciz şikayetinde bulunan kadınlar, şikayet ettikleri kişi ile aynı yerde çalışmak durumunda kaldılar.

Bir süre sonra şikayette bulunan iki kadın gördükleri baskıdan kaynaklı şikayetlerini geri aldı ancak bir kadın şikayetini geri almadı. Bunun üzerine ise hakkında “devamsızlık, kurum amirine ve personellere sataşma” suçlamasıyla soruşturma açıldı ve görev yeri değiştirildi.

KESK Kadın Platformu da bu durumu protesto etmek için 22 Ocak günü Fatih İlçe Emniyet Müdürlüğü önünde bir eylem yaptı. Yapılan eylemde tacizciyi koruyan ve şikayet edeni sürgüne yollayan zihniyet eleştirilerek bu gibi sorunlara karşı önlem alınması talep edildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Devrimci kadınlar kurultaya hazırlanıyor...

Devrimci Kadın Kurultayı hazırlıkları eğitim seminerleri, ev toplantıları ve çağrı materyallerinin etkin kullanımıyla sürüyor. Ankara'dan Kartal'a, Adana'dan Küçükçekmece'ye birçok emekçi bölgesinde seminerler, ev toplantıları ile kadın sorununun temelleri işlenmeye devam ediliyor. Manisa, Küçükçekmece ve Esenyurt'ta yaygın materyal kullanımı ve ev toplantıları ile emekçi kadınlar kurultaya çağrılıyor.

Ev toplantıları

Kartal'da kurultay hazırlıkları kapsamında ev toplantıları sürüyor. 22 Ocak günü gerçekleştirilen ev toplantısında, işçi ve emekçi kadınlarla yaşadıkları sorunlar üzerine bir dizi sohbet gerçekleştirildi. Gösterilen “Bu bahar önce kadınlar yürüyecek!” isimli belgesel de ilgiyle izlendi.

Adana Şakirpaşa ve Meydan Mahalleleri'nde ev ziyaretleri ile emekçi kadınlara kurultay çağrısı yapılıyor, kadın sorunu gündemli tartışmalar yürütülüyor.

Seminerler

Ankara Ekim Gençliği 21 Ocak günü planladığı seminerlerden üçüncüsü olan “Kadın sorunu, toplumsal kurumlaşmalar ve sosyalizm deneyimi” başlıklı seminer gerçekleştirildi.

Sincan'da 20 Ocak Pazar günü iç eğitim seminerlerinin üçüncüsü gerçekleştirildi.

Gebze'de de 20 Ocak Pazar günü bir seminer gerçekleştirildi.

Tuzla'da Devrimci Kadın Kurultayı toplantısı gerçekleştirildi. Makina Mühendisleri Odası Tuzla Temsilciliği'nde Pazar günü gerçekleştirilen toplantıda sunumlar gerçekleştirildi.

Küçükçekmece'de kadın sorununa ilişkin alınan eğitim çalışmalarında “tarihsel anlamıyla kadın sorunu ve kadın sorununa bakışımız”, “emekçi kadın çalışması” ana başlıkları ele alındı.

Sefaköy'de Pazartesi ve Çarşamba günü kurulan semt pazarlarında da bildiri dağıtımları yapıldı.

İzmir Karşıyaka'da imza masası ile sergi açıldı. İlginin yoğun olduğu masada kurultay bildirileri ve kadın bülteni dağıtıldı. Birçok kişiyle kadına yönelik şiddet ve kreş talebi gibi konularda sohbetler edildi.

İmza föyleri sendikalara ve kitle örgütlerine de bırakıldı. Panel çalışması için İzmir'de yayın yapan yerel radyo kanalı Batı Radyo'ya ilan verilerek İzmir'de yaşayan emekçiler panele davet edildi.

Manisa'da sınıf devrimcileri, Yeni Mahalle'de kitlesel bildiri dağıtımı gerçekleştirdi. BDSP imzalı önlüklerle işçilerin yoğun olarak bulunduğu ve Alevi nüfusun ağırlıkta olduğu Yeni Mahalle'ye etkili bir dağıtım yapıldı.

Ümraniye'de kurultaya çağrı standları Sarıgazi Meydanı'nda açılmaya başlandı. Perşembe ve Cuma

akşamları iş çıkış saatlerinde işçi ve emekçilere dağıtılan bildirilerle kurultaya çağrı yapıldı. Ayrıca standda NATO karşıtı ve 8 Mart'ın sınıfsal özüne uygun kutlanması için toplanan imzalara ilgi yoğundu.

Aşağı Dudullu Mahallesi'nde ilk toplantı yapıldı. Toplantıda kurultayın güncel olarak neden ihtiyaç duyulduğu tartışıldı.

Avcılar'da kurultay çağrı bildirileri Marmara Caddesi'nde emekçilere ulaştırıldı. Dağıtım esnasında yapılan sohbetlerde işçi ve emekçilere son dönemde artan devlet terörü ve baskılar üzerine sohbetler edildi.

Kurultay çağrısı eylemlerle büyüyor

Küçükçekmece'de sınıf devrimcileri, 22 Ocak günü, direnişteki HEY Tekstil işçilerine ziyaret gerçekleştirerek işçilere kurultay çağrısı yaptılar. BDSP adına yapılan konuşma ve kurultay çağrısı ile başlayan ziyaret, kadın sorununa ilişkin kimi tartışmalar ve açıklamalarla devam etti. Sivil polislerin direniş alanına gelerek direnişçi işçileri ve sınıf devrimcilerini taciz etmeye çalışması üzerine son dönemde yoğunlaşan gözaltı, soruşturma ve tutuklama terörü üzerine de konuşuldu.

BDSP, **Şirinevler** Meydanı'nda “Emperyalist savaşa ve NATO'ya karşı çıkıyoruz! Devrimci Kadın Kurultayı'na yürüyoruz!” şiarıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında emperyalizmin karşısında durmaya çağrı yapıldı.

Mamak'ta 20 Ocak günü, bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Mamak İşçi Kültür Evi önünde bir araya gelen kitle Tuzluca'yı Meydanı'na yapılan yürüyüşün ardından basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasında, yaşanan emperyalist savaşların en ağır bedelini kadınları ödediği vurgulanırken, bugün de Suriye'ye yönelik savaş hazırlıklarının sürdürüldüğü ve yine bu savaşın en ağır faturasının emekçi kadınlar tarafından ödeneceğine dikkat çekildi.

Esenyurt'ta BDSP, Depo Kapalı Cadde üzerine kurultaya çağırın konuşmalar eşliğinde bildiri dağıtımını yaptı. Yanı sıra Saadetdere Mahallesi'nde afişler yapıldı.

Beylikdüzü ve Yeşilkent'te de yapılan ev toplantılarında kurultayın gündemleri üzerine tartışmalar yürütüldü.

Adana'da Kurultay Hazırlık Komitesi tarafından emekçi kadınlara ev ziyaretleri yapılarak, kadınların yaşadığı sorunlarla ilgili ve kurultay üzerine sohbetler gerçekleştirildi. Ziyaret edilen emekçi kadınlara kurultay bildirisi verildi.

Ayrıca kurultay hazırlıkları kapsamında Sanayi İşçileri Derneği'nde “Limon Ağacı” filminin gösterimi yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Gebze-Manisa

Ankara-Adana

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

TMMOB saldırıyı tüm örgütlü gücüyle püskürtecektir!

*TMMOB üzerinde son dönemlerde yoğunlaşan baskıları TMMOB İKK üyesi **Ferdan Çiftçi** ile görüştük...*

- TMMOB hangi muhalif düşüncesinden dolayı hedefe konuldu?

- AKP iktidarı günümüzde yaşamın her alanını gerici ve neoliberal politikalarla yeniden biçimlendirmektedir. Acımasızca her şeyi kapsayan bir süreçle karşı karşıyayız. Emegimiz, doğamız, ormanlarımız, derelerimiz, meralarımız, madenlerimiz, kentlerimiz her şey AKP iktidarı tarafından satılıyor.

AKP'nin amacı enerji ihtiyacını ve doğal afetleri bahane ederek özellikle “yandaş sermayesine” yeni rant alanları yaratmaktır. Muhafazakârlık, piyasacılık ve emek düşmanlığı üzerinden yükselttiği siyasal anlayış, sıkıştığında devletin baskı aygıtlarını devreye sokarak her türlü faşizan uygulamaları hayata geçiriyor. Köylü kadınları copluyor, öğrencileri biber gazına boğuyor, işçileri tazyikli sularla püskürtüyor. Seçilmiş siyasetçileri, sendikacıları, gazetecileri, aydınları ve hakkımızı savunan avukatları tutukluyor. Bütün bu anlayışlar içerisinde yüzünü bilimden, emekten, özgürlüklerden ve demokrasiden yana dönen örgütümüz TMMOB, AKP'nin hedef tahtasındadır. Yandaş medya organları ile birliğimizin yürütmekte olduğu mücadeleler ya görmezlikten geliniyor ya da karalanmaya çalışılıyor. Bu da yetmediği gibi halkımızın gözünde ve vicdanında önemli yer tutan TMMOB'u Torba Yasalar, yönetmelik değişiklikleri, Kanun Hükmünde Kararnameler yoluyla işlevsizleştirmenin yollarını arıyorlar.

- TMMOB'un kapatılmasıyla AKP hükümeti'nin elde edeceği siyasi kazanımlar ne olacak?

- AKP çıkarmak istediği torba yasa ile rant politikaları önünde engel gördüğü ve AKP'lileştiremediği TMMOB'yi işlevsizleştirmek, parçalayarak gücünü dağıtmak istemektedir. Böylece yandaşlarına yeni rant alanlarını daha rahat bir şekilde sunmak istemektedir. Hazırlanmakta olan “Yapı Denetimi Hakkında Kanun” taslağı içerisinde sadece yapı denetimi değil kıyılar, meralar, ormanlar ve TMMOB yasası da bulunuyor. Taslağın amacı can ve mal güvenliği olarak gösterilmesine rağmen, asıl amacı rant projeleri için kıyılarımızın, meralarımızın, kentlerimizin ranta ve talana kurban edilmesidir. Meslek alanlarımız içerisinde yer alan yapı denetimi teknik müşavirler eliyle özelleştirilirken örgütlülüğümüzün, birliğimizin özerk yapısı parçalanmak, kaldırılmak ve etkisizleştirilmek isteniliyor.

- TMMOB olarak hükümetin bu siyasi saldırısına karşı neler yaptınız ve neler yapmayı planlıyorsunuz?

- TMMOB odaları ve İl Koordinasyon Kurulları ile kitlesel basın açıklamaları yapılmış, üyelere dönük imza kampanyası ve halka açık imza kampanyaları yapılmıştır. Önümüzdeki süreçte de bu eylem ve etkinlikler TMMOB yönetim kurulu tarafından alınacak kararlar doğrultusunda tüm örgüt tarafından salon ve alan etkinlikleriyle devam ettirilecektir. TMMOB bu saldırıyı tüm örgütlü gücüyle püskürtecektir.

Kızıl Bayrak / İzmir

Devlet terörüne karşı direniş ateşini her yere yayalım!

Devlet terörü dizginlerinden boşaldı. Baskı ve zorbalık en üst noktaya tırmandırıldı. Bugün her demokratik eylem faşist devlet terörü ve zor aygıtları ile bastırılmaya çalışılıyor. Öğrencisinden işçisine, kamu emekçisinden avukatına kadar herkes bu saldırganlığın hedefinde bulunuyor.

Dinci-gerici AKP iktidarı her fırsatta “demokrasiden”, “insan haklarından”, “kardeşçe bir arada yaşamaktan” bahsetti durdu. Bunu yaparken aynı zamanda sopasını da eksik etmedi. Sermayenin bu saldırganlığının nedeni son derece anlaşılır. İçinden geçtiğimiz toplumsal-siyasal koşullar bunu gerektiriyordu.

AKP, 2013 yılında ekonomik alanda “yeni atılım”lardan bahsetti durdu. Oysa bu balon kısa sürede söndü. Dünyayı adeta salgın bir virüs gibi saran kriz Türkiye’yi doğrudan etkilemiş bulunuyor. Aslında devlet terörünün bu denli uç noktalara varması, krizlerin etkisiyle açığa çıkabilme potansiyeli gösteren sınıf hareketini henüz büyümeden sindirmeye çalışma nedeniyledir. Bir yanı mali kriz ise, diğer yanı aynı krizlere bağlı olarak gittikçe şiddetlenen sayısız bölgesel gerici savaşlardır. Hâlihazırda Ortadoğu’da bölgesel ölçekli gerici bir savaş var. Bu savaşta Türk sermaye sınıfı hegemonya savaşları içerisinde önemli mevziler elde etmek peşinde. Hatırlanacağı üzere ABD emperyalizminin Irak’ı işgali sonrasında, ABD’de güçlü bir savaş karşıtı muhalefet gelişmişti. ABD bu muhalefeti ezmek amacıyla savaş konseptiyle de uygun “patriot” yasalarını çıkarmıştı ve oradaki muhalefete karşı muazzam bir terör sergilenmişti. Bu, işin doğasına aykırı değildir. Bunalımların, savaşların olduğu koşullarda halk isyanları ve devrimler de kaçınılmazdır. Genel olarak sistem kitle hareketlerinin büyüme ihtimaline karşılık devlet terörünü pervasızca kullanır. Bu terörün varlığını bir takım yasalarla güvence altına alır. Anti-terör yasalarının amacı budur.

Bugün coğrafyamızda her toplumsal kesim bu anti-terör yasalarının kapsamı içerisinde. En sıradan eylem devlet terörüne maruz kalıyor. ODTÜ öğrencilerinin emperyalist savaş karşıtı yürüyüşü vahşi bir saldırganlığa maruz kaldı. Günlerce sermaye basını öğrencilerin bu haklı eylemini karaladı durdu. Değişik üniversitelerde ODTÜ öğrencilerini destekleyen gençlik güçleri, ÖGB ve polis terörüne maruz kaldı. Gençliğe bu denli saldırılırken işçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırganlık da sürüp gidiyor. HEY Tekstil işçilerinin eylemi zorbalıkla ezilmeye çalışıldı. Ücretlerini alamadıkları için direnen Teknopark İstanbul işçileri, İTO sermayesinin

karşısına dikildiğinde aynı teröre maruz kaldılar. Çorlu’da Daiyang işçileri grev kırıcı kaçak işçilere karşı çıktığında polis saldırısına uğradılar. İşçi sınıfı ve emekçilerin öncüleri BDSP’liler, emperyalist savaş karşıtı bir yürüyüşte polisin özel hedefi haline geldiler. Vahşice saldırıya uğrayıp gözaltına alındılar. Bütün bu saldırganlık için onlar açısından tatmin edici bir gerekçe gerekmiyor. En uydurma gerekçelerle, delillerle insanlar gözaltına alınıyor, işkenceden geçiriliyor, tutuklanıyor. ÇHD’li ve HHB’li devrimci avukatlara dönük baskın, gözaltı ve tutuklama furıyası, burjuva hukukunun dahi ayaklar altına alındığını gözler önüne seriyor. Bugün aralarında avukatlarında olduğu birçok devrimci aynı uydurma gerekçelerle işkencelerden geçirilerek zindanlara dolduruldu.

İmha ve inkar politikalarının bir bileşeni olarak, “müzakere” ile kirli savaş arasına sıkıştırılmaya çalışılan Kürt halkı aynı devlet terörünün hedefi durumundadır. Öyle ki kesintisizce süren operasyonlarda KCK suçlamasıyla binlerce Kürt siyasetçi aynı şekilde zindanlara doldurulmuştur. Hatırlanacağı üzere 2012 Newroz’ndan sonra birçok ilerici ve devrimci ev baskınlarında, sokaklarda gözaltına alınmıştı. Bu terörün doğrudan hedefinde “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” şiarını bayrak edinmiş biz sınıf devrimcileri de bulunuyorduk. Aylarca F tipi cezaevlerinde tecrit işkencesine maruz kaldık. Savcılığın iddianamesi, ne kadar keyfi bir şekilde hücrelerde tutulduğumuzu açıkça ortaya koydu. Çalıştığım fabrikada direniş komitemizin gazeteci Umur Talu’ya yazmış olduğu mektup, örgütsel suç olarak dosyadaki yerini almıştı. Onun dışında aynı dosya içerisinde sanatçı İlkay Akkaya’nın telefonu ve Cesur Yürek filmini izlemek örgütsel suç delilleri arasındaydı. Bunlardır işte hücrelerde tutulmamıza sebep suçumuz! Polis-savcılık-mahkeme bir örgütlü suç şebekesi olarak kapitalizmin bekası için kahramanca mücadele ediyor!

Son olarak bu yazıyı mahkemede yaptığım savunmanın son paragrafıyla bitirmek isterim: “Bugün ülkeyi boydan boya emperyalizmin hizmetine sunanlar, ABD ve NATO’nun askeri üsleriyle dolduranlar, kardeş halklara düşmanlıkta sınır tanımayanlar, işçi sınıfı ve emekçilere dipsiz bir yoksulluğu dayatanlar, ‘Ulusal İstihdam Stratejisi’ adı altında tarihsel haklarımızı gasp edenler, kıdem tazminatımızı gasp edenler, taşeronlaştırmayı yaygınlaştıranlar, haklarımızı teker teker budayanlar, işte onlar asıl suçlulardır ve tarih karşısında hesap vereceklerdir.”

Zeynel Nihadioğlu

Newroz tutukluları serbest!

17 Ocak’ta ilk duruşmalarına çıkarılan Newroz tutukluları serbest bırakıldı.

Aralarında Zeynel Nihadioğlu ve Burcu Deniz’in de bulunduğu 6’sı tutuklu 11 kişinin yargılandığı davanın ilk duruşmasında mahkeme heyeti “tutuksuz yargılanma” kararı vererek tutukluları serbest bıraktı.

Özel güvenlik ekipleri duruşma öncesi gazetecileri salına alınmadı. Ailelerin ve avukatların da zorlamasıyla gazeteciler alındı ancak bu kez bir çok tutsak yakını salona giremedi. Ailelerin kendi aralarında yer değiştirmesi sırasında da sorun yaratan özel güvenlik ekipleri mahkemeyi izlemeye engel oldular.

Newroz davasının ilk duruşmasına savcılığın hazırladığı hukuksuz iddianame damgasını vurdu.

Duruşmada yargılananlar alfabetik sıraya göre savunmalarını yaptı. Savunmalarda ağırlıklı olarak polisin tutumu teşhir edildi ve eylemin yasa dışı gösterilmek istenildiği vurgulandı. Sanıklar ağırlıklı olarak Newroz’a katılmanın haklılığını savundular ve iddianamede yer alan dayanaksız iddialara yanıt verdiler.

Avukat savunmalarının ardından mahkeme heyeti izleyicileri salondan çıkartıp karar için görüştü. Ardından da tüm tutukluların tahliyesine karar verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Galatasaray’da 408. buluşma

Cumartesi Anneleri, bu hafta yaptıkları eylemde İsmail Şahin dosyasını gündeme getirdi. 408. kez yapılan eylemde söz alan kayıp eşi **Kiraz Şahin**, süreci anlattı. Şahin, yıllardır her yere başvurmalarına rağmen cevap almadıklarını belirterek kayıp eşinin akibetinin araştırılmasını istedi. Ardından, oğlu Sercan’ın babası için yazdığı ağıt okundu.

Kayıp Erif Aşkaya’nın oğlu **Hüseyin Aşkaya** da babasının Kürt sorunu nedeni ile kayıp olduğunu belirterek kayıpların akibetinin açıklanması gerektiğini vurguladı.

İHD İstanbul Şubesi adına yapılan açıklamayı bu hafta **Leman Yurtsever** okudu. İsmail Şahin’in 17 yıldır kayıp olduğu belirtilen açıklamada kaybedilme süreci anlatıldı.

Dönemin Beyoğlu Belediye Başkanı Nusret Albayrak’la ailenin görüştüğü belirtilen açıklamada hiçbir sonucun çıkmadığı, Başbakan Erdoğan ile yapılan görüşmenin sonucunda da bir bilgi verilmediği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

Bir eleştiri...

10 Şubat tarihinde gerçekleştirilecek olan Devrimci Kadın Kurultayı'nın ve 8 Mart sürecinin öngünlerinde, kadın sorunu üzerinden kaleme alınan yazılara gazetemiz sayfalarında özel olarak yer ayırıyoruz. Siyasal yaşamın ve toplumsal devrimin temel alanlarından birisi olan kadın sorununu üzerinden kaleme alınan bu yazılar, okurlarımızın yüzünü bu soruna çevirmek açısından fazlasıyla işlevsel bir rol oynuyor. Gazetemizin 4 Ocak 2013 tarihli sayısında **“Kapitalizm şiddettir, şiddete karşı mücadeleye!”** başlıklı ve **Z. İnanç** imzalı yazıya bir okurumuzun gönderdiği yanıtı bu açıdan önemsiyor ve okurlarımızla paylaşıyoruz. / **Kızıl Bayrak**

4 Ocak 2013 tarihli **Kızıl Bayrak** gazetesinde Z. İnanç imzalı bir yazı yayınlandı. Yazar, Hindistan'daki toplu tecavüz olayına dair yazılan bir yazıda, tecavüz olayını anlatırken bir genelleme yapmıştır. Yazıda şöyle deniyor: *“Kadının yaşadığı sorunların, taciz, tecavüz ve kadın cinayetlerinin arttığı dönemleri incelediğimizde kapitalizmin bunalımlarının yoğunlaştığı, bunun yansımasının işçi ve emekçilerin yaşamını katlanılmaz kıldığı, toplumsal bilincin köreltildiği süreçlerle karşılaşırız. Böylesi süreçlerde kadına yönelik her türlü kötülüğün en yoğun şekilde yaşandığını görürüz. Kapitalizm buhranlar içerisindeyken dolaysız bir şekilde toplumda da buhranlar yaratmakta, toplumsal ilişkiler buna göre şekillenmektedir.”* Burada tecavüz olayını sadece ekonomik buhranlara indirgemek, tecavüz olayını bilinç dışı gibi göstermiştir.

Oysa tecavüz bilinçli, planlı ve organize yapılan bir saldırdır, suçtur. Tecavüz planlı yapıldığı için bir sonraki adım düşünülerek işlenen bir saldırdır. Bunu kapitalizmin buhranlarıyla sınırlarsak altta yatan saldırıyı hafifsemiş oluruz. Tecavüz sadece insanın bedenine yapılan bir saldırı değildir. Direkt insanın kimliğine, beynine ve bundan sonra süreceği yaşantısına yönelik bir saldırdır.

Tecavüz erkekte de bu yıkımı yaratır ama kadındaki yıkım daha fazladır. Binlerce yıllık bir bakış var, gerici, baskıcı, kadını hiçleştiren bir bakış var. Kadın bunlarla boğuşurken bir de tecavüz olayını yaşadığında, kimliğinde, yaşamında yarattığı yıkım daha korkunçtur.

Devlet teröründe de sık karşılaşılan bu durum özelde kadına daha yaygın uygulanır. Gözaltında tecavüz olayları çoktur. Bunlardan biri de Asiyedir. Asiyeler yaşadıklarını kitap yazarak kamuoyuna anlattı. Orada polis kullandığı bir cümle tecavüzün amacını anlatıyor. Polis Asiyeye diyor ki “bir daha aynaya bakamayacaksınız”. Bu cümle tecavüzün korkunçluğunu ve yansımasını yeterince anlatıyor. Ülkemiz dışında bir örnek verirsek 2. Dünya Savaşı döneminde Amerikan askerleri Japonya'da yaşayan kadınlara tecavüz ederlerken bir de “bundan sonra kendiniz olamayacaksınız. Irkınız, kimliğiniz; kendiniz asla olamayacaksınız” der.

Savaşlarda da yaygın bir saldırı şekli olarak gerçekleşen tecavüz olayları sadece o ülkeyi işgal edip, yer altı kaynakları ya da ülkenin zenginliğine el koyma değil, insanların kimliğine, yaşamına da bir saldırdır. Örnekler çoğaltılabilir. Bu yazıda anlatılmak istenen tecavüzün kapitalizmin buhranlarıyla açıklanamayacağıdır. Tecavüz erk kurmak için, insan onurunu yıkmak için uygulanan bir saldırdır. Bunu anlık bir zaaf ile açıklayamayacağımız gibi ekonomik buhranlarla da açıklayamayız. Tecavüzü adlandırırken şiddetin bir parçası gibi de gösteremeyiz. Tecavüz başlı başına işlenen bir saldırdır. Çünkü tecavüz olayından sonra cinayet geliyor. Buda saldırganın kendini koruması, ortada tanık bırakmaması demektir. Bu da tecavüzü gerçekleştiren kişinin ya da kişilerin bunu önceden düşünüp, planlayıp harekete geçmesi demektir. Tecavüz olaylarının altında yatan saldırı amacını iyi anlarsak ona göre tecavüz mağdurlarına yaklaşıyoruz ve onun tekrar “aynaya” bakmasını sağlayabiliriz.

İzmir'den bir Kızıl Bayrak okuru

Sıra sende olabilir!

Yine kaza, yine acı, yine mağdur olan işçiler. Bilindiği gibi biz işçilerin çoğunluğu yasal mevzuat konularında özlük haklarımızdan bihaber çalışıyoruz. İş kanunu yasalarında verilen haklarımızı, sendika hakkımızı bile bilmiyoruz. HABAŞ'ta sendikanın adı var ancak ne işe yaradığı bile belli değil.

Kısaca bir işçinin kendi bölgesi haricinde kendi rızası ve izni olmadan başka bölümlerde çalıştırılmayacağı açık ve net bir şekilde kanunla belirtilmiş. Ancak kan emici kapitalistler işçi sorumlularına (şef, mühendis, formen) vaadlerde bulunarak ya da işçiye psikolojik baskı yaparak köleliği dayatıyorlar. İşte size gerçek örnekler:

HABAŞ sınırları içinde bir haftada on beş aşkın ciddi iş kazası yaşandı. Neden mi? Çalışma Bakanlığı'nın derin uykuda olması nedeniyle, iş yerinde çalışma şartları, çalışma saatleri, işçi sağlığı ve güvenliği koşullarının yetersiz olmasından dolayı HABAŞ maden ocaklarını aratmıyor. Görev bölgesi “hadde 2” olan Osman Can arkadaşımız yeni kurulmaya başlanan ve inşaatı devam eden sac haddehanesinde çalıştırılmaya başlandı. İnşaat sahasında 8 metre yükseklikteki merdiven boşluğunda akşam paydos saatine yakın bir zamanda düşmesi sonucu ciddi kırık ve kanamalar geçirmiştir. “Hadde 3” te görev yapan mühendis de kendi görevi olmamasına rağmen elektrik kablolarını platform ayağının altından çıkarması istenmesi nedeniyle, platformun üzerine düşüp ayak ve kalça kemiğini kırmıştır. Sizce bunun sorumlusu kim?

Patron sorumluları mı, teknik emniyet mi, yoksa göz yuman yetkili kişiler mi?

Hepsi sorumlu ama sadece sözde tabi ki. Sistem öyle bir kurulmuş ki, suçu iş kazası geçiren arkadaşlarımıza çıkartıyorlar. Kim bilir eğer ölselerdi “intihar etti” bile denebilirdi. Bu örnekler HABAŞ tarihinde fazlasıyla mevcut durumda.

İşçiler, demire ve çeliğe şeklini verenler artık kendimize gelme zamanı çoktan geldi. Bu yaşananlarda hepimiz ortak noktadayız. Güvenliğimiz yok, çalışma şartlarımız alabildiğine kötü. Sıranın kime geleceği belli değil.

Artık bilinçlenmenin, birbirimize sarılmanın zamanı geldi. Köleliğe hayır! Çocuklarımızın “babam iş kazası geçirdi” demesini istemiyorsak bilinçli ve örgütlü bir şekilde mücadele edelim. Kendimizin ve ailelerimizin onurlu bir şekilde, insanca bir şekilde yaşamasını istiyorsak kenetlenmekten başka bir çıkar yol yok.

HABAŞ demir-çelik işçileri

**Mustafa Suphi 28 Ocak 1921'de 14 yoldaşı
ile birlikte katledildi...**

**Devrim ve sosyalizm
kavgamızda yaşıyorlar!**